

BIGGRADIO.VN TUYỂN CHỌN

TRẦN THUYẾT NGÂN

Đôi khi
tôi chỉ muốn
là ai đó của ai

PHẦN CÙNG SỰ

Mục lục

Cô Ấy Là Bầu Trời Của Tôi

Cô Ấy Là Bầu Trời Của Tôi (Tiếp Theo)

Hai Chuyến Tàu Ngược

Hai Chuyến Tàu Ngược (Tiếp Theo)

Gặp Gỡ Và Chia Xa Cũng Chỉ Vì Một Chữ Duyên

Những Kẻ Ràng Buộc

Những Kẻ Ràng Buộc (Tiếp Theo)

Những Kẻ Ràng Buộc (Tiếp Theo)

Mưa Đầu Mùa Rơi Vào Ngày Yêu Cuối

Duyên Phận Đến Và Đi Nhưng Tình Yêu Thì Còn Mãi

Duyên Phận Đến Và Đi Nhưng Tình Yêu Thì Còn Mãi (Tiếp Theo)

Giờ Thì Em Tin Vào Hai Chữ Duyên Phận

Giờ Thì Em Tin Vào Hai Chữ Duyên Phận (Tiếp Theo)

Giờ Thì Em Tin Vào Hai Chữ Duyên Phận (Tiếp Theo)

Điều Hối Tiếc Nhất

Cái Giá Của Yêu Thương

Cái Giá Của Yêu Thương (Tiếp Theo)

Thanh Xuân Ấy Sẽ Là Của Chúng Ta

Hai Trái Tim Mang Nhiều Vết Xước

Đề Anh Cùng Em Viết Tiếp Những Hoài Niệm

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Cô Ấy Là Bầu Trời Của Tôi

Đối với tôi mà nói, cô gái ấy giống như bầu trời...

Một tiếng kéo rin rít. Rồi một hồi hụ dài. Và những âm thanh loảng xoảng, kèn kẹt nối nhau liên tiếp...

Nói thật, tôi chưa từng thích tàu hoả. Tôi ghét sự già nua, cũ kĩ của nó. Tôi ghét những âm thanh chói tai xình xịch. Ghét cái cách những thanh ray tàu oằn mình kêu ken két dưới sự ma sát toé lửa với bánh tàu. Ghét cả những tiếng còi kéo dài lúc vào ga.

Quảng ba lô lên ghế, nhìn toa tàu trống thênh thang, tôi kéo cao cửa sổ hết cỡ để những cơn gió muộn lạnh công tràn vào lùa tung cả tóc. Phải, tôi - một người rất ghét tàu hoả - giờ đây, ngay đêm hai mươi chín Tết, lại đang một mình đón chuyến tàu muộn ngược hướng đường về nhà, và sẽ có một hành trình xuyên đêm nay.

Bởi vì, chúng tôi đã có một giao ước với nhau.

Thắm sâu trong ký ức của tôi luôn tồn tại hình ảnh một người con gái, với mái tóc dài ngang eo bay trong gió, với áo len mỏng màu trắng suôn dài, với đôi mắt nâu xa xăm, ngồi trên bờ lan can gỗ ngả màu thời gian, giữa những cơn gió mát rượi ngay cuối thu, tay giơ cao chiếc máy bay giấy.

Người con gái ấy, với tôi, là nắng, là gió, là sự tự do, là ước mơ, là tuổi trẻ, là cả một bầu trời vời vợi.

Người con gái đó thỉnh thoảng lại xuất hiện trong những giấc mơ của tôi, bàn tay vươn cao cánh máy bay trắng muốt trên nền trời lộng gió, và quay lại, nói với tôi một điều gì đó, đôi mắt cong lên tinh nghịch, lấp lánh nét cười. Nhưng tôi chưa bao giờ nghe rõ câu nói đó!

Tiếng còi tàu kéo dài báo hiệu vào ga làm tôi giật mình tỉnh giấc. Gió vẫn ào ào lùa qua khung cửa sổ. Tôi đưa bàn tay phải vô thức nắm lấy năm đầu ngón tay trái đã lạnh cứng của mình.

Chợt có gì đó bứt phá khỏi đống hỗn mang mà tôi vẫn đang mắc kẹt trong đó, tràn về tâm trí: cánh máy bay giấy màu trắng chao nghiêng trên nền trời xám bạc lộng gió, người con gái quay về phía tôi, nụ cười còn vương những sợi tóc bị gió lùa tung. Phía xa xa, mặt dốc nghiêng nghiêng của quả đồi phủ đầy cỏ xanh và những bông cỏ may tím tím...

Phải rồi, ngày xưa, nhà của chúng tôi ở trên triền đồi xanh mướt. Sáng sớm, mặt trời đỏ rực treo trên đầu ngọn cỏ xanh mơn mớn. Đồi lộng gió. Căn nhà gỗ lộng gió. Đồng cỏ may tím tím rực rỡ suốt cả mùa hạ, sang đến mùa thu. Trên lan can gỗ đầy gió nhìn ra khoảng trời cao vời vợi ánh lên màu tím huyền hoặc của cỏ may ấy, chúng tôi ngồi cạnh nhau, chờ những chiếc máy bay bé xíu chầm chậm lướt qua những cụm mây trắng xốp. Cô ấy từng bảo tôi: "Nếu cậu lằm nhằm một điều ước khi nhìn theo một chiếc máy bay đang lướt ngang bầu trời, điều ước của cậu sẽ trở thành sự thật".

Và cô ấy luôn lằm nhằm một điều gì đó, mỗi khi một bóng máy bay trắng lấp lánh lướt bay qua khung trời lộng gió phía trên con

dốc. Năm đầu ngón tay mảnh dẻ vươn cao in trên nền trời. Chiếc máy bay chậm chậm lướt qua những kẽ tay trước khi khuất dạng. Tiếng thì thầm khe khẽ của cô ấy tan ra giữa tiếng ầm ì rền rền của động cơ máy bay vọng lại xa xăm phía trên cao thật cao - nơi bầu trời lồng lộng, nơi những cụm mây trắng bồng bênh.

Cô gái ấy, là bạn thân nhất của tôi.

...

"Vé của em đâu?"

Trước con mắt mở to ngạc nhiên của chị soát vé, tôi chìa ra hai tấm với hai số ghế liền nhau. Tôi chọn cách phớt lờ ánh nhìn khó hiểu và tò mò của chị ta bằng cách kéo headphone lên bịt kín tai và vờ như mình đang chăm chú nghe nhạc.

Bốn năm về trước, cô ấy rủ tôi trốn nhà. Phải, chính xác là trốn nhà! Bốn năm trước, cô ấy mười bảy, tôi mười bảy. Bốn năm trước, cả hai chúng tôi mới chỉ là hai đứa trẻ không hơn không kém, với một cuộc sống đơn giản quanh quẩn vùng triền đồi tim tím cỏ may...

Vậy mà đã bốn năm! Thời gian tuột nhanh qua kẽ tay như cánh máy bay bé xíu năm nào.

"Tại sao chúng ta lại phải trốn nhà?"

"Thì, bố mẹ chúng ta sẽ chẳng bao giờ đồng ý cho chúng mình đi thế này còn gì..."

"Đó là lý do đấy! Tại sao lại phải lén lút chỉ để đi làm cái trò này?"

"Thì bởi vì... Mà thôi, Thiên cũng chả hiểu nổi đâu..."

Tôi nhún vai, nhét headphone vào tai. Tiếng tàu hoả xình xịch làm tôi phát ngấy. Gió thi nhau lùa qua những khe lướt mắt cáo chắn ngang cửa sổ khiến tóc của cô ấy thỉnh thoảng lại chạm vào má tôi. Thoảng trong mùi sương đêm lạnh lạnh, tôi vẫn nhớ như in hương táo thơm ngòn ngọt và hương cỏ may gai gai, nồng nồng len lỏi trong từng sợi tóc mềm mượt ấy.

Lúc cánh cửa sổ phòng tôi rung lên vì những tiếng gõ nhẹ, tôi chẳng thể ngờ được đợi mình ngoài đó lại là cô ấy - balo trên vai, mũ áo hoodie trùm kín đầu - vừa giơ tay lên miệng ra hiệu hãy im lặng, vừa thì thầm bảo tôi:

"Cầm theo tiền, mặc ấm vào, và đi theo mình."

Cũng chẳng biết sao tôi lại hòa vào cái trò phiêu lưu bata chọt, khó hiểu của cô ấy. Có lẽ vì cái trò phiêu lưu bắt chọt, khó hiểu của cô ấy. Có lẽ vì tôi có cảm giác nếu mặc kệ cô ấy một mình thì sẽ chẳng ai ngờ được cô ấy sẽ gây ra chuyện gì nữa!

Chúng tôi vừa kịp chuyến tàu muộn nhất. Cô ấy giữ im lặng suốt chuyến đi. Sự im lặng khó hiểu cùng với chuyến đi bí ẩn vừa kịp khiến tôi hoang mang thì cô ấy quay sang, giật nhẹ tay tôi:

"Lớn lên Thiên vẫn muốn làm phi công chứ?"

"Hả? Ừm... Có lẽ..."

"Vậy tớ yên tâm rồi..."

"Tại sao?"

"Vì khi ấy, tớ có thể ngồi trên đò cỏ may, thì thầm lời nguyện ước với những chuyến bay của cậu. Tớ thực sự rất vui khi biết chính cậu

sẽ là người chở tâm nguyện của tớ đến những đám mây và ánh nắng mặt trời trên cao."

Tôi rút tai nghe ra, nhìn cô ấy bằng ánh mắt lạ lùng:

"Cậu bị hâm à?"

Đêm hôm ấy, hai giờ sáng, chúng tôi bị dừng tàu lại đột ngột. Tiếng phát thanh viên dịu dàng thông báo do sự cố đường ray, chuyến tàu bị hoãn lại. Chúng tôi sẽ được sắp xếp tàu để quay về.

Cô ấy bước xuống khỏi toa, tiếng thở nhè nhẹ kìm dưới lồng ngực, hai tay giấu trong túi áo, mũ kéo xuống trùm kín mặt. Cô ấy ngồi hồi lâu trên đường ray, không nhìn tôi lấy một lần, hỏi khẽ:

"Mình đi bộ đến đó đi, được không?"

Tôi muốn giã nảy lên. Toàn bộ chuyến đi tính đến thời điểm này hoàn toàn vô nghĩa, khó hiểu đến khó tin. Nhưng tôi chỉ kéo cao hơn cổ áo khoác, hỏi cô ấy bằng giọng nói mệt mỏi. Theo mỗi con chữ, hơi thở của tôi phả vào cơn gió những làn khói mỏng manh:

"Đó là đâu?"

"Khoảng... trời sáng, có lẽ chúng ta vẫn kịp đến. Ừ, có lẽ..."

"Cậu bình thường lại cho tớ nhờ đi, được không? Chuyện quái gì xảy ra tối nay thế?"

Cô ấy vẫn im lặng. Im lặng một cách bướng bỉnh. Im lặng hồi lâu. Cô ấy ngồi bệt trên những thanh ray lấm sương, hai tay ôm chặt lấy chân, gục mặt vào hai đầu gối. Im lặng kéo dài đến nỗi tôi run lên vì sợ mình đã nói gì quá đáng.

Thế rồi, bất thành linh, cô ấy ngẩng lên, đôi mắt trong veo nhìn tôi mà như không nhìn tôi, cười xoà:

"Có lẽ là số mệnh..."

Tôi như bị đông cứng lại trong giây phút ấy. Hai vành mắt cong cong như vầng trăng muộn. Nụ cười vừa thản nhiên, lại vừa thoáng chút nuối tiếc xa xăm. Hàng lông mi cong rợn ươn ướt. Chiếc mũ áo khoác bị tuột xuống, những lọn tóc mềm mại xoã tung trong gió, thoảng mùi hương táo đỏ và cỏ may... Đến tận bây giờ, thỉnh thoảng hình ảnh ấy lại trở về gặp tôi trong những cơn mê lửng chừng giữa đêm, khiến tôi bất thành linh bất dậy, nhận ra bàn tay mình đang giơ ra chơi vơi giữa không trung lạnh ngắt như đang đuổi bắt một ảo ảnh đẹp đến nao lòng, và rồi từng cơn khó thở quặn thắt làm ngực tôi đau nhói như muốn vỡ tung.

Tôi thừa nhận, tôi nhớ cô ấy. Nhớ đến phát điên!

Còi tàu lại kéo dài báo hiệu tàu đã vào ga. Tôi đang đi trong một chuyến đi mờ mịt. Tôi thậm chí còn chẳng biết mình phải đến đâu. Thế nhưng có gì đó sâu thẳm bên trong thôi thúc tôi nhất định phải làm.

"Cô ấy muốn vậy" - tôi tự nhủ khi kéo cao cổ áo khoác, dò dẫm trong màn đêm ướt sương, men theo những thanh ray tàu và làm lữ đi về phía trước. Lại sự số. Tôi đã nói là mình ghét tàu hoả chưa nhỉ? Chúng đầy rẫy những sự cố! Tôi vừa làm bầm vừa mừng tượng lại nụ cười ánh lên sắc tím cỏ may của cô ấy trong buổi chiều lộng gió trên đồi của ngày xưa, vừa bỏ lại sau lưng đoàn tàu hùng vĩ đang nằm im lặng dưới làn sương nhàn nhạt. Những kỹ thuật viên đang tìm cách khắc phục sự cố trông hệt như những con kiến chăm

chỉ. Nhưng tôi không thể đợi họ. Tôi cần phải đến nơi cô ấy muốn đến trước khi trời sáng, cho dù tôi vẫn chưa nghĩ ra đó là nơi nào.

Suốt chuyến tàu về, cô ấy lại im lặng. Tôi bỗng thấy hoang mang. Tôi có cái cảm giác kỳ lạ rằng cô ấy đang hồng bênh trôi tuột khỏi tôi như những cụm mây xốp trắng trên trời cao, như chiếc máy bay ẩn hiện giữa những kẽ ngón tay trước khi khuất dạng... Bị sự bất an thôi thúc, tôi e dè vươn tay, nắm lấy năm ngón tay lạnh cóng của cô ấy đang giấu trong túi áo khoác, đưa cho cô ấy một cái nhìn dò hỏi. Cô ấy không trả lời, cũng không rút tay ra. Cô ấy chỉ đơn giản là để những ngón tay lạnh giá của mình nằm yên trong bàn tay tôi. Một lúc lâu sau, tôi cảm nhận được hương táo đỏ trộn lẫn hương cỏ may bao trùm quanh người mình, cảm nhận được những sợi tóc mềm mại, mát lạnh khẽ cọ vào má, vào cổ.

Cô ấy vừa gục vào vai tôi.

Cô ấy ngủ gật ư?

Không phải. Bởi vì tôi nghe thấy, lẫn trong gió rít ngoài cửa sổ, một tiếng "Cảm ơn" mỏng manh khẽ bật ra, rồi vỡ tan và cuốn theo gió ra ngoài dải đồng hoang sâu hun hút phía ngoài cửa sổ toa tàu. Tôi biết mình đã không nghe nhầm. Cô ấy vừa nói "cảm ơn" tôi.

Hứa với tớ, một ngày nào đó, chúng ta sẽ tiếp tục hành trình bị bỏ dở hôm nay, chỉ hai đứa mình thôi...

Tất nhiên rồi, nhưng trước đó, cậu cần về nhà và ngủ một giấc thật say.

"... Chúng ta sẽ phải tới đây trước khi trời sáng, và cậu sẽ thấy điều kỳ diệu. Nhất định phải tới đó trước khi trời sáng..."

Ngay sáng hôm sau buổi chúng tôi trốn đi bắt thành đó, cô ấy được gia đình làm thủ tục nhập viện. Tôi chợt hiểu tại sao đêm hôm trước cô ấy bỗng hành động kỳ lạ đến thế. Trong thời gian tôi đi học ở trường điểm ngoài tỉnh, để lại cô bạn thân thuở nhỏ một mình với đời cỏ may tím, thì chứng ngưng sâu của cô ấy đã ngày càng khó kiểm soát hơn.

(còn tiếp)

- Tiêu Dao -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Cô Ấy Là Bầu Trời Của Tôi (Tiếp Theo)

Ngay sáng hôm sau buổi chúng tôi trốn đi bắt thành đó, cô ấy được gia đình làm thủ tục nhập viện. Tôi chợt hiểu tại sao đêm hôm trước cô ấy bỗng hành động kỳ lạ đến thế. Trong thời gian tôi đi học ở trường điểm ngoài tỉnh, để lại cô bạn thân thuở nhỏ một mình với đời cỏ may tím, thì chứng ngủ sâu của cô ấy đã ngày càng khó kiểm soát hơn.

Bạn biết chứng bệnh Klein - Levin không nhỉ?

Tôi đã điên cuồng tìm hiểu về nó rất nhiều từ sau ngày cô ấy nhập viện. Một chứng bệnh rối loạn thần kinh hiếm với tỷ lệ mắc là 1/1.000.000 người, khiến cho con người ta cứ đột nhiên rơi vào giấc ngủ sâu không cưỡng nổi hàng ngày, hàng tuần, thậm chí hàng tháng.

1/1.000.000 người, vậy tại sao, lại là cô ấy?

Mỗi lần tôi đến bệnh viện thăm, thời gian cô ấy đang ngủ càng nhiều hơn. Rốt cuộc, vì quá nhiều thứ ập đến cùng một lúc: bệnh tình mỗi lúc một nặng của cô ấy, kỳ thi học sinh giỏi, kỳ thi đại học..., tôi đã quên khuấy mất việc phải hỏi cô ấy "nơi đó" là nơi nào. Và rốt cuộc, chúng tôi đã không kịp trốn đi thêm một lần nữa để thực hiện lời hứa ngày hôm đó.

Bởi vì, trước khi hai đứa kịp làm thế, cô ấy đã chìm vào một giấc ngủ sâu, rất sâu. Hệt như nàng công chúa ngủ trong rừng.

Tôi vẫn làm lủi đi. Trời đang dần sáng lên. Ga cuối hiện ra khiến tôi hoang mang. Bây giờ, tôi phải đi đâu? Cô ấy, rốt cuộc muốn đến nơi nào? Tôi nhớ lúc hai ngón tay chúng tôi ngoặc vào nhau để ấn định lời giao ước trong đêm đó. Ngón tay cô ấy nhỏ nhắn, lạnh cóng khiến tay tôi tê tê.

Tôi nhớ khuôn mặt cô ấy xanh xao, yếu ớt, đôi mắt nhắm nghiền giữa chăn gối trắng toát của bệnh viện. Những chiếc ống, những sợi dây chằng chịt vây quanh cô ấy như chiếc mạng nhện tả tơi sau đêm bão, giúp cô ấy duy trì sự sống. Phải, cô ấy vẫn sống, chỉ có điều là cô ấy đang ngủ. Ngủ rất say. Ngủ mà chẳng biết bao giờ tỉnh lại.

Tôi không tin vào truyền thuyết công chúa sẽ thức dậy sau nụ hôn của hoàng tử. Hay có lẽ bởi vì tôi không phải là hoàng tử, nên nụ hôn tuyệt vọng tôi đặt lên môi cô ấy đêm hôm đó không thể đánh thức người con gái đang say ngủ trong vòng tay tôi? Cô ấy chỉ đang ngủ thôi, liệu cô ấy có cảm nhận được nụ hôn của tôi lúc đó, hơi ấm từ vòng tay tôi lúc đó, và câu nói "Anh yêu em" của tôi lúc đó?

Tôi không biết. Nhưng tôi muốn, muốn biết điều đó đến phát điên lên. Vậy mà cô ấy vẫn cứ bướng bỉnh nằm đó, yên bình ngủ. Cô ấy ngủ, say sưa đến thế, thanh thản đến thế, trong khi mỗi đêm, tôi giật mình thức giấc bởi nỗi lo cô ấy không bao giờ có thể tỉnh lại để trả lời tôi.

Tôi rốt cuộc chẳng trở thành phi công như cô ấy muốn năm nào. Thay vào đó, tôi sắp trở thành một kiểm toán viên. Tôi quên mất cách ước mơ, quên mất cách vươn bàn tay lên nền trời xanh nhạt

để đuổi bắt hình bóng chiếc máy bay lấp lánh nắng bạc, quên cả cách thì thầm gửi điều ước của mình đến bầu trời... Giống như khi chìm vào giấc ngủ sâu đó, cô ấy đã đem theo cả bầu trời của tôi đi.

Tôi đến bệnh viện mỗi ngày chỉ để yên tâm nhìn khuôn ngực cô ấy vẫn khẽ phập phồng trong những nhịp thở yếu ớt, chỉ để lay gọi, nắm tay cầu xin cô ấy thức dậy trong nỗi tuyệt vọng đau đớn...

Vậy mà, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chẳng đoán ra, cô ấy đã muốn đến nơi nào!

Ngã ba hiện ra trước mặt khiến đôi chân rã rời của tôi như muốn khuyu xuống mặt đường ẩm sượng. Tôi muốn khóc, nhưng gió cứ lùa mi mắt khô không khóc. Đúng lúc tôi tưởng như mình đã tuyệt vọng, thì tấm bảng chỉ đường trước giờ vẫn im lìm đứng đó đập vào mắt tôi.

Trong phút chốc, tôi chợt hiểu ra đâu là đích đến của mình.

Tôi kéo cao cổ áo, quên cả đói, quên cả lạnh, quên cả mệt, quên cả cơn đau nơi gan bàn chân. Tôi bước như chạy về phía trước, mong mình sẽ tới nơi kịp trước khi mặt trời mọc. Tôi chạy đua với bình minh, chạy đua với mặt trời.

Tôi đến nơi vừa kịp lúc những tia nắng đầu tiên xuất hiện trên đường chân trời xám nhạt. Và cũng là lúc chuyến bay đầu tiên đang vào đường băng chuẩn bị cất cánh. Gió lùa thông thốc qua khoảng không gian rộng lớn. Tôi giơ bàn tay của mình ra. Năm ngón tay in lên bóng chiếc máy bay to lớn đậu phía xa xa một vệt đen mờ mờ.

Những tia nắng đỏ ánh lên lớp sơn bạc của chiếc máy bay không lồ rạng rỡ hơn bất kì một thứ hào quang nào mà tôi từng thấy. Tiếng

ro ro của động cơ át cả tiếng gió ì ầm. Chiếc máy bay từ từ cất cánh. Cái bóng to lớn hùng vĩ của nó in lên vàng mặt trời đỏ rực đang nhô lên từ phía chân trời. Phía trên cao, những cụm mây trắng xốp bông bành mời gọi...

Tôi đã thấy tất cả những điều ấy qua những kẽ ngón tay của mình. Tôi đã dõi theo chiếc máy bay khổng lồ từ khi bắt đầu cất cánh bay vào bình minh cho đến khi nó trở nên bé xíu, và biến mất giữa những cụm mây trắng. Trong lúc đó, tôi đã không ngừng lặp đi lặp lại: "Hãy cho cô ấy tỉnh lại. Hãy trả cô ấy lại cho tôi. Trả bầu trời của tôi lại cho tôi".

Gió vẫn rít bên tai tôi. Vệt khói trắng thẳng tắp chiếc máy bay để lại trên nền trời xanh ngọc đã biến mất như thể tan vào những cụm mây trắng. Tôi rút điện thoại bấm dãy số quen thuộc. Giọng nữ dịu dàng tan vào làn gió cô liêu nhày cuối năm:

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã không còn sử dụng, xin quý khách vui lòng kiểm tra lại và gọi lại sau..."

Nước mắt tôi theo đó chọt trào ra hai bên gò má, rát bỏng. Đã rất lâu rồi tôi mới khóc như vậy, khóc tằm tức như một đứa trẻ kinh hoàng nhận ra nó vừa để mất thứ mà nó yêu thích nhất, khóc nức nở như một đứa trẻ phải đối mặt với nỗi sợ lớn nhất trong đời nó, khóc nghẹn ngào như một đứa trẻ bị bỏ rơi... Phải, đã rất lâu rồi, tôi mới khóc như thế, kể từ cái ngày tôi phát hiện ra trong điện thoại của cô ấy có một file ghi âm đề tên tôi.

"Thiện à, cậu có biết không, đối với tớ mà nói, cậu giống như bầu trời... Bầu trời cao lớn, rộng rãi, khoáng đạt, đẹp đẽ. Bầu trời mà tớ luôn khát khao tìm hiểu, luôn muốn vươn tới. Thiên à, tớ đã nhờ

không biết bao nhiêu cái máy bay chuyển cảm xúc của tớ tới cậu, cậu đã bao giờ nhận được chưa vậy?

Thiên à, cậu biết không, tớ yêu cậu! Tớ yêu cậu nhiều lắm, nhiều đến nỗi tớ không thể nói hết trong một lần, nên phải chia nhỏ nó ra, nhờ rất rất nhiều chiếc máy bay chở đến cho cậu đấy.

Tớ đã nói với cậu rồi mà nhỉ? Với tớ, cậu giống như bầu trời..."

Tôi đã khóc. Tôi đã ôm chặt cô ấy. Tôi thậm chí đã hôn cô ấy và nói với cô ấy rằng "Anh yêu em". Nhưng khi tôi làm tất cả những việc đó, khi tôi nghe được tình cảm cô ấy dành cho mình, cô ấy đã chìm sâu vào giấc ngủ gần nửa năm trời.

Cô ấy vẫn ngủ, cho đến tận bây giờ... Mọi thứ đều vô nghĩa nếu như không có cô ấy. Mọi thứ đều vô nghĩa nếu cô ấy không tỉnh dậy. Mọi thứ đều vô nghĩa vì tôi đã hành động quá muộn màng...

Nếu cô ấy không tỉnh dậy... nếu như thế, tôi sẽ tiếp tục thế nào đây? Vì, đối với tôi mà nói, cô ấy cũng giống như bầu trời...

- Tiêu Dao -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Hai Chuyến Tàu Ngược

Nếu hai con tàu đi ngược chiều trên cùng một đường ray, không sớm thì muộn, chúng cũng gặp nhau. Nhưng nếu hai con tàu đi trên hai đường ray song song, thì dù xuôi hay ngược chiều, chúng cùng lắm cũng chỉ có thể lướt qua nhau.

Người ta tới báo với tôi rằng cô gái ấy đã biến mất. Tôi vội vã tới phòng cô. Nệm, chăn xếp gọn gàng. Tủ quần áo vẫn chứa đầy đồ. Trong góc phòng, chiếc máy phát nhạc cũ mềm nhẹ nhàng dạo bản nhạc Death and the maiden. Từng tiếng vang ngọt ngào pha lẫn âm hưởng chết chóc của những nốt nhạc bám lấy trí não tôi.

Nhưng, cô gái ấy đã biến mất như bốc hơi khỏi mặt đất, như một ảo ảnh tan vào không khí. Biến mất ngay trong tầm tay tôi mà tôi không hề hay biết. Cô gái ấy là bệnh nhân của tôi. Một cô gái người Việt Nam vô cùng lạ lùng và vô cùng đặc biệt.

Tôi vẫn nhớ như in lần đầu tiên gặp cô, khi chuyển công tác từ Tokyo về cái bệnh viện nghèo nàn ở một xóm hẻo lánh thuộc miền Đông Kyoto này để chạy trốn một vết thương lòng. Lúc ấy đang là giữa thu, khắp ngọn Otowa phủ một màu đỏ rực của lá phong. Gió thổi qua những vòm lá đỏ cháy, rải đầy những đóm lửa đỏ xuống sân bệnh viện. Tìm mãi tôi mới thấy cô, đang ngồi dưới vòm lá đỏ đó, chiếc áo len mỏng khoác hờ bên ngoài bộ đồ kẻ sọc màu xanh

nhạt rộng thùng thình, tay cầm cuốn Biên niên ký chim vặn dây cót dày cộp của Haruki Murakami. Khi tôi đến gần, cô ngước lên nhìn tôi - cái nhìn thờ ơ nhưng lấp lánh những tia sáng thông thái ẩn giấu sau rèm tóc đỏ đang nhẹ ánh lên sắc vàng nhàn nhạt dưới nắng.

Mái tóc cô ấy thật đẹp. Màu đỏ ánh vàng gợi nhớ đến bầu trời mùa thu nơi đây - khi những tán cây bắt đầu chuyển màu lá. Tôi bỗng thấy tiếc nuối kinh khủng, khi nghĩ một ngày nào đó, chúng sẽ chẳng còn một khi cô ấy bắt đầu hoá trị liệu. Mà cũng có khi chúng chính là nguyên nhân cô ấy từ chối hoá trị liệu chẳng? "Thật vớ vẩn..." - tôi cười thầm thì tưởng tượng ngu ngốc của mình - "... đánh đổi mạng sống chỉ vì một mái tóc? Đừng có suy nghĩ linh tinh!"

"Chào cô, tôi là Kise Momiji. Từ nay, tôi là bác sĩ trực tiếp phụ trách tình hình sức khoẻ của cô."

Tôi đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô gái trong lúc nở nụ cười giới thiệu, và thâm ngạc nhiên không biết tại sao bàn tay cô lại có thể ấm áp và mềm mại đến vậy, cho dù chỉ khoác hờ một chiếc áo len mỏng mà ngồi ngoài tiết trời thu se lạnh vùng núi này cả tiếng đồng hồ như thế.

Một nụ cười đẹp để nở bừng trên gương mặt trắng xanh xao:

"Chào anh, bác sĩ, tên anh có nghĩa là "lá đỏ" à? Hợp với nơi này đấy." Cô xoay người một chút để ngước lên nhìn triền Otowa đỏ rực lá phong, rồi quay lại nhìn thẳng vào mắt tôi, ngón tay trở nhẹ quăn lộn tóc buông lơ lửng trước ngực. "... Và nó cũng gợi nhớ đến màu đỏ ánh vàng rực rỡ của tóc tôi nữa. Tôi tên Lan. Trong tiếng Nhật thì có nghĩa là Ran. Anh cứ gọi tôi là Ran, nếu thấy cái tên kia khó gọi."

Tôi bất chợt không tìm được ý nghĩ muốn nhìn thật kĩ người con gái trước mặt mình: mái tóc có màu lá ngân hạnh mùa thu vừa dài, vừa mềm rủ xuống bờ vai mảnh mai, đôi mắt đen u huyền, nụ cười nửa dịu dàng nửa tinh nghịch, cơ thể nhỏ nhắn lọt thỏm trong bộ đồ bệnh viện. Bệnh án ghi cô mới hai bảy tuổi. Quá trẻ để đối đầu với căn bệnh ung thư phổi mà cô đang mang. Quá trẻ để đối đầu với tử thần.

Bàn tay người con gái vẫn mềm mại, ấm nóng, dịu dàng nằm giữa những ngón tay tôi.

Lúc ấy, tôi mới nhận ra, mình đã quên buông tay người con gái ấy.

...

Ran vốn là một kỹ sư làm tại nhà máy điện hạt nhân - công việc mà nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì sẽ chẳng ai có thể hình dung một cô gái xinh đẹp và mỏng manh cỡ này sẽ làm trong một ngành nghề mang đậm chất kỹ thuật và nguy hiểm rình rập như thế. Trong trí tưởng tượng của tôi, một cô gái như cô thì có lẽ làm giáo viên dạy văn, nhạc công, dịch giả, hay bất cứ thứ gì tao nhã và học thuật hơn thế thì mới thích hợp. Nhưng chẳng bao lâu, tôi đã sớm nhận ra rằng, chính nhờ Ran mà cuộc chạy trốn của tôi đến vùng núi non cô quạnh này bớt đi một chút buồn tẻ. Cô chứa đầy những thú vị bất ngờ mà bạn chẳng bao giờ có thể giải mã. Giống như một bài toán nan giải, càng khó giải thì càng lôi cuốn tâm trí con người.

Sau hai mươi tư giờ, thông báo mất tích của Ran được sở cảnh sát phát đi. Tôi ngồi trong phòng giữa bốn bức tường, trong âm vang của bản *Death and the maiden* mà Ran thích, lục lọi những ký ức giữa tôi và cô gái kỳ lạ ấy. Giữa hàng trăm con người trong cái bệnh

viện bé nhỏ vùng chân núi này, Ran hầu như chỉ nói chuyện với tôi. Nếu có chút manh mối gì để tìm ra cô, thì chắc chắn, tôi chính là người nắm giữ nó...

Nhắm mắt, tôi tự nhủ với chính bản thân mình: hãy nhớ lại, hãy nhớ lại đi!

Quá khứ chậm chậm chảy về...

... Những ngày tháng mười một cuối thu, tôi cùng Ran tản bộ trên con đường mòn dẫn lên núi. Cô gái người Việt Nam bé nhỏ đóng vai hướng dẫn viên cho một tên người Nhật chính cống như tôi, chậm rãi kể cho tôi nghe những câu chuyện thú vị. Cô không gọi tôi là "bác sĩ" như bao bệnh nhân khác, thay vào đó, cô gọi thẳng tên tôi, giống như chúng tôi là những người bạn đã biết nhau từ rất rất lâu rồi. Ran chỉ cho tôi vòm mái cong của Kiyomizu-dera toạ lạc trên vách đá dựng đứng giọng nhẹ nhàng:

"Anh thấy không, Kise? Kia là ban công Kiyomizu - phần mái hiên của chính điện được nói rộng trên vách đá dựng đứng. Nó được xây dựng theo một phương thức đặc biệt, và những cây cột lớn bằng gỗ keyaki 12 mét anh đang nhìn thấy kia đã lắp ráp với nhau mà không cần dùng đến một cái đinh. Sàn nhà thì được lắp ghép từ hơn 410 miếng gỗ bách. Anh đoán xem, nếu muốn phá sập toàn bộ mái hiên đó chỉ bằng vài gram thuốc nổ, thì đâu là chỗ đặt thuốc nổ thích hợp nhất? Có muốn tôi nói cho biết không?"

Tôi đưa tay nhặt một chiếc lá ngân hạnh vàng với những viền răng cưa nhuộm đỏ lạ trên mái tóc dài của Ran.

"Cô kỳ lạ thật! Sau một cô gái dịu dàng như cô lại cứ nói về thuốc nổ và phá hoại như một kẻ khủng bố thế? Chúng ta - một nam một

nữ đi dạo cùng nhau - đang nói về một trong những thắng cảnh du lịch nổi tiếng của Nhật đấy!"

... Cũng trong những ngày thu se lạnh và rực rỡ sắc đỏ, vàng ấy, dưới tán rẻ quạt đang mùa đổ lá, Ran mang đến cho tôi những miếng tempura momiji được làm từ lá vàng như một món quà mừng sinh nhật. Nụ cười khiến đuôi mắt cô gái trẻ cong cong như vàng trắng lười liềm:

"Thế nào, ngạc nhiên chưa? Ngày xưa, tôi sống ở Takao mà. Món này là đặc sản vùng đó. Mùa thu năm trước, tôi đã cất công cuộc bộ khắp cả sườn núi bên này để tìm lá vàng. Phải mất hơn một năm tầm ướp kỳ công chỉ để làm mấy miếng bánh đấy, thế nên, ăn hết đi nhé, bác sĩ đẹp trai!"

Tôi nhận đĩa bánh, lòng bất chợt dậy lên những chua xót khó tả. Từ trước khi tôi đến, Ran đã phải ở đây điều trị. Cô ấy đã ở lại cái bệnh viện nội trú buồn tẻ này đến năm thứ ba rồi, và thần chết cứ chực chờ trong những cơn đau giằng xé của căn bệnh ung thư, ngày này qua ngày khác gặm nhấm cơ thể mảnh mai. Tôi chưa từng thấy người thân nào đến thăm cô cả.

Cô lẻ loi, cô độc, và cô phải một mình đối đầu với tử thần.

... Trong ngày đầu năm mới, tôi không về Tokyo đón Tết cùng gia đình, mà ở lại bệnh viện với Ran. Bệnh của cô càng lúc càng nặng. Trong những cơn ho, thi thoảng, những vệt máu đỏ tươi thấm ướp lòng bàn tay cô. Ran mỉm cười yếu ớt:

"Bác sĩ yên tâm, chỉ ba ngày thôi mà, tôi tự lo được. Anh cứ về đi!"

"Tôi là bác sĩ phụ trách cô mà..."

Kỳ thực, đó chỉ là lý do tôi viện ra. Tôi muốn ở lại cùng Ran. Tôi không tưởng tượng nổi người con gái ấy đã đối mặt với những ngày đầu năm như thế nào trong suốt gần ba năm qua, giữa bốn bức tường trắng ám hơi thuốc sát trùng và kháng sinh liều cao, không người thân, thậm chí, nhạc mừng năm mới cũng là bản Death and the maiden - "Thần Chết và thiếu nữ" được chơi trên dàn đĩa quay cổ điển, ám bụi chẳng biết có tự đời nào.

Tôi cũng không tưởng tượng được, về Tokyo tôi sẽ ra sao. Tôi chưa chuẩn bị tâm lý để gặp lại người con gái tôi yêu, và cũng là người con gái đã phản bội tình yêu của tôi, trong khi chỉ còn một tháng nữa là đến ngày cưới...

Trong đêm giao thừa ấy, Ran đã tặng tôi con búp bê momiji bé xíu mặc bộ kimono màu trắng điểm xuyết những lá phong đỏ, giọng cô ấy yếu ớt chìm vào ánh pháo hoa đêm giao thừa: "Tôi thật sự mong bác sĩ sẽ thực hiện được ước nguyện mà anh bỏ vào trong con búp bê này"...

Lần đầu tiên cô ấy gọi tôi là bác sĩ, chứ không phải "Kise". Và lần đầu tiên, cô ấy đồng ý khi tôi khẩn thiết yêu cầu cô ấy chấp nhận hoá trị liệu... Đó là lần đầu tiên có người tặng cho tôi một con búp bê cầu ước...

Dòng hồi ức chảy ngang qua đầu tôi chợt đứt phụt.

... Ước nguyện?... Tâm trí tôi lập tức chao đảo. Ước nguyện của Ran? Ngay lập tức, như có một luồng điện giật thẳng qua người khiến tôi run lên. Chẳng nghĩ đến giây thứ hai, tôi lập tức gọi đến hãng hàng không, đặt một vé sớm nhất có thể tới Okinawa.

Phải, tôi đã nhớ ra, có một lần, sau khi tôi tiêm thuốc cho Ran, cô đã lảo nhảo trong lúc dần rơi vào giấc ngủ: "Trước khi chết, tôi nhất định sẽ tới Okinawa ngắm biển".

...

(còn tiếp)

- Tiêu Dao -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Hai Chuyến Tàu Ngược (Tiếp Theo)

Chuyến tàu xinh xịch lăn bánh, đưa tôi về phía biển... Tôi chẳng biết đích xuống sẽ ở đâu, nhưng có gì đó trong lòng thúc giục tôi tiến về phía trước. Biển của Okinawa. Ran. Và thần chết lẩn quất đâu đó dưới vòm trời xanh ngắt nắng thu.

"Bác sĩ, anh thích Vật lý chứ?"

"Hồi đi học có phải học, nhưng giờ tôi chỉ nhớ ứng dụng thực tiễn duy nhất mà môn này dạy cho tôi, đó là không được thò ngón tay vào ổ điện. Hết."

Ran bật cười, gấp quyển sách trên tay lại, nghiêng đầu để hát những lọn tóc xoã dài sang một bên:

"Còn tôi thì ám ảnh nhất với cái đề bài: 'Cho vận tốc của hai con tàu ngược chiều cùng đi trên một đường ray độ dài xác định. Hãy tính thời điểm mà hai con tàu đó đâm vào nhau'."

"Chẳng lẽ ngành đường sắt Việt Nam lại tệ đến thế? Nếu là ở Nhật thì ..."

"Chỉ là giả sử thôi mà..." Ran khoát tay "nhưng, sau đấy thì sao?"

"Cái gì?" Tôi giật mình ngỡ ngác trước câu hỏi lửng lơ của cô gái.

"Nếu hai con tàu đi ngược chiều trên cùng một đường ray, không sớm thì muộn, chúng cũng gặp nhau. Nhưng nếu hai con tàu đi trên hai đường ray song song, thù dù xuôi hay ngược chiều, chúng cùng lắm cũng chỉ có thể lướt qua nhau. Giả sử anh ngồi trên chuyến tàu xuôi, còn tôi trên chuyến tàu ngược ở đường ray song song. Trong chưa đầy một giây ngắn ngủi lướt qua nhau, xác suất chúng ta nhìn thấy người còn lại là bao nhiêu? Và nhìn thấy rồi, sau đó thì sao? Chúng ta vẫn chỉ là lướt qua nhau, trên hai đường thẳng song song..."

Cảnh vật vẫn vùn vụt trôi về phía sau, nhanh đến nỗi hư ảnh này chồng lên hư ảnh kia rồi tan biến trong đáy mắt.

Tôi và Ran, đúng như lời cô ấy tưởng tượng, là hai người lữ khách trên hai con tàu song song.

Gần hai năm vừa qua, số phận gắn kết tôi với cô ấy một cách lạ lùng. Cô ấy là mối bận tâm của tôi, tôi là hy vọng sống của cô ấy, vì chúng tôi là bác sĩ và bệnh nhân. Chúng tôi cứ song song tồn tại cạnh cuộc sống của nhau như thế, cho đến khi con tàu của tôi lướt qua con tàu chở cô ấy.

Vì tôi sẽ sống tiếp, còn trạm đỗ của cô ấy là bến đỗ tử thần, mà bến đó đã rất gần, rất gần rồi... Phần trăm tôi có thể níu giữ thành công tính mạng cô ấy thêm một thời gian nữa là bao nhiêu? Từng chút một, con tàu vẫn âm ỉ mang tôi đi về phía biển...

Chưa bao giờ tôi đi một chuyến đi vô định như thế này, nhưng cũng chưa bao giờ niềm tin trong tôi lại lớn như vậy. Có gì mách bảo tôi rằng người con gái tôi tìm đang ở đâu đó phía trước, trên đường bờ biển biếc xanh viền quanh mép đại dương sâu thẳm mát lạnh của Okinawa này.

Dù chỉ là đi lướt qua nhau, thì trong giây phút chúng ta nhìn thấy nhau từ hai con tàu song song ấy, cuộc sống đã cố nói rằng chúng ta có duyên gặp mặt, không phải vậy sao? Ran vẫn còn chưa cho tôi biết cần phải đặt vài gram thuốc nổ vào chỗ nào mới có thể "gọn gàng" thổi bay cả mái hiên Kyomizu-dera...

Cô đã hứa sinh nhật năm sau sẽ lại làm tempura momiji cho tôi bằng chính những chiếc lá vàng to bản, đẹp đẽ mà cả hai đi tìm hái vào ngày sinh nhật tôi năm đó...

Con búp bê momiji cô tặng tôi ngày năm mới, mảnh giấy ghi ước nguyện tôi vẫn để trắng...

Tôi phải tìm Ran, cùng cô hoàn thành những ước nguyện của cô, và tiếp tục song hành cùng cô trong vai trò một bác sĩ, cho đến khi con tàu của cô cạn sạch nhiên liệu và dừng bước. Đến lúc đó, tôi mới có thể tiếp tục tiến về phía trước, một mình, nhưng không hối hận.

Tôi vẫn nhớ, trong ánh chiều ngày hôm đó nhuộm đỏ những tán lá rục rờ phủ đầy ngọn Otowa, tôi đã trả lời Ran rằng: "Như vậy thì, sau đó, nếu chúng ta đi ngược chiều, tôi sẽ quay ngược đoàn tàu lại và đuổi theo chuyến tàu của cô. Nếu chúng ta cùng chiều, tôi sẽ duy trì vận tốc bằng với vận tốc đoàn tàu của cô. Nếu làm vậy, ít nhất, chúng ta sẽ mãi mãi song song tiến về phía trước cho đến khi nào một trong hai, hoặc cả hai dừng lại, đúng không?"

...

Biển của Okinawa.

Khi tôi tìm thấy Ran, cô ấy đang một mình đứng trên bờ biển. Mái tóc dài màu lá ngân hạnh vào thu ánh lên đỏ tực xen lẫn sực vàng rực rỡ giữa trời xanh thẳm và biển cũng xanh thẳm của Okinawa như một đốm lửa mong manh giữa muôn trùng mây và sóng.

Tôi chỉ đơn giản là lên một chuyến tàu. Chỉ đơn giản là đi thẳng đến bờ biển gần nhất. Chỉ đơn giản là làm theo trực giác mà hoàn toàn không hề có chút manh mối. Nhưng tôi lại tìm thấy cô ấy. Cho dù xác suất có nhỏ bé đến đâu, tôi vẫn tìm thấy cô ấy một cách nhanh chóng đến chính tôi cũng phải bất ngờ. Nhưng cô ấy thì hoàn toàn bình thản.

"Kise này, anh biết không," giọng của cô ấy tan vào gió biển. "Tôi có một đứa em trai. Đúng hơn, là từng có. Thành bé từng là người thân duy nhất của tôi, cho đến khi một cơn bão biển cướp mất nó

"Tôi... rất tiếc..."

Ran ngả người ra sau, chống tay lên thềm cát trắng, ngược đôi mắt trong veo nhìn lên bầu trời xanh thẳm. Cô ấy mỉm cười, nhưng nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống.

"Là tôi sai khi đã đồng ý để lại nó một mình ở lại Việt Nam làm ngư dân. Con tàu mất tích ngoài khơi. Mãi mãi, chẳng có tin tức gì của thành bé... Nhưng tôi vẫn tin, ở đâu đó ngoài đại dương, thành bé vẫn đợi tôi. Tôi từng kể với nó, biển Okianawa đẹp tựa thiên đường. Và nó hứa với tôi, nhất định sẽ sang Nhật, thử cùng tôi ngắm biển Okianawa một lần. Nhưng thành bé mất tích rồi. Mất tích trên biển. Vậy mà, tôi vẫn cố chấp tin, biển cả bao la đều được nối với nhau, và biết đâu một ngày nào đó, trên một bờ biển nào đó, con tàu bỗng hiện ra, và nụ cười ấm áp của thành bé lấp lánh dưới

nắng... Bác sĩ, anh có tin vào điều kỳ diệu ấy không? Bác sĩ, anh có nghĩ tôi còn đủ thời gian để chờ được nó nữa không?"

Nước mắt tôi ướt đẫm hai gò má từ lúc nào không hay. Tôi vòng tay, kéo Ran gục vào vai mình. Cơ thể nhỏ bé của cô ấy run run. Mái tóc dài đỏ ánh vàng run run. Có thứ chất lỏng mặn chát, nóng hổi nào đó thấm vào vai áo tôi bồng rớt.

Sau khi Ran theo tôi về, chúng tôi sẽ bắt đầu hoá trị liệu, những lọn tóc mềm mượt, suôn dài, đỏ rực như lửa này sẽ dần rụng xuống. Còn Ran, cô ấy chắc sẽ không thể kịp ra biển để chờ phép màu xuất hiện thêm lần nào nữa.

Đột nhiên, tôi thấy hai mắt mình lại một lần nữa ướt đẫm, nhoè nhoẹt.

...

Gần hai năm sau, bất chấp mọi cố gắng của cả hai, bất chấp hoá trị liệu, Ran qua đời. Cô ấy mất khi những khóm cây khắp ngọn Otowa bắt đầu lác đác rụng lá. Là bác sĩ trị liệu của cô ấy, tôi hoàn toàn không lấy gì làm bất ngờ về điều này, nhưng không hiểu sao, tôi vẫn đau đến nghẹt thở.

Bạn biết không? Cô ấy bị ung thư phổi. Trước khi chết, cô ấy đã có một cơn đau kinh khủng. Không có oxy. Không thể hít thở. Cảm giác như từng tế bào bị thiêu cháy. Vậy mà, khi tôi bật khóc đầy bất lực nắm chặt tay cô ấy và cầu xin số phận, cô ấy lại mấp máy môi, qua máy trợ hô hấp, ra hiệu với tôi: "Kise, đừng khóc..."

Bạn biết không? Mỗi khu bệnh nhân ung thư bị lên cơn đau, bác sĩ của họ sẽ hỏi: "Bạn đang đau ở mức độ mấy?". Từ một đến mười,

số càng lớn, tức là cơn đau càng dữ dội. Tôi từng thấy cả người cô ấy tím tái vì không thở được. Tôi từng thấy từng ngón tay cô ấy co quắp, cả người quằn quại trong cơn đau. Tôi từng thấy cô ấy vừa ho vừa gập người, nước mắt chảy tràn trên mặt, máu lẫn nước miếng trào ra khoé môi trắng bọt. Nhưng cô ấy chưa bao giờ đưa ra con số lớn hơn sáu. Tôi đã từng tự hỏi, mức độ mùi liệu sẽ đau đón mức nào?

Nhưng tôi chẳng cần phải thắc mắc thêm nữa. Tất cả đã quá rõ ràng. Kể từ lúc cô ấy ngừng thở. Kể từ lúc bàn tay cô ấy không còn nắm chặt lấy ngón tay tôi... Nỗi đau cơ hồ lan đến từng góc ngách của cơ thể khiến tôi tê dại, từng cơn khó thở dội lên quận thắt...

Phải, tôi đã mất Ran vào tay thần chết!

Ngọn Otowa so với ngày giữa thu nắng đẹp mà tôi gặp Ran lần đầu trông xơ xác hẳn. Mỗi cơn gió nhỏ vô tình tạt qua cũng khiến những chiếc lá đỏ, lá vàng rơi lả tả. Chúng làm tôi nhớ đến những lọn tóc đỏ ánh vàng đầy sức sống của Ran rụng dần, rụng dần mỗi ngày trên sàn nhà trong quá trình hoá trị liệu. Tôi ngồi một mình dưới gốc cây lùn đầu chúng tôi gặp mặt, với con búp bê momiji mặc kimono trắng điểm lá đỏ, lá vàng trên tay, nước mắt cứ tự nhiên trào ra không cách nào ngăn lại. Tôi sẽ chẳng bao giờ có cơ hội đốt con búp bê này trước đền thờ khi nguyện ước thành sự thật, bởi ngay từ lúc đặt bút ghi nguyện vọng mong Ran sẽ khỏi bệnh, tôi đã biết nó là vô vọng...

Nước mắt tôi vẫn rơi lã chã, thấm ướt cả một mảng chiếc blouse trắng, thấm ướt cả gương mặt con búp bê trên tay. Phía trên cao, dưới bầu trời xanh ngắt, dưới những cụm mây trắng bông bành, những ngọn gió lướt qua tàn cây ngân hạnh, ngân nga lời thì thầm tha thiết giữa không trung:

"Kise, đừng khóc..."

- Tiêu Dao -

(Mình đăng bài không cố định nên mong các bạn thông cảm theo dõi giúp mình nha ♥)

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Gặp Gỡ Và Chia Xa Cũng Chỉ Vì Một Chữ Duyên

Đời này chúng ta buồn vui chỉ vì một chữ duyên, gặp gỡ và chia xa cũng chỉ vì một chữ duyên.

Sân bay Tân Sơn Nhất, Sài Gòn...

Tôi ôm Nga rất lâu, đủ lâu để mọi người đi ngang và ngoái lại nhìn, em thì níu vạt áo tôi như sợ hãi điều gì đó. Tôi biết chia ly là một điều đáng để sợ, ngay lúc này tôi cũng sợ mình mất em vô cùng, nhưng lựa chọn vẫn là lựa chọn, tôi không thể yếu mềm như vậy.

Tôi đẩy em ra, em không khóc, chỉ mím môi và nhìn tôi, tôi kéo em lại, hôn lên mũi và mắt em, nắm lấy bàn tay em xoa xoa một chút rồi buông ra.

"Em chờ nhé!"

"Vâng! Em sẽ chờ!"

Mùa thu ở Ontario rất đẹp, lá phong rụng vàng trên mỗi con người tôi đến. Mỗi lần bước qua một cung đường xa lạ, tôi lại nhặt một chiếc lá ép vào quyển sổ ghi chép và ghi ngày lên trên. Để khi tôi trở về Việt Nam sẽ lật từng trang cho em xem và kể về nơi đây, còn Nga thì bảo sẽ viết nhất ký mỗi ngày, cho tôi đọc nó vì em rất

lười kể, trí nhớ em cũng không đủ tốt để nhớ hết những gì xảy ra trong bốn năm. Bốn năm,

quá dài cho một sự chờ đợi, quá ngắn cho một sự cố gắng, quá khó khăn để nắm giữ, quá dễ dàng để buông bỏ.

Tôi lại nhớ em, nhiều quá!

Sách tôi mang theo không nhiều, đa số là những quyển giáo trình có liên quan đến ngành học, trước khi em đã tặng cho tôi một cái đồng hồ đeo tay và một quyển tiểu thuyết có tên là Sự chờ đợi của Lương Thần. Mỗi lần đọc, tôi lại đau lòng thêm chút ít, tình yêu thật ra là vị gì của cuộc sống? Bây giờ theo như tôi cảm nhận thì nó đau quá đau. Mà tôi đã thật sự có nó hay chưa? Tôi cũng không biết!

Giảng đường vắng, một vài sinh viên ngồi ở dưới cùng, tôi ngồi ở trên này nghe giáo sư John đang nói về một nghiên cứu về tình yêu và hormone, tôi nghĩ đến Nga, lật giở trang mới của cuốn sổ tay viết vài chữ.

"Hôm nay giáo sư trường anh nói về tình yêu, chúng mình yêu xa, em buồn lắm phải không?"

Túi quần tôi rung, là tin nhắn facebook của em: "Em được nhận rồi, từ thứ hai tuần sau em chính thức làm nhân viên văn phòng rồi nhé!".

"Chúc mừng em, cô gái của anh, mọi điều tốt đẹp nhất sẽ đến với em!"

Em đã sắp đi làm, hộp thư facebook của tôi chắc chắn sẽ ngày càng trống, tin nhắn than phiền về công việc của em sẽ bắt thường

nhiều lên rồi ít đi. Em là cô gái mạnh mẽ, tôi tin em sẽ vượt qua được những bờ ngõ ban đầu.

Tôi quay về ký túc xá sau một buổi chiều ở thư viện, Jeremy vẫn ngồi trực ở máy tính như thường của cậu ấy học ở Florida và hay trêu cậu ấy rằng sẽ yêu người khác nếu cậu ấy quá vô tâm. Và đó là lý do tôi phải sử dụng máy tính cá nhân dù máy tính bàn không hẳn thuộc về Jeremy.

"Cậu không mệt mỏi à Ferrmy?" Tôi biết cậu ấy có nghe tôi nói, nhưng vẫn không rời mắt khỏi màn hình máy tính, đèn sáng trắng cả khuôn mặt đầy tàn nhang, hai chân mày không ngừng nhíu lại, chốc lại ngồi thừ ra, thơ thẩn nghĩ ngợi.

"Đôi lúc mình mong người yêu của mình đơn giản như Nga của cậu!" Jeremy có lúc lại nói ra những câu triết lý kiểu thế, người yêu của cậu ta tuy hơi cá tính nhưng không khó hiểu. Jeremy thích những thứ đơn giản, nhưng con người đơn giản quá đôi khi lại nhàm chán, cô bạn "Florida" lại ghét những thứ nhạt nhẽo. Tôi thật sự không hiểu tại sao họ có thể yêu nhau lâu đến vậy?

Tôi hay kể Jeremy nghe về Nga, cậu ấy nói sau này về Việt Nam nhớ "xách" cậu ấy với người yêu theo cùng, để cô ấy học hỏi Nga một chút về khoản nữ tính của con gái. Tôi cười bảo: "Nga sinh ra đã là cô gái hoàn hảo, người yêu cậu không thể học sự hoàn hảo từ Nga đâu!" Nói câu này ra tôi có hơi tự đắc một chút, trong lòng cũng thấy vui vui.

Ontario, mùa thu thứ hai. Tôi không đếm ngày, cũng không còn cảm giác nôn nao như những ngày mới đến đây. Em giờ cũng là nhân viên chính thức rồi, thỉnh thoảng cách ngày em mới nhắn tin

cho tôi, em còn để tóc dài nữa, nhuộm màu hạt dẻ nhìn em cũng chặc ra nhưng tính tình vẫn trẻ con lắm.

"Alo, hôm nay anh có đi học không?"

"Anh đang chuẩn bị ngủ, bây giờ là 10 giờ tối rồi! Em đang nghỉ trưa à?"

"Em đang đi ăn cùng đồng nghiệp, các chị ở đây muốn nghe giọng anh nên em gọi!"

"Thôi em ăn đi, các chị cũng ăn ngon miệng nhé!"

"Vâng anh!"

Tôi ít gọi cho em, chỉ toàn nhắn tin rồi khi nào em trả lời cũng được, múi giờ ngược nên cũng khó liên lạc. Em thì hay gọi video cho tôi vào giờ ăn trưa tại Việt Nam, lúc này tôi đã xem bài xong và chuẩn bị đi ngủ. Đối với em mà nói, tôi bây giờ giống một đứa em trai cần chăm sóc hơn là một người yêu. Đôi khi tôi cũng buồn cười vì suy nghĩ trẻ con của mình, nhưng không tránh được, tôi còn tận ba năm nữa mới hoàn thành chương trình học. Em có đủ sức đợi tôi không? Bây giờ tôi cũng không chắc nữa.

Tôi nhận làm thêm ở một quán cà phê để trang trải chi phí sinh hoạt và để dành tiền về Việt Nam thăm em. Nga nghe tôi thông báo thì mừng lắm, em nói nhớ tôi nhiều và bắt đầu mong tới mùa hè năm sau.

Tôi dành thời gian cho bản thân ít đi, chỉ chăm chỉ làm việc và học tập ở trường, vì mệt mỏi nên nằm xuống là ngủ ngay, vài lần em gọi và nhắn tin cho tôi đều bị nhỡ mất. Em bảo không trách tôi, nhưng em cũng buồn vì tôi không có thời gian nhiều để quan tâm

em như trước, em biết không phải là tại tôi. Tôi cũng tặc lưỡi cho qua mọi thứ, chỉ một thời gian nữa là tôi có thể gặp em rồi!

Mùa hè năm 2014, tôi về lại Sài Gòn, thành phố thay đổi chậm thật nhưng cũng có vài điều khác lạ, tôi không thông báo ngày về cho em mà đi thẳng đến công ty chỗ em làm việc. Tôi lấy số mới gọi cho em, chắc giờ em đang chuẩn bị tan ca.

"Alo, Nga không có ở đây anh ơi!"

Tôi hơi bất ngờ, chưa bao giờ em không mang theo điện thoại cả, tôi đứng chờ một chút rồi quay về nhà. Tôi đi ngang qua khu phố ba tôi thường đến để đánh cờ vây với mấy ông bạn. Ủ, ba vẫn ở đó mỗi chiều và hôm nay vẫn thế, ông ấy lại chọn màu đen. Chân mày của ba đang nhíu lại, chắc là đang do dự đi bước tiếp theo thế nào. Tôi bước đến, chị Hương bán tạp hoá thấy tôi thì định la lên, tôi ra hiệu cho chị im lặng, lặng lẽ nhặt một quân cờ đen rồi để vào bàn cờ, thế là... ba thua!

Ba ngẩng đầu lên định mắng té tát cái người phá đám là tôi, nhưng khi thấy rõ mặt thì khựng lại. Cười hề hề!

"Về sao không nói ba trước?"

Vậy mới nói, quan hệ cha con thật kỳ diệu, tôi hạnh phúc khi được sinh ra trong gia đình này, ba mẹ tôi có thể không giàu tiền, giàu bạc nhưng cái cách ba mẹ dạy tôi tốt hơn khối người ngoài kia.

Ba mẹ hỏi tôi sao không đón Nga về cùng để án cơm, mẹ còn khoe với cả xóm rằng có con dâu tương lai thật tốt, cuối tuần nào cũng đến nấu ăn rồi dọn dẹp nhà cửa phụ mẹ. Nga không nói với

tôi, Nga luôn không nói với tôi những chuyện nhỏ nhặt này, tôi âm thầm tự hào trong lòng. Em của tôi luôn tốt như thế đó!

Ăn cơm chiều xong, tôi lại lấy quyển sách em tặng ra đọc lại, được vài trang thì Facebook của tôi có tin nhắn "Anh đang làm gì thế? Lúc này đồng nghiệp bảo có anh nào gọi điện tìm em! Em cứ tưởng là anh chứ!"

"Thế sao em không gọi lại? Anh chờ em suốt!"

"Anh về rồi à? Sao không đến tìm em?"

"Anh có đến công ty, nhưng chắc em đang bận, nên anh về nhà trước!"

"Home Café, 8 giờ nhé!"

Tôi không trả lời em, tự nhiên tôi cảm thấy có chút xa cách, em khác trước quá, nếu là em của ngày trước, chắc đã hét àm trong điện thoại khi biết tin tôi về. Mà thôi, tôi nên tập yêu một cô gái đã trưởng thành, em không thể trẻ con mãi được.

Tôi chọn một góc mới ở quán, vài bức ảnh tôi chụp cùng em được in ra và treo lên tại đây, bỗng tôi thấy ngày xưa vô cùng, cái thời sinh viên của hai đứa thật trong trẻo và hồn nhiên. Thấy mình già quá đổi giữa cuộc đời vẫn trẻ, con người đến cuối vẫn hoá lão và chông chênh.

Em vẫn như trước, thích mặc áo màu xanh da trời và chuộm màu son đỏ, nhưng cái không khí giữa chúng tôi là gì đây? Một sự im lặng bao trùm cả hai, tôi hoảng sợ đôi chút, nó thật giống như không khí của một cuộc chia tay.

Tôi nắm lấy bàn tay em, lạnh ngắt, rồi em cười hiền, tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi chưa từng sợ thứ gọi là xa mặt cách lòng, nhưng bây giờ thì tôi hiểu nó. Em không thay đổi, tôi cũng vậy, chỉ là thời gian làm mờ đi những thương nhớ cũ. Nụ cười của em làm rõ nét mọi thứ.

"Anh rất nhớ em!"

Tôi ở lại Sài Gòn một tuần, nhưng chỉ gặp Nga vào thứ bảy và chủ nhật. Tối cuối tuần tôi ra sân bay trở về Ontario, lần này em tặng tôi cuốn Bờ vì thấu hiểu cho nên từ bi. Tôi biết, trái tim em đã bình yên rồi, chẳng còn oán trách gì nữa!

Còn tận hai năm nữa tôi mới hoàn thành việc học, thời gian vốn dài như thế nhưng có một số chuyện làm chúng ta quên đi sự tồn tại của nó. Tình cảm không liên quan gì đến thời gian, nhưng người ta luôn đổ lỗi cho thời gian vì nó là sự tồn tại vĩnh cửu duy nhất ở trên đời. Ích kỷ! Nhưng ai mà chẳng sống với một chút ích kỷ ở trong lòng mình chứ?

Tôi vẫn đi làm thêm, nhưng tập trung vào việc học nhiều hơn trước. Mơ ước có một tấm bằng xuất sắc khiến tôi bỏ quên mọi thứ, kể cả em. Tôi cáo bận với mọi cuộc vui, với những tin nhắn mang cả sự chờ đợi của em. Em bảo em hiểu mà, làm tôi an tâm đi nhiều, về sau em không còn nhắn tin cho tôi mỗi ngày nữa. Tôi vừa mừng, vừa lo sợ. Mừng vì em đã thật sự hiểu, sợ vì em sẽ không cần đến sự tồn tại của tôi.

"Em chờ nhé!"

"Vâng! Em sẽ chờ!"

Tôi vẫn tin vào lời hứa đó, tình cảm của chúng tôi đủ sâu đậm để vượt qua mọi thứ, kể cả kẻ phán quyết thời gian.

Ontoria, hai năm sau, tôi cầm trên tay tấm bằng cử nhân ngành quản trị kinh doanh, mặc trên người lễ phục tốt nghiệp, mỉm cười trước ống kính với sự tự tin tràn trề. Chỉ một ngày nữa thôi, tôi sẽ về Việt Nam, về với gia đình và em, về để lấy lại khoảng trời đã mất của chúng tôi, tôi tin mình sẽ hạnh phúc.

"Em sắp kết hôn rồi anh ạ!"

Home Café đang phát một bài nào đó trên bảng xếp hạng âm nhạc, tôi không nói nên lời bởi những lời em vừa nói ra. Tôi thật sự không thể chấp nhận nổi, nhìn thẳng vào con người đang ngồi đối diện, tôi...

"Tại sao vậy Nga?"

Tôi muốn giết bản thân khi hỏi một câu hỏi vừa ngu xuẩn vừa đáng thương như vậy, người ta đã thay đổi rồi thì cần gì biết lí do để cho bản thân mình trở nên thất bại. Đến bây giờ tôi mới thấu suốt được rằng, em có thể hiểu cho tôi trong những tháng ngày vô tâm và bận rộn, nhưng khoảng cách giữa hiểu và chấp nhận rất xa. Em vẫn cần một người quan tâm và dựa vào, tình cảm của chúng tôi không thể thắng nổi thời gian và duyên phận.

"Trong thời gian anh bận rộn cho học kỳ đầu của năm học mới, mẹ em bị tai biến nên em phải vào viện chăm sóc, em không muốn báo cho anh biết vì sợ anh bận tâm. Lúc đó, anh ấy đã phụ giúp em chăm sóc mẹ và đỡ đần cho em việc ở công ty."

"Nên em vì báo ơn mà yêu người ta à?"

"Không, lúc đó em chưa yêu anh ấy, nhưng thời gian sau này anh ấy rất quan tâm em, còn anh thì..."

Thì ra là yêu, còn đối với tôi em chỉ còn trách nhiệm. Hoá ra, tình yêu chỉ cần có thể đã vỡ tan và chỉ cần có thể đã yêu nhau. Hoá ra, tôi tưởng mình luôn đúng. Hoá ra, tôi sai rồi!

Em không dám nhìn vào mắt tôi, tôi biết em đang cảm thấy bản thân mình tội lỗi và đáng trách. Nhưng tôi không trách em, đời này chúng ta buồn vui chỉ vì một chữ duyên, gặp gỡ và chia xa cũng chỉ vì một chữ duyên. Tình yêu, rốt cuộc vẫn cần nhiều hơn tình cảm, khó trách trong đời có nhiều người bỏ lỡ nhau đến thế. An yên em nhé, cuộc đời mình có lẽ không dành cho nhau!

Em lặng lẽ rời khỏi quán, tôi bấm số gọi cho Jeremy. Cậu ấy không bắt máy, tiếng "bíp" vang lên, tôi thở dài.

"Cậu ấy đang ngồi trực máy tính phải không? Cậu cứ giữ lấy cô ấy nhé. Tôi và Nga chia tay rồi, em ấy phải kết hôn, nhưng không phải kết hôn với tôi!". Khi nói ra câu ấy, tôi thấy nhói đau nơi lồng ngực, tình yêu đôi lúc khiến con người ta khổ tâm nhiều, nhưng giờ chắc là còn nhiều hơn.

- Lê Thuý Nhân -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Những Kẻ Ràng Buộc

Có những cuộc gặp gỡ thật tình cờ và đầy ngỡ ngàng như vậy đấy, mà phần nhiều cô nghĩ là do chúng ta thuộc về cơ duyên. Những cơ duyên khiến người ta tìm thấy nhau, bằng cách này hay cách khác.

Năm ấy, thời điểm đó cô vừa tròn hai mươi tuổi. Đó cũng là lần đầu tiên cô đặt chân đến Lyon. Một mình đơn độc giữa "trái tim nước Pháp", quả thật là lúc ấy cô có phần hơi lo sợ. Nhưng bằng tất cả ý chí mạnh mẽ của một cô gái đôi mươi, cô tự trấn an mình rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Rồi những khó khăn ban đầu sẽ bị cô đón ngã, như cái cách người lạ tạo nên một con đường mòn để băng qua rừng.

Đó là một suất học bổng 80%, không tệ so với tất cả nỗ lực mà cô đã bỏ ra. Mà cơ hội thì chẳng thể nào đến hai lần, nếu như cứ đắn đo, dùng dằng mà bỏ lỡ nó. Vậy là đi.

Đến tận nước Pháp xa xôi, hành trang cô mang chỉ vền vện hai chiếc va li cỡ lớn. Mà lại chẳng giúp ích gì cho cuộc sống xa lạ ở tận trời Âu. Chúng chỉ là những vật dụng kỷ niệm mà cô gom góp lại, bởi cô sợ cảm giác trở trọi nếu xung quanh mình chỉ toàn những thứ lạ lẫm.

Nói về quyết định của cô, mẹ là người phản đối kịch liệt nhất. Làm sao bà có thể để đứa con gái nhỏ bé như cô sang tận nước Pháp mà không lấy ai chăm sóc. Lần đó, cô đã nhìn trực diện vào mẹ, nghiêm nghị như một kẻ trưởng thành, rằng cô sẽ biết tự chăm sóc cho mình và nếu có chết, cô cũng phải trở về mà chết. Cô tự định đoạt cuộc sống của mình một cách cứng rắn, tự chinh phục những mục tiêu mình đã đề ra mà không mảy may lung lay ý chí. Cái tính cách đó, cô thừa hưởng từ bố. Chỉ tiếc rằng bố không còn ở bên cô nữa. Năm cô mười hai tuổi, bố mẹ cô ly hôn. Thành ra cô có phần mạnh mẽ hơn những đứa bạn cùng trang lứa. Nhưng mẹ cô biết, cái vỏ bọc mạnh mẽ đó là do cuộc hôn nhân đổ vỡ của bà gây ra.

Ánh mắt đã nói lên tất cả, mẹ cô đành buông xuôi và nhượng bộ. Bảo rằng sang đó nhớ viết thư cho bà thường xuyên, để bà bớt lo nghĩ.

Cô đặt chân đến Pháp thì trời cũng vừa sang thu. Số tiền đem theo chẳng thể nào cầm cự nổi một tháng nếu không bắt đầu xin làm thêm từ bây giờ. Mãi đến ngày thứ ba thì cô mới được nhận vào làm ở bộ phận rửa chén của nhà ăn Crous trong trường đại học ENS Lyon với mức thù lao rẻ mạt 5 euro một giờ, từ 11 giờ 45 hàng ngày, trừ cuối tuần. Công việc của cô chủ yếu chỉ là dọn sạch sẽ những phần thức ăn còn thừa và phân loại đồ dùng, chén đĩa, muỗng tách vào từng khay riêng để kẹp cho vào máy rửa tự động. Ngoài tiền lương, cô còn được ăn trưa tại Crous, tha hồ chọn món và ăn thoải thích. Cô đã chủ động xin người quản lý cả phần thức ăn cho cả buổi chiều hôm đó, dĩ nhiên chẳng ai phản đối. Nhưng đối với cô là cả một khoản tiết kiệm đáng kể.

Bởi lẽ, dù có thể nào, cô cũng nhất định phải bám lấy mảnh đất này mà sống. Cô không thể thua. Đó là suy nghĩ đầu tiên và duy nhất khi cô quyết định một mình đặt chân đến Pháp.

Cô viết thư đều cho mẹ, bảo rằng mọi thứ ở đây rất ổn, cô đã tìm được một công việc tương đối tốt và quen được khá nhiều bạn bè mới, trong đó có Dương. Anh bạn là người Pháp gốc Việt, bởi anh sinh ra tại mảnh đất này. Bố mẹ Dương cũng ly hôn, hiện tại anh sống cùng bố. Nói về lý do họ gặp nhau cũng tựa như phim ảnh, khi cô - nữ diễn viên chính vì vội vàng chạy đến chỗ làm cho kịp giờ đã đánh rơi một bức ảnh, còn nam diễn viên chính - là Dương, thì nhặt lấy và đuổi theo cô. Họ gặp nhau trước cổng trường Đại học ENS Lyon, đó cũng là nơi mà Dương đang theo học.

Có những cuộc gặp gỡ thật tình cờ và đầy ngỡ ngàng như vậy đấy, mà phần nhiều cô nghĩ là do chúng thuộc về cơ duyên. Những cơ duyên khiến người ta tìm thấy nhau, bằng cách này hay cách khác. Còn với Dương, ngay từ giây phút đầu tiên anh đã hiểu, sự cảm mến và yêu quý một ai đó không thể diễn tả được bằng lời, nó thuộc về cảm xúc. Người ta có thể đi qua biết bao thành phố, đã từng gặp gỡ và bắt chuyện với biết bao nhiêu người, cũng chưa chắc đã tìm được một người có thể tạo cho mình sự thiện cảm ngay từ khoảnh khắc bao đầu. Sau này, họ có nhiều thời gian để gặp gỡ nhau thường xuyên hơn, đó cũng là thời điểm một mối quan hệ thân thiết được nảy nở ngay giữa thành phố Lyon đông đúc. Đối với cô, Dương như thể một chiếc phao cứu sinh đúng lúc cô đang chới với và sắp chìm hẳn giữa những nỗi bất an và đơn độc khi không có lấy một người quen bên cạnh. Về phần Dương, cô lại là một bản nhạc mùa xuân mà ai đó gảy lên giữa một đêm đông phủ đầy tuyết để vỗ về và trấn an cho những cơn lạnh lúc nào cũng thường trực bủa vây.

Tôi hỏi cô, liệu rằng đó có phải là một khởi đầu tốt đẹp cho một tình yêu. Đột nhiên, cô chẳng muốn nói tiếp câu chuyện còn đang bỏ dở. Những ngày mùa đông ở Lyon, nước lạnh như cắt da cắt thịt, dù rằng cô đã đeo bao tay khi làm công việc rửa chén tại nhà ăn Crous. Cô tiết lộ rằng cô đang nhớ một người, không phải Dương. Vậy người đó là ai? Tôi hỏi. Nhưng cô lại trở nên im lặng.

...

(còn tiếp)

- Kai Hoàng -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Những Kẻ Ràng Buộc (Tiếp Theo)

Đó là một câu chuyện dài, được kể ở thì quá khứ cách đây hai năm trước. Khi đó, cô mười tám tuổi, mang trong mình nhiều mộng tưởng, kể cả tình yêu. Cô viết: "Em chưa bao giờ thôi ý định đi tìm anh, ngay cả trong giấc mơ. Những giấc mơ đã trở thành một thứ ám ảnh đối với em, bởi khi vừa kịp chạm tay vào anh thì giấc mơ biến mất. Và em tỉnh dậy, trong tâm thế của một kẻ mộng du. Nhưng dẫu có ra sao thì em nhất định phải đi tìm anh, dù ở bất kỳ một vùng đất nào đi nữa. Biết không anh, giữa hàng triệu triệu người trên quả cầu này trái tim chỉ hướng về một người duy nhất. Đó mới chính là điều kỳ lạ của tình yêu.

Từ khi bố mẹ ly hôn, em đã quyết tâm phải chinh phục những gì mình mong muốn. Nhưng rồi em cũng nhận ra, không phải điều gì bằng tất cả nỗ lực và đấu tranh cũng có thể chinh phục được tình yêu. Nhưng trái tim luôn là một kẻ cố chấp đến cứng nhắc, chẳng thể nào thuyết phục nổi. Mà vốn dĩ yêu thương đã là một sự phi lý hoang đường rồi. Nên làm gì có lý lẽ hay luận cứ nào để thuyết phục. Vậy nên cứ là yêu thôi."

Cô viết xong rồi, cẩn thận gấp đôi và nhét vào bì thư, dán kín. Ngoài bì thư, dòng tên người nhận được cô viết nắn nót, như thể chỉ cần sơ sẩy một chút cũng có thể viết nhầm thành tên người khác - Gửi Triên. Rồi cô cất nó vào trong ngăn tủ. Cô đã không gửi.

Không phải vì cô không muốn gửi. Mà cô không có địa chỉ cụ thể để gửi nó đi. Thành ra, những xấp thư ngày càng chất đầy ngăn tủ, nhưng lại thiếu địa chỉ để có thể chuyển giao.

Bây giờ, Lyon đang bắt đầu vào xuân, thời tiết cũng trở nên dễ chịu hơn hẳn. Dương đến tìm cô, bảo rằng có thể đi dạo mát đâu đó không. Cô gật đầu. Ngoài kia, đường phố Lyon đẹp như tranh vẽ. Nhưng lòng cô lại dửng dưng. Ở một tầng suy nghĩ khác, cô tưởng tượng người đi bên cạnh mình lại là Triên. Không phải Dương. Sự cố chấp trong suy nghĩ đó khiến cô gắt gỏng và bất lực với bản thân mình. Chẳng trách được, những ngày này cô thường xuyên nghĩ đến Triên, đến nỗi cô lại xé những xấp thư mà mình dán kín để đọc đi đọc lại những dòng chữ trong đó, rồi lại cẩn thận bỏ chúng vào phong thư mới, dán kín lại. Cô thấy mình như một kẻ kiệt sức, cố gắng bám víu lấy từng vật dụng quá khứ mà gắng gượng cho hiện tại. Nhưng kết quả cũng không mấy khả quan.

Lúc còn nhỏ, mẹ cô thường nhắc đến sự ràng buộc, rằng nếu một ai đó muốn ở bên cạnh mình thì đó là do họ tự nguyện. Có mong muốn mãnh liệt đến mấy hay tìm mọi cách để níu giữ cũng chỉ như những vết rạn len lõi trên trần nhà, đến một lúc nào đó chúng sẽ nứt toác ra và đổ vỡ. Cô không thích sự ràng buộc, nhưng chính cô lại tự ràng buộc mình trong tình yêu mà cô dành cho Triên. Nhưng ngày ở Việt Nam, cô đã từng hỏi anh, đến bao giờ anh mới có thể yêu em. Nhưng rồi cô chợt sửng sốt, vì chính trong câu hỏi đó, cô đã đề cập đến hai từ có thể. Người ta chỉ có yêu, và không yêu, làm sao lại là có thể yêu. Nghe thật phi lý và cố chấp.

Triên đã từ chối tình cảm của cô hết lần này đến lần khác. Nhưng trái tim vẫn làm nhiệm vụ ửng bừng và không cam tâm. Lần cuối cùng, Triên nói với cô, nếu có thể tìm ra anh giữa thành phố Lyon

đông đúc, lúc đó có thể anh sẽ yêu cô. Nhưng chính Triên cũng không thể tin được rằng chỉ vì câu nói đó mà cô đã bỏ hết tất cả mọi thứ đang có thể giành lấy một suất học bổng ở tận trời Tây.

Và giờ, cô như thể một kẻ mộng du khi ráo riết tìm anh giữa biển người đông đúc.

"Đó có phải người em đang tìm không?" Dương hỏi.

"Người nào?"

"Người con trai trong bức ảnh, lúc em đánh rơi trên đường."

Cô lẳng lặng không đáp. Dương nói đúng, đó là bức ảnh hiếm hoi cô chụp chung với Triên. Làm sao cô có thể nói với Dương rằng đây là người đàn ông khiến cô dành trọn cả thanh xuân để chinh phục? Chỉ biết rằng, khi cầm trên tay bức ảnh được giao lại từ Dương, cô đã mừng rỡ và vui sướng như thế nào. Nếu không có nó, liệu rằng cô có thể tìm thấy Triên khi không có lấy một bức ảnh chân dung? Nhưng bằng một cách nào đó, như khả năng quan sát và phán đoán, Dương đã biết được đằng sau câu chuyện mà cô đang cất giấu.

Tôi hỏi về sự quan tâm đặc biệt Dương dành cho cô, liệu rằng đó có phải là một sự ràng buộc khác từ phía anh, như cái cách cô tự ràng buộc mình trong tình cảm không hồi kết từ Triên, hay không? Cô không đáp, cũng chẳng phủ nhận. Bởi cô là người biết rõ tình cảm của Dương dành cho mình hơn ai hết. Những lúc cô đơn cùng cực nhất, ngồi ở bên cạnh cô không ai khác, vẫn là Dương. Anh ở bên cô đủ bốn mùa. Tình cảm đó có thể ví như mặt hồ trong xanh, chỉ cần soi vào mắt Dương là thấy rõ. Nhưng tự cô biết, tình yêu không xuất phát từ sự thương hại. Nhưng đó là suy nghĩ của cô. Về

phần Dương, anh vẫn kiên trì làm nhiệm vụ của kẻ chờ chờ. Trong cuộc đời này, có một người để mình dành cả tuổi trẻ để chờ đợi cũng như là một điều ý nghĩa lắm chứ. Nó như thể một que diêm được nhóm lên trong một mùa đông trời trời, nhưng cũng đủ để làm ấm lòng người được sưởi ấm.

Và rồi, tình cảm của họ tựa như vòng tròn, người này bị ràng buộc bởi tình cảm của người kia. Cứ lần quần mãi như vậy, không lối thoát.

(còn tiếp)

- Kai Hoàng -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Những Kẻ Ràng Buộc (Tiếp Theo)

Nhưng Dương đã chờ đợi suốt hai năm dài đằng đẵng, chỉ đổi lại là sự thờ ơ và lạnh nhạt từ cô. Sự thân thiết ban đầu được phá bỏ hoàn toàn, thay vào đó là kiểu xã giao vụng về và đứt đoạn, đi kèm theo là những ánh mắt nhìn nhau đầy ái ngại, cùng với một khoảng cách nào đó được nhen nhóm không rõ tên.

Lyon một lần nữa vào thu, lá vàng rớt đầy khắp các đường phố chật hẹp. Hôm đó là sinh nhật cô. Dương bảo, dù có bận gì đi nữa, thì tối nay cũng hãy ghé đến nhà anh, muộn đến mấy anh cũng sẽ chờ. Thời điểm này, cô vẫn còn loay hoay với đồng giáo trình tiếng Pháp, nếu như sinh viên ở đây vất vả một thì du học sinh như cô lại vất vả gấp năm, nhiều thuật ngữ cô phải tra đi tra lại nhiều lần mới hiểu hết ý nghĩa của chúng. Chẳng còn tâm trí đâu mà nhớ đến ngày sinh nhật, lại còn phải lặn lội đến nhà Dương, điều đó càng khiến cô khó xử, như thể một quả tạ đã được cột chặt vào trong suy nghĩ khiến cô phải nặng nhọc quyết định.

Nhưng chính Dương nói là đã chờ, thì chắc chắn là sẽ chờ. Đó không phải là một lời nói suông, vì trong khoảng thời gian quen nhau, anh đã từng chờ cô suốt cả nửa ngày trời mà không mấy may bỏ cuộc. Cô không biết đó là kiên trì hay là cố chấp, cái ranh giới mỏng manh giữa hai từ ngữ đó cô không phân định được. Nhưng

nhìn lại mình, chính cô cũng đang hành xử giống như Dương, khi tự cho phép mình chờ đợi tình cảm từ một người khác mà cố gắng.

Mười giờ đêm, đường phố Lyon chỉ vừa thưa thớt chút ít người. Cô đang đi đến nhà Dương, tự nhủ mình phải cư xử bình thường nhất có thể. Như một trò sắp đặt tài tình của Tạo hoá, cô chợt nhìn thấy Triên. Là Triên bằng xương bằng thịt, không phải Triên bước ra từ trong cơn mơ đầy khó nhọc giữa đêm. Khoảnh khắc đó khiến cô vỡ oà, cơ thể dường như ngã quỵ và có thể gục đi bất cứ lúc nào. Nhưng đây không phải là lúc để mọi cảm xúc tiêu cực chế ngự, cô đã đi tìm anh suốt quãng thời gian dài như thế, làm sao có thể vì một phút giây mất kiểm soát mà bỏ lỡ được.

Cô đã cố gọi to tên Triên giữa đường phố, bàn chân như có ai đó níu kéo nặng trĩu nhưng vẫn lao đến nhanh nhất có thể. Triên nhìn thấy cô, ngỡ ngàng như một cơn mộng còn đắm chìm. Rồi cô khóc, bảo rằng em đã tìm thấy anh rồi, Triên ơi, hãy nói với em đó không phải là giấc mơ đi. Cô đã nấc liên hồi giữa phố xá, mặc cho những ánh mắt xa lạ nhìn cô đầy vẻ hiếu kỳ.

Nhưng đó không phải là cuộc gặp gỡ êm đềm như bạn nghĩ. Xác suất phần trăm mà cô có thể tìm thấy Triên như một đường tiệm cận hướng về số không, nhưng bằng một cách nào đó cơ duyên đã cho cô gặp lại anh, sau bao tháng ngày miệt mài tìm kiếm.

Trái ngược với vẻ hân hoan và hạnh phúc từ cô gái nhỏ, ở phía ngược lại, Triên cảm thấy ái ngại. Anh hỏi, làm sao em có thể đến đây. Tin không, em đã rất cố gắng và kiên trì để đặt chân đến Pháp, em đã rất cố gắng và kiên trì để đặt chân đến Pháp, em đã đi tìm anh suốt hai năm trời đấy, nhưng không có một chút manh mối nào cả. Em lôn la đến địa chỉ anh ở, họ bảo anh đã chuyển sang nơi khác. Chẳng ai biết em đã tuyệt vọng nhiều ra sao, rồi em sẽ tìm

anh như thế nào đây. Nhưng em đã không bỏ cuộc. Và cuối cùng thì...

Cô lại nắc liên hồi.

"Xin lỗi, nhưng anh không thể yêu em được..."

"Tại sao chứ? Không phải anh đã nói chỉ cần em tìm thấy anh thì chúng ta có thể sao?"

"Anh đã nói dối, vì anh không tin rằng em có thể tìm được anh. Nhưng trái đất này quá nhỏ bé, dù anh có chạy trốn đến đâu đi chăng nữa."

"Chạy trốn?"

"Lam, cơ duyên là một thứ gì đó rất mỏng manh, anh chẳng bao giờ tin vào cơ duyên cả. Nhưng giờ thì anh phải tin rằng nó có thật. Dù cơ duyên đã đưa chúng ta gặp lại nhau đi chăng nữa, thì kết cuộc cũng chỉ có một thôi Lam, em hiểu không? Anh vẫn không thể yêu em."

Vậy đó, ngay giữa Lyon, người ta đã chứng kiến một kẻ vì tình yêu mà không khí hoài thanh xuân để theo đuổi, còn một người cũng vì tình yêu mà tìm cách trốn chạy xa xôi. Ở khoảnh khắc đó, cô biết mình là một kẻ thua cuộc thảm hại. Chẳng còn gì để có thể biện minh hay níu kéo, bởi mọi nguyên nhân đều xuất phát là do lòng người mà thôi. Rồi Triên bỏ cô lại giữa đường phố Lyon giờ chỉ còn lác đác người, lòng cô cũng tro troi không hơn. Tình yêu suốt ngần ấy năm gìn giữ giờ hoá ra chỉ là một sự thất bại và bị ruồng bỏ, chẳng thể nắm giữ được trái tim của một người đàn ông vĩnh viễn không yêu mình.

Ở phía bên kia đường, Dương đã chứng kiến hết thảy mọi việc, chứng kiến cả trái tim cô vỡ vụn, tim anh vỡ vụn, cả bầu trời đêm và thành phố Lyon vỡ vụn. Bạn đừng hỏi tại sao Dương có thể xuất hiện kịp lúc để nhìn thấy những sự việc đó, bởi khi yêu, bạn sẽ âm thầm theo dõi người mình yêu dù họ có ở đâu đi chăng nữa. Và bạn biết không, buổi tối hôm ấy không chỉ có một kẻ thua cuộc, nhưng nên chăng phải nói rõ ra cụ thể không? Bởi nỗi đau là một thứ cảm xúc chẳng cần phải đề cập đến chi tiết, điều đó chỉ càng làm cho vết thương mưng mủ hơn mà thôi.

Mà cũng bởi vì tình yêu là một phạm trù nằm ngoài quy luật của sự ràng buộc. Là do người ta lỡ bước chân vào rồi nên e ngại không dám dốc lòng bước chân ra mà thôi...

- Kai Hoàng -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Mưa Đầu Mùa Rơi Vào Ngày Yêu Cuối

Anh và cô lặng lẽ rời quán. Cây dù nhỏ còn anh thì lại cao lớn, anh ướm hết một bên vai để che cho cô đi hết đoạn đường này. Hết đoạn đường này cả hai sẽ xa nhau. Hôm ấy là mưa đầu mùa. Mưa đầu mùa rơi vào ngày yêu cuối, của cô, và cũng là của anh.

"Mưa đầu mùa rơi vào ngày yêu cuối

Tình mình trôi mất rồi...

phải không em?"

Hôm nay là ngày yêu cuối cùng của anh và cô. Thật kỳ lạ khi tình yêu cũng có thời hạn. Nhưng không phải vì hai người trong cuộc đặt ra đâu. Người ta đâu bao giờ muốn buông tay một khi họ nhận ra có người sống bước bên mình là điểm phúc lớn lao thế nào trong cuộc đời nhau.

Nhưng điểm phúc ấy cũng mong manh như một giấc mơ mà người ta không thể nào biết trước thời khắc mà mình phải tỉnh giấc. Chỉ là khi giấc mơ tan rồi, người ta đành day dứt mở mắt. Như anh và cô, cũng chỉ biết rằng tình yêu của cả hai đã đi đến ngày cuối cùng của nó, một cách bình thản thế thôi.

"Tụi mình gặp nhau một lần nữa nhé."

Thời tiết thành phố đầu hè oi bức và bỏng rát. Người ta cố gắng đi qua từng ngày một và ngóng chờ những cơn mưa. Chờ đợi cũng là một dạng hạnh phúc. Người ta nói thế, anh chỉ nghe chứ không đồng tình hay phản đối. Vì với anh nó vừa đúng lại vừa sai.

Ngày xưa cô với anh cách nhau rất xa, cả về mặt địa lý lẫn tình cảm. Đến nỗi anh chưa bao giờ tin rằng tình yêu này sẽ đơm hoa kết trái. Một thứ tình yêu viễn vông mà anh cứ mơ hồ theo đuổi. Rất nhiều nỗi buồn đã đi qua, đến nỗi anh không còn nhớ hay để tâm nữa. Cứ như là, yêu cô là một nỗi buồn anh tình nguyện mang theo bên mình, không than phiền hay trách cứ.

Anh chọn mặc chiếc áo sơ mi mà cô tặng - món quà đầu tiên của cô anh nhận được khi hai đứa chính thức yêu nhau. Không phải cố tình để đánh dấu một điều gì đó quá đặc biệt hay thù hận gì mà dần vặt nhau thêm nữa, chỉ vì chiếc áo này quá thân thương và quen thuộc và từ lâu đã trở thành trang phục gắn bó với anh mà thôi. Thân thương và quen thuộc, ừ, như cô với anh.

Anh đến quán sớm hơn giờ hẹn. Đây là nơi hẹn đầu tiên của hai người. Anh nhớ hôm ấy là một đêm cuối mùa mưa. Anh và cô ngồi ở một chiếc bàn tròn, đằng sau cả hai là những khung kệ màu trắng với rất nhiều cuốn sách cũ nằm chờ những bàn tay lật mở. Mỗi cuốn sách là một câu chuyện, một cuộc đời riêng biệt. Và ngày hôm ấy cuộc đời của anh và cô đã giao nhau. Anh và cô ngồi đến rất khuya, khi cả hai vừa đứng dậy ra về thì cơn mưa bắt chợt đổ xuống. Cơn mưa cuối mùa thường nặng hạt và kéo dài. Chủ quán tinh ý đã đặt sẵn những cây dù cho khách đi bộ từ quán ra bãi giữ xe. Anh che dù cho cô và men theo con đường nhỏ. Suốt đoạn đường ngắn đó, hai người không nói gì với nhau mà chỉ lắng nghe mưa rơi, lắng nghe

tim đối phương loạn nhịp, và tiếng tâm hồn đối phương đã gọi tên nhau từ lúc nào. Đó là cơn mưa cuối cùng của mùa mưa năm trước.

Khi cả hai hẹn hò, anh với cô chưa bao giờ quay lại quán này lần nào. Đôi lần chạy ngang qua quán anh lại nhắc chuyện cũ, cây dù nhỏ còn anh thì lại cao lớn, anh ướt hết một bên vai để che cho cô qua hết đoạn đường hôm ấy.

Anh gọi café. Cũng đã hơn một tháng từ lần gặp mặt cô trước đó, anh không uống café nữa. Cái vị đắng và lưu luyến đó bỗng nhiên nhạt vô cùng. Nhưng hôm nay khác, anh bỗng thấy lòng mình nhớ cô, từng giọt thánh thót như café đang đọng lại và rơi dưới chiến phin trước mặt.

Nỗi nhớ ơi, mày đi đâu mà giờ mới trở lại? Mày trở lại để chào nhau lần cuối đó sao?

Đôi lúc anh cũng thấy mình mệt mỏi với sự nhạy cảm của chính mình. Nhiều người xung quanh nói rằng như vậy rất dễ làm chính mình khổ. Anh nhận ra họ thật kiên cường. Rất nhiều người bạn của anh đang đứng trên bờ vực tan vỡ của hôn nhân, hoặc đã qua cả giai đoạn ấy, hai vợ chồng sống với nhau chỉ còn vì cái nghĩa, hoặc tệ hơn nữa là đang lao vào những mối quan hệ ngoài giá thú như một sự bù đắp cho khoảng trống quá lớn của người bạn đời.

Cuộc sống thay đổi quá nhanh mà người ta thì quá chậm. Mỗi ngày xuất hiện quá nhiều điều mới khiến cho con người ta trong mắt nhau dễ trở nên cũ kĩ. Tình yêu và hôn nhân chưa bao giờ trở nên dễ dãi như thế. Dù anh hoang mang nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng mình cũng sẽ có ngày như họ. Tình yêu của những ai đó có thể rất lớn lao, nhưng đó là một câu chuyện khác, còn anh và cô cũng chỉ là

những người rất tầm thường không địch nổi những chán chường và thực tế của cuộc sống.

Anh nhìn thấy cô đi vào quán. Cô cũng nhìn thấy anh. Khi cô tiến lại chỗ ngồi, hai người vẫn nhìn nhau nhưng đối phương chỉ còn là một hình ảnh phản chiếu mờ nhạt. Vô cảm. Không phải đâu, người ta vẫn là xương máu là da thịt. Đau. Vâng, nhưng sẽ dần lòng cũng vì người ta là những thực thể quá thật.

Buổi nói chuyện này sẽ bắt đầu như thế nào đây? Anh và cô có bao giờ lên kịch bản trước cho buổi hẹn này? Những cặp đôi chia tay nhau sẽ nói những gì cho lần cuối? Vẫn là yêu thương hay trách móc, là đổ lỗi hay hận thù, là dứt khoát hay ghen ngào không dứt? Hoặc có thể là tất cả.

Nhưng mở đầu của cả hai là những khoảng lặng. Anh và cô cần hồi tưởng. Thực thể sống đang ngồi đối diện người kia chính là một khối cảm xúc và ký ức đã gắn bó với cuộc đời mình mà cả hai đều không thể chối bỏ.

Nụ hôn đầu ngọt ngào sẽ khiến cô chảy nước mắt.

Cái ôm chặt từ đằng sau khiến sống mũi anh cay cay.

Anh và cô từng cười và từng khóc, cho nhau, rồi cùng nhau.

Nhưng từ nay sẽ chỉ có thể khóc và cười cho chính mình mà thôi.

Có lần anh và cô đến dự đám tang của một người bạn chung. Anh ta qua đời vì bệnh. Người đứng ra tổ chức tang lễ của anh là vợ cũ. Hai vợ chồng sống với nhau được mười năm, có với nhau hai mặt con rồi ly dị. Anh từng hỏi người bạn đó lý do. Người bạn cười buồn, thì chúng ta đến với nhau vì tình yêu, đến khi tình yêu hết là

phải xa nhau thôi. Nhưng hai vợ chồng họ không ly hôn, hai người thống nhất là đợi đến khi hai đứa con đều trưởng thành. Có rất nhiều điều khi đã gắn bó với nhau rồi, đến lúc không muốn nữa thì không thể chỉ đơn giản là rời xa nhau thôi. Nhưng có lẽ đây là một quyết định đúng đắn của họ khi giờ này hai đứa con vẫn còn mẹ để chăm sóc.

Từ đám tang về, cả anh và cô đều cảm thấy có một chút gì đó thay đổi trong mình. Dường như những giới hạn của sự bắt đầu và kết thúc trong cuộc đời này, kể cả là của chính mình, không ai có thể điều khiển được.

"Có một dự án ngắn hạn trong vài tháng, có thể sẽ phải đi xa, em định tham gia." Cô nói, không mang tính chia sẻ lắm mà như là một thông báo.

Đã bao lâu rồi anh và cô không còn hỏi han nhau nữa? Cả hai đều quá mệt mỏi với nhau đến nỗi sự quan tâm cũng trở nên xa xỉ. Lời thông báo của cô phải chăng như một sự an ủi, cô sẽ ổn, dù anh còn lo lắng hay không thì vẫn cứ an tâm.

Phải rồi, dù không còn bên cạnh nhau nữa, người ta vẫn mong rằng đối phương sẽ an yên.

Thời gian lẳng lặng trôi và khép lại buổi chiều chậm chạp.

Ly nước của hai người đã cạn. Những gì cần nói, chắc cũng đã cạn. Không còn một lời chia tay chính thức nhưng cả hai đã đủ thấu hiểu đây sẽ thực sự là lần gặp nhau cuối cùng. Tương lai sẽ như thế nào chẳng ai đoán được, nhưng cuộc gặp nào sẽ chấm dứt cho một quãng đường đi dài trong quá khứ của cả hai.

Anh và cô đứng dậy.

Từ ngoài đường bỗng vọng lại một âm thanh xa lạ mà quen thuộc. Tiếng những giọt mưa rơi xuống đường rồi vỡ tan tành. Nho nhỏ rồi lớn dần, chậm chậm rồi nhanh dần. Mọi không gian lúc này đều đã tràn ngập tiếng mưa rơi.

Cơn mưa đầu mùa rất nhiều người trông đợi đã đến.

Có hai người không hề mong đợi, nhưng cũng không thể nào trốn tránh.

Anh lại cầm lấy cây dù đã đặt sẵn nơi cửa quán.

"Để anh che cho em..."

Cô không phản đối. Anh và cô lặng lẽ rời quán. Cây dù nhỏ còn anh thì lại cao lớn, anh ướt hết một bên vai để che cho cô đi hết đoạn đường này. Vẫn giống như ngày hôm ấy. Không gì thay đổi. Chỉ một điều thay đổi. Hết đoạn đường này cả hai sẽ xa nhau.

Hôm ấy là mưa đầu mùa. Mưa đầu mùa rơi vào ngày yêu cuối, của cô, và cũng là của anh.

- Hi Tường -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Duyên Phận Đến Và Đi Nhưng Tình Yêu Thì Còn Mãi

Tôi và em đã giữ trọn lời hứa với nhau, duyên phận của chúng ta đến rồi đi, nhưng anh và em chưa bao giờ rời bỏ tình yêu của đôi mình.

"Anh và em yêu nhau thế nào cũng chia tay."

Tôi khịt mũi, nhìn vào đôi mắt dữ tợn của em mà quả quyết:

"Sao lại thế? Anh sẽ không chia tay đâu..."

"Nhất định như thế." Em lớn giọng

"Vậy là do em bỏ anh!" Tôi nổi nóng nên cũng lớn tiếng.

"Ai cho anh lớn tiếng với em thế hả!" Em đánh mạnh vào người tôi tới tấp. Tôi hơi bất ngờ nên chỉ biết đỡ. Ai nhìn thấy cảnh này chắc hẳn đều không thể nhịn cười. Thằng con trai mét tám cao to là tôi đang khúm núm chịu đòn từ em một cô bé cao chưa tròn mét tám.

Năm phút sau em mới chịu tạm ngưng cuộc "tấn công" tôi, thật ra thì tôi không chắc là năm phút hay dài hơn, đại khái là em đã mỏi tay rồi nên mới ngưng lại. Tôi len lén nhìn em - lúc này mặt vẫn chưa hết vẻ giận dữ, đành xuống nước: "Anh xin lỗi."

"Lỗi phải gì. Vậy giờ có còn yêu không?"

Não tôi lúc ấy, à mà là cả người tôi khi ấy bỗng dừng bất động chắc hết vài trăm giây - tức là vài phút đồng hồ, tôi không đếm kể phải mất hết bao lâu mình mới trở về bình thường, chỉ biết đến khi em nhéo lỗ mũi tôi lắc cả nguyên đầu tôi xoay trái xoay phải hỏi thêm lần nữa. "Vậy giờ có yêu nhau nữa không hả?"

Ờ... thì yêu. Vậy là, chúng tôi yêu nhau rồi đấy.

Chúng tôi làm bạn với nhau được ba tháng thì yêu nhau. Tình yêu đến nhẹ nhàng như là tia nắng sớm mai tôi thấy đầu tiên khi mở mắt tỉnh giấc. Và tôi không nghĩ ngợi gì nhiều. Tôi không định nghĩa được tình yêu. Mà tôi chỉ biết mình yêu em. Vì cuộc sống của tôi luôn cảm giác thiếu vắng bất cứ khi nào không có em bên cạnh. Tôi không nhớ lắm về cuộc sống của tôi trước khi có em thì cảm giác đó đã từng xuất hiện hay chưa. Hoặc là em quá tài giỏi đến mức gần như xoá sạch tất cả về khoảng thời gian độc thân của tôi trước đó. Tôi chỉ biết là cuộc sống của mình đã thi vị đến thế nào từ ngày em xuất hiện. Và tôi không khi nào ngừng nghĩ về em. Là nghĩ về em chứ tôi chưa đề cập đến nỗi nhớ em (tôi nghĩ là tôi nhớ em ngay cả khi tôi đang ngủ!).

Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại có thể nghĩ về em nhiều đến thế!

Tôi nghĩ về em mọi lúc. Mỗi sớm ban mai khi đầu óc hãy còn mơ màng hay đến đêm khi mền đã đắp còn mắt đã nhắm lại, tôi nghĩ đến em. Mỗi con đường tôi đi ngang hay mỗi khung cảnh tôi nhìn thấy, tôi cũng nghĩ về em. Tôi nghĩ đến những khi tôi ở bên cạnh em, em hay vuốt tóc như thế nào, trợn mắt dữ tợn với tôi ra sao, hay là cũng có lúc phụng phịu đáng yêu lắm nữa. Rồi tôi còn nghĩ về em

đến cả những chuyện chưa xảy ra... chẳng hạn tôi nghĩ rằng khi em đi với tôi dưới hàng cây cao dọc theo con đường này sẽ như thế nào, hay em có thích món mà tôi đang ăn không, hoặc tôi sẽ không dẫn em đến quán chè này vì món đậu đỏ em thích thì quán lại nấu dở tệ.

Thỉnh thoảng tôi cũng nghĩ là vì sao... lại có em trên cuộc đời. Hay nói đúng hơn vì sao em lại xuất hiện? Không phải lúc nào khác mà lại vào lúc này đây, mỗi tình đầu khi tôi vừa tròn hai mươi tuổi.

Thỉnh thoảng em lại hỏi tôi cùng một câu hỏi: "Tại sao anh yêu em?" Và tôi lại kể cùng một câu chuyện với chừng ấy nội dung mà không hiểu sao em nghe hoài không chán:

Khi đó tôi và em hãy còn là bạn. Đêm ấy em nhắn tin tôi ra ngoài quán nhậu cạnh bờ kênh. Tôi ra đến nơi thì đã thấy dưới chân em lon rỗng lẫn lóc khắp nơi. Tôi im lặng ngồi xuống. Em quay sang nhìn tôi, rồi lẳng lẳng khui bia cho tôi một lon, em một lon. Từu lượng của tôi rất kém. Tôi thuộc dạng uống một lon mặt đã đỏ dừ, sang lon thứ hai thì đầu óc đã quay cuồng. Nhưng hôm ấy thấy em cứ liên tục nốc bia như vậy thì tôi cuống lên chỉ biết uống theo em để mong làm giảm lại tốc độ uống của em.

Lon thứ nhất qua đi nhanh như chớp mắt. Tôi cảm thấy toàn thân nóng ran. Có lẽ vì uống quá nhanh nên chưa gì đầu óc tôi đã bắt đầu ong ong cả lên. Thấy em định với lấy lon tiếp theo tôi nhanh tay giành lấy phần việc khui nắp. Tôi làm chậm rãi, len lén nhìn xem vẻ mặt em lúc này rất đăm chiêu nhưng không có vẻ gì là đã say. Tôi và em tiếp tục cụng lon thứ hai. Bỗng dưng tôi như nghe thấy cả nhịp tim của mình đang đập thành thịch như tiếng trống liên hồi. Rồi chúng tôi tiếp tục với lon thứ ba. Lúc này thì bụng tôi như đánh lô tô, tôi có thể cảm nhận thấy bia đã dâng đầy đến cuống họng mình.

Khui đến lon thứ tư thì chưa kịp cầm lon tôi đã khui tọt vào nhà vệ sinh. Tôi nôn thốc như chưa từng được nôn, như thể là tôi muốn tống khứ cả cái thế giới đang quay cuồng xung quanh tôi ra khỏi chính mình. Đến khi không còn thứ gì có thể trôi ra từ miệng nữa, tôi lại cảm giác mình tỉnh hẳn ra. Tôi vội chạy ra ngoài vì lo cho em. Lúc ra đến thì em đã uống luôn lon của tôi rồi. Em quay sang nhìn tôi, rồi nói: "Anh trả tiền trước giúp em." Tôi mừng thầm vì em đã chịu dừng. Thanh toán xong em nói muốn đi bộ dọc theo bờ kênh nên tôi để xe lại và đi theo em.

Và nếu tôi nhớ không nhầm lúc ấy đêm đã về khuya, con đường dọc theo bờ kênh ấy được trồng đầy hoa giấy và ngập trong ánh đèn vàng. Những bụi hoa khe khẽ lay khi tôi và em bước ngang qua chúng. Cái bóng của tôi cao lững thững đi sau bóng chuệnh choạng, tôi không biết nói gì ngoài việc dõi theo từng bước chân của em cái nhìn lo lắng không rời. Rồi em bắt đầu nói, như cái cách mà những người khi say vẫn thường hay nói:

"Người ta không thương em. Người ta cũng không yêu em."

Tôi biết em đang nói đến chàng trai mà em đã đơn phương rất lâu. Vậy là em đã tỏ tình với hắn ta à? Và hắn ta đã từ chối? Tôi có nên ăn mừng tin vui này không đây?

Rồi em dừng chân và quay sang tôi hét to: "Trên thế giới này không có người nào yêu em hết!"

Tôi xin thề, vào lúc ấy, tôi đã hoàn thành tỉnh táo và bụng thì trống rỗng sau trận nôn, có thể là dưới sự tác động đôi chút của chất men say còn lại, nhưng với tất cả sự dũng cảm và chân thành nhất của mình, tôi tỉnh bơ nhìn em và nói: "Thế em không xem anh là con người à?"

Ôi sao tôi lại ngốc thế không biết!

Và cứ mỗi lần tôi kể đến đó là em lại phá lên cười. Hôm ấy, em nghe xong câu tôi nói cũng phá lên cười và phán tôi là thằng ngốc, ngốc nhất toàn thể nhân loại. Tôi có hỏi em là em thật sự không nhớ gì sao? Em kể lại lúc ấy mình đã say thật, em chỉ nhớ cảnh cuối cùng nhìn tôi chạy nhanh vào nhà vệ sinh rất buồn cười. Và em quyết định dừng lại nếu không em e rằng mình sẽ là người phải thò tôi về.

Rồi tôi hỏi tiếp: "Vậy sao em lại nhận lời yêu anh?"

Em không trả lời mà cứ cười mím chi. Ánh mắt của em cứ như thể đang thương hại tôi. Nhìn em lúc ấy tôi tức không chịu được. Tôi la lên oai oái: "Sao bắt công vậy? Anh đã kể cho em nghe còn em lại cứ giấu anh!"

Thú thật tôi là một người khá nhạt nhẽo. Những người cá tính chắc hẳn sẽ không muốn đến gần tôi. Vậy mà em lại chịu nhận lời yêu tôi. Nên lúc đầu tôi cũng băn khoăn lắm. Gặng hỏi vài lần mà em không trả lời tôi lại lo lắng hơn. Nhưng chắc vì đầu óc tôi đơn giản (như em vẫn hay nhận xét) thế nên tôi không suy nghĩ gì được nhiều. Và nhất là để khiến cho tôi phải ngậm miệng lại không tiếp tục chất vấn em nữa, em sẽ đặt lên môi tôi một nụ hôn thật sâu.

Thế thì, tôi chỉ còn biết làm một gã khờ tận hưởng những giây phút tươi đẹp nhất trong cuộc đời của mình thôi chứ còn mong chờ gì nữa.

Chúng tôi quyết định sẽ làm mọi việc cùng nhau. Người này luôn cố gắng xuất hiện hay để lại bất cứ một dấu ấn gì đó của riêng mình trong cuộc sống của người kia.

Tôi và em cùng kiếm việc làm thêm, cùng dạy nhau học và kèm cặp bổ sung những môn mà đứa còn lại yếu. Thời sinh viên của chúng tôi dĩ nhiên không dư dả gì nhiều nên cả hai cũng rất tiết kiệm khi hẹn hò. Chúng tôi rất ít khi đi chơi hay ăn uống tốn kém những mỗi nơi tôi và em cùng đi qua hay mỗi việc mà chúng tôi làm với nhau đều rất hạnh phúc và đáng nhớ.

Và cũng như bất kỳ những cặp đôi yêu nhau nào khác trên thế giới này, tình yêu của chúng tôi lớn dần theo thời gian rồi tôi bắt đầu có những suy tính về tương lai.

Tôi và em hay ngồi với nhau dưới những tán cây trong công viên và bắt gặp hai cụ già đến đây tản bộ mỗi sáng. Cụ ông đi trước còn cụ bà đi sau. Cả hai đều đi rất chậm. Hai cụ sẽ đi ngang qua chúng tôi, băng qua một cái hồ nước tròn nho nhỏ và ngồi xuống băng ghế đối diện xa xa. Cụ ông và cụ bà hay đem theo bánh ngọt để ăn. Trong khi cụ bà lúi húi lấy bánh ra và bẻ từng miếng nhỏ cho cụ ông thì cụ ông sẽ cầm tờ báo sáng đem sẵn, đọc to cho cụ bà nghe những tin tức trong đó.

Cứ mỗi lần bắt gặp cảnh đó là tôi lại nắm chặt tay em và nói: "Em nhìn tội mình về già kìa."

Em hay nhéo tôi rồi nói: "Anh nói mà không biết xấu hổ."

Mỗi lần tôi nói đến những chuyện này với em thì em đều có vẻ lảng tránh. Tôi hiểu vì sao em như vậy. Tôi cảm nhận được tình yêu của em với mình nhưng niềm tin của em về tình yêu thì không đủ lớn. Em sinh ra trong một gia đình tan vỡ nên từ nhỏ em đã không tin vào tình cảm vợ chồng hay cái gọi là tình yêu vĩnh cửu. Em luôn luôn hoài nghi và nói với tôi: "Không gì có thể chiến thắng nỗi thời gian, tất cả rồi cũng sẽ mất đi thôi anh." Em nhạy cảm và sợ cô đơn

đến vô cùng. Có lẽ vì thế mà em luôn mơ hồ rằng tình cảm của chúng tôi không thể lâu dài. Em nói thường tình đầu sẽ là tình dang dở. Đặc biệt là những người yêu nhau khi còn trong giai đoạn là sinh viên. Khi ấy, môi trường vừa mở ra một sự tự do và chân trời mới, mọi người thường rất thoải mái và dễ dàng chấp nhận nhau. Nhưng khi đã tốt nghiệp và đi làm, rất nhiều vấn đề trong xã hội và cuộc sống, sự trưởng thành trong chính mỗi người sẽ đổi khác đi và lúc đó những người yêu nhau từ thuở ban sơ sẽ nhận ra đối phương (hay chính mình) đã không còn là người mình yêu ngày xưa nữa.

Khi em nói thế tôi chỉ biết ôm em vào lòng. Tài ăn nói của tôi không giỏi lắm. Tôi cũng không nghĩ mình đủ lý lẽ hay kinh nghiệm để thuyết phục em. Những gì tôi có thể làm chỉ là cố gắng yêu em nhiều hơn và dùng chính tình yêu của mình để lấy lại niềm tin nơi em.

Tôi sẽ làm như mình hứa, không bao giờ nói lời chia tay với em.

Nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn không thể sống với nhau như hai cụ già đó. Tôi rất tiếc khi không bao lâu sau tôi và em đã xa nhau dù rằng tôi đã giữ đúng lời hứa của mình.

Vào ngày hôm ấy, tôi đã bỏ em ở lại một mình.

(Còn tiếp)

- Hi Trường -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Duyên Phận Đến Và Đi Nhưng Tình Yêu Thì Còn Mãi (Tiếp Theo)

Vào ngày hôm ấy, tôi đã bỏ em ở lại một mình.

Những gì tôi còn nhớ về ngày ấy chỉ là một ngày đẹp trời. Ngày hôm ấy trời xanh biếc một màu dễ khiến người ta mủi lòng. nắng vàng ruộm toả xuống khắp nơi. Những cơn gió nhẹ lướt ngang cung đường dịu hiền hẳn. Tôi thấy vài người thợ đang tỉa gọn lại cho hàng hoa bên đường. Tôi thấy đàn chim bồ câu lượn trên mái nhà thờ cổ. Tôi cũng thấy một bé gái đang thích thú với quả bóng màu xanh trên tay mình đập chững vừa đi vừa cười. Và tôi thấy bóng mình đang lững thững đi bộ trên đường đến trạm xe buýt như thường ngày.

Tất cả mọi người và vật xung quanh đều đang rất vui vẻ. Nhưng rồi tôi nghe một âm thanh xé nát cả tiếng gió vang lên. Tiếng phanh xe cháy đường. Và khi mọi người chưa kịp phản ứng với âm thanh lạ đó thì một chiếc xe tải lao đến với tốc độ điên cuồng. Tôi thấy con quái vật bằng sắt đó phóng như bay về phía đứa bé. Theo phản xạ tự nhiên tôi hốt hoảng dùng hết tốc lực chạy về phía cô bé đó. Tôi nhớ mình đã đẩy được cô bé ra nhưng có một lực mạnh khủng khiếp đâm thẳng vào cả đầu, tay, toàn thân tôi cùng một lúc. Cả người tôi như tê dại. Tôi nằm bất động mà không thể nào có một phản ứng gì khác. Tôi nghe thấy tiếng khóc, tiếng la hét, tiếng người chạy hoảng loạn. Nhưng những âm thanh đó nghe chừng đang ở

cách xa tôi lắm. Và trước khi mắt tôi nhắm lại hoàn toàn, tôi nhìn thấy quả bóng bay màu xanh khi nãy cô bé cầm. Quả bóng bay chậm chậm lên bầu trời xanh vào ngày hôm ấy.

Ngày hôm ấy, là một ngày đẹp trời. Tôi đã không nói lời từ biệt hay chia tay gì với em cả.

Tôi không nhớ nhiều về nỗi đau. Tôi không biết nhiều về cái chết của mình sau đó như thế nào. Có lẽ tôi may mắn khi nào bộ đã tìm được cách xoá hết những gì tôi nhớ đều là những điều tốt đẹp, và trong đó ký ức về tình yêu của tôi và em vẫn hoàn toàn nguyên vẹn.

Tôi chưa bao giờ thực sự nghiêm túc nghĩ đến cái chết sẽ như thế nào, và về những gì xảy ra sau cái chết thì càng không. Nên những chuyện xảy ra với tôi sau đó đều là những trải nghiệm vô cùng mới mẻ. Tôi chỉ biết mình đột ngột xuất hiện trở lại nhưng toàn thân nhẹ bẫng như một trang giấy mỏng. Tôi vẫn có thể ngắm nhìn thấy chính bản thân mình nhưng rõ ràng là sẽ không ai nhìn thấy tôi dù chỉ là một hình ảnh mờ mờ thoáng qua.

Và tôi nghĩ rằng mọi người cũng đoán được một phần câu chuyện sau đó. Tôi đã rất đau khổ khi phải chứng kiến không biết bao nhiêu người phải khóc vì mình, từ ba mẹ, anh chị, người thân cho đến thằng bạn chí cốt và đặc biệt là em.

Em khóc cả ngày lẫn đêm. Nước mắt của em không khác gì những giọt a xít đốt cháy tôi. Cảm giác kinh khủng mỗi khi nhìn thấy em đau buồn khi nhớ về mình mà không thể làm gì khác được khiến tôi muốn điên lên. Tôi gào thét trong tuyệt vọng, tôi thử ôm lấy em cả trăm ngàn lần, tôi làm đủ mọi biện pháp để cầu mong em có thể nhìn thấy tôi hay ít nhất, cảm nhận được sự hiện diện của tôi nhưng tất cả đều vô vọng.

Tôi từng xem bộ phim Ghost và đến giờ mới hiểu được tình cảnh oái ăm của nhân vật nam chính. Tôi cũng thử nghĩ đến cách như bộ phim đã làm, thử tìm một người nào đó có thể nhìn thấy hay cảm nhận tôi, nhưng tôi nghĩ rằng đó chỉ là một ý tưởng điện ảnh thôi vì tôi đã hoàn toàn thất bại trong công việc tìm kiếm người đó. Tôi chỉ còn biết lẳng lặng bên cạnh em như một chiếc bóng.

Có lần em khóc và nói xin lỗi trong cơn mơ. Em nói rằng xin lỗi là do em đã nói ra câu nói đó. Đáng lý nếu em đã yêu tôi thì nên tin vào tình yêu ấy. Đáng lý em không được nói rằng chúng tôi sẽ chia tay. Đáng lý em phải nói cho tôi biết em đã yêu tôi từ rất lâu và yêu tôi đến thế nào. Rằng tôi đã cho em lại niềm tin tốt đẹp vào tình yêu. Rằng em đã hạnh phúc thế nào khi bàn tay của mình luôn được nắm gọn trong bàn tay tôi sưởi ấm. Tất cả những lời chưa nói đó giờ đây đều rơi vào trong lặng câm và nước mắt. Tôi đau đớn khi nhận ra em đã tin vào tôi và tình yêu của tôi, nhưng giờ đây tất cả đều đã biến mất, ai sẽ cho lại em của tôi niềm tin dũng cảm đó một lần nữa?

Mọi người có tin vào duyên phận không? Tôi chưa từng suy nghĩ về nó chứ đừng nói đến tin. Nhưng tôi đã hoàn toàn trở thành con chiên ngoan đạo cho duyên phận kể từ ngày tôi yêu em. Tôi tin là ông trời đã ban tặng em đến cuộc đời của mình, để tôi biết thế nào là tình yêu và hạnh phúc.

"Bạn hãy nhớ rằng mình chỉ là một hạt cát bé nhỏ giữa muôn trùng đại dương.

Bạn đừng quên mình chỉ là một ngôi sao cô đơn giữa màn đêm tĩnh mịch.

Và Trái đất này không ngừng quay, để đem hạt cát này đến với hạt cát bên kia nửa bán cầu, để mang ngôi sao từ Bắc Cực chạm đến ngôi sao ở Nam Cực.

Và bạn hãy tin tôi, khi đó bạn sẽ có cả đại dương và bầu trời..."

Em đã mất đi tôi, nhưng tôi không mất đi hy vọng. Tôi nhẫn nại chờ Người sẽ lại mang đến cho em một đường chân trời mới.

Mười năm sau, phải mười năm sau đó mọi người ạ. Thời gian thật sự là một phép màu. Nỗi đau của em đã liền da và dần nguôi ngoai. Tôi chưa bao giờ ngừng hy vọng và cầu nguyện cho em. Cho đến khi những điều tốt đẹp cuối cùng đã đến với em, tôi không biết nên diễn tả niềm hạnh phúc của mình như thế nào.

Xin cho phép tôi cũng bắt đầu câu chuyện vào một ngày đẹp trời xanh ngắt và đầy nắng, tôi vinh dự được đứng ngắm nhìn em hoàn hảo trong chiếc váy cô dâu đang từng bước tiến vào giáo đường. Em đẹp như một thiên thần và nụ cười trên môi em là điều tuyệt vời nhất mà tôi từng thấy. Tôi đã từng nhìn thấy em trong chiếc áo trắng tinh khôi biết bao nhiêu giấc mơ không đếm nổi. Và giờ đây tôi biết em không còn là mơ dù tôi cũng không phải là thật.

Tôi đứng sau lưng chú rể, một cách khiêm nhường. Tôi biết người đàn ông này yêu em rất nhiều và yêu em thật lòng. Tôi tin chắc đàn ông này yêu em rất nhiều và yêu em thật lòng. Tôi tin chắc như thế vì tình cảm của người này không khác gì tình cảm tôi dành cho em, ngay cả khi giờ đây tôi chỉ là một linh hồn.

Tình yêu là một thứ tình cảm ích kỷ. Vì nếu bạn nói bạn không muốn người bạn yêu chỉ bên cạnh bạn suốt đời, bạn là một người nói dối, hoặc bạn không hề yêu người ấy. Nhưng tình yêu cũng là

thứ tình cảm vĩ đại nhất trên thế giới này. Khi bạn nhận ra tất cả những gì bạn muốn đều không thể nào thắng nổi một ước muốn lớn lao và mạnh mẽ nhất mọi lúc, đó là mong muốn người mình yêu mãi mãi hạnh phúc.

Và người yêu của tôi giờ đây đang hạnh phúc.

Tôi và em đã giữ trọn lời hứa với nhau, duyên phận của chúng ta đến rồi đi, nhưng anh và em chưa bao giờ bỏ tình yêu của đôi mình.

Và khi chiếc nhẫn cưới được đeo lên tay em; chồng em, em và tôi đều nở cùng một nụ cười hạnh phúc.

Một ngày không xa, tôi nhìn thấy mình và em lại đang nhìn nhau mỉm cười, tay em nắm chặt tay một bé gái, em đứng bên cạnh chồng mình. Gia đình nhỏ của em đến thăm mộ tôi vào một sáng đẹp trời xanh trong và nắng mật. Trên tay cô bé đang cầm theo một quả bóng xanh. Quả bóng xanh ấy giống hệt quả bóng mà tôi đã thấy vào những khoảnh khắc cuối cùng trước khi tôi rời khỏi cuộc sống này, tràn ngập màu xanh của bình yên và hy vọng.

- Hi Tường -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Giờ Thì Em Tin Vào Hai Chữ Duyên Phận

Người đi ngược nắng, còn tôi đi ngược người. Chữ duyên bỏ lại phía sau lưng.

"Một tách trà hoa nhài dành cho em. Đừng để bản thân mệt mỏi quá nhé!"

Điện thoại đang nằm im ắng trên bàn chợt rung lên, tôi vô thức đưa tay nhìn đồng hồ đã điểm đúng 12 giờ trưa rồi vui vẻ mở điện thoại lên. Một dòng tin nhắn kèm hình ảnh được gửi đến từ dãy số quen thuộc. Chủ nhân của dãy số kia là Hoàng Dương, anh ấy là một blogger, bây giờ là bạn tri kỷ của tôi. À không, không phải bạn thân mà là người tôi yêu.

Tôi nhanh chóng soạn vài dòng và ấn nút gửi đi rồi lại quay trở về với công việc: "Chào buổi sáng! Ngày mới vui vẻ!".

Khoảng cách từ Paris đến Hà Nội quá xa xôi, múi giờ cũng chênh lệch khiến những dòng tin nhắn giữa hai chúng tôi có phần kỳ quái. Cũng như lúc này khi tôi đang chuẩn bị lao đầu vào đóng đầu một ngày mới. Nhưng dần dần lại thành thói quen, chỉ cần hôm nào không nhận được tin nhắn tôi lại thấy bất an.

Hoàng Dương là du học sinh đang theo học ngành kiến trúc tại Pháp, còn tôi là một kiểm toán vừa mới ra trường được một năm.

Anh hơn tôi hai tuổi, tính tình cực kỳ dễ chịu và ấm áp. Lần đầu tiên chúng tôi quen biết nhau kể ra cũng là một kỷ niệm đáng nhớ. Đó là một ngày tháng Năm của hai năm về trước, tháng giao mùa giữa mùa xuân và mùa hạ, hôm đó trời mưa nặng hạt. Tôi đưa tay khép vội khung cửa sổ mới mở trang blog quen thuộc lên. Lướt tìm trong rất nhiều bài đăng rồi không biết vô tình hay cố ý lại chọn một bài viết nói về duyên phận để đọc. Tôi thừa nhận mình không tin vào duyên phận, lúc trước không tin, sau khi đọc xong bài viết này cũng không tin. Lý do có lẽ là bởi vì sự tan vỡ của cuộc hôn nhân giữa ba mẹ tôi. Nhiều người nói đó là vì ba và mẹ tôi có duyên gặp gỡ trở thành vợ chồng nhưng lại không phận sống với nhau đến răng lông đầu bạc nên chưa bước qua tuổi tứ tuần đã mỗi người một nơi. Còn tôi lại không nghĩ như vậy. Nguyên nhân đổ vỡ thực sự là do ba tôi ngoại tình. Chính ông ấy đã tự giết chết đi tình yêu, niềm tin của mẹ tôi chứ không phải duyên phận.

Vì thế khi đọc được những dòng tâm sự anh viết về duyên phận tôi đã lưu lại đó một dòng bình luận "Tôi vốn không tin cái gọi là duyên phận". Dòng bình luận đó cũng chỉ là phút nổi hứng tôi để lại không ngờ lại là cầu nối khiến tôi quen biết anh. Tối hôm đó facebook của tôi nhận được một tin nhắn vắn vện hai chữ "Tại sao?" từ anh. Tôi còn nhớ mình đã thắc mắc rất lâu, cứ nhìn chăm chăm vào nick facebook có tên là Hoàng Dương mà avatar là hình ảnh một người con trai đang đưa chiếc máy ảnh lên như thể chuẩn bị ghi lại một khoảnh khắc đẹp đẽ nào đó của thiên nhiên. Avatar không nhìn rõ mặt vì chiếc máy ảnh đã che đi quá nửa, tôi chỉ nhìn thấy đó là một chàng trai cao ráo trông rất chững chạc. Thế là vì tò mò tôi đã nhắn lại cho anh "Tại sao gì cơ?", rất nhanh đã có câu trả lời "Tại sao lại không tin vào duyên phận". Đến lúc nhìn rõ câu trả lời tôi mới chợt nhớ ra vội vội vàng vàng mở bài viết lúc chiều mà mình đã để

lại bình luận, bốn chữ tác giả Hoàng Dương nói cho tôi biết anh ấy là ai.

"Tại vì người ta hay dùng hai từ duyên phận để làm lý do cho sự thay lòng."

Cũng từ lần đó chúng tôi đã quen biết nhau. Hằng ngày mỗi khi rảnh rỗi anh sẽ nhắn tin cho tôi đến khi nào tôi có thời gian sẽ vui vẻ trả lời anh. Chúng tôi nói với nhau rất nhiều, có khi là những câu chuyện không đầu không cuối. Anh kể với tôi về nước Pháp nguy nga, tráng lệ, còn tôi kể cho anh nghe về những thay đổi của Hà Nội. Chúng tôi có nhiều điểm tương đồng trong tính cách nên nói chuyện rất hợp nhau. Anh khá hài hước lại biết quan tâm người khác, anh luôn nhắc nhở tôi chú ý đến sức khỏe của bản thân. Mỗi khi Hà Nội vào đông lại nhắc tôi nhớ mặc thêm áo ấm. Tôi thừa nhận mình là một đứa trầm mặc, ít nói, là một đứa có tính cách hướng nội, luôn thích yên tĩnh một mình nên có rất ít bạn bè mà trong số đó cũng chẳng ai đủ thân để chia sẻ. Những lúc gặp chuyện buồn cũng chỉ biết giữ trong lòng, không kể lể, không khóc lóc nói đúng hơn là không có người để tôi làm việc đó. Tôi luôn tự nhắc mình mạnh mẽ bởi vì khi mạnh mẽ mới đủ bình tĩnh để giải quyết mọi chuyện, từ ngày ba bỏ đi tôi chưa hề rơi một giọt nước mắt nào. Gần ấy năm như thế khiến tôi nghĩ thật ra một mình cũng có sao đâu, tôi không cảm thấy cô đơn là được rồi. Đến khi anh xuất hiện tôi mới nhận ra đã từng có lúc mình thèm được quan tâm biết nhường nào. Hoàng Dương bước vào cuộc đời tôi vào những ngày tháng thanh xuân tươi đẹp nhất, sự ấm áp của anh khiến tôi dần dần nảy sinh tình cảm. Thứ tình cảm nhẹ nhàng, tươi mát tỏa hương thơm ngát lan tràn vào tận đáy tim hệt như tách trà hoa nhài mà anh thích vậy.

Đã có lúc tôi từng hỏi anh tại sao có biết bao nhiêu loại thức uống khác ngon hơn mà lại chỉ thích độc nhất trà hoa nhài, anh nói vì hương thơm của nó làm say lòng người, vì mùi vị của nó thanh thuần, tinh tế. Anh thích trà hoa nhài còn tôi thích cách anh thưởng thức nó vào mỗi buổi sáng, như một thói quen.

Kết thúc một ngày bận rộn với hàng đồng con số, tôi trở về nhà. Việc đầu tiên vẫn thường làm chính là tưới nước cho chậu hoa Linh Lan mình trồng bên cửa sổ lâu lâu lại một tấm hình gửi cho anh kèm icon mặt cười vui vẻ. Tôi thích Linh Lan, nói đúng hơn là thích những cách hoa chuông bé xíu trắng ngần ấy, Linh Lan cũng có hương thơm ngọt ngào của riêng mình, không tinh tế như hoa nhài của anh nhưng tôi vẫn thích, cũng giống như tôi thích trò chuyện cùng anh vậy, niềm yêu thích xuất phát từ tận đáy lòng.

Đúng 11 giờ tối anh sẽ online, chúng tôi lại bắt đầu những câu chuyện trên trời dưới đất.

"Anh đã ăn gì chưa?"

"Vừa ăn xong. Còn em đã ăn chưa đấy?"

"Tiêu hoá cả rồi!"

Với câu trả lời tinh nghịch của tôi anh lại bày tỏ cảm xúc bằng những icon mặt cười khác nhau, đã có lúc anh từng giải thích với tôi về ý nghĩa của những icon mà anh sử dụng khiến tôi cười tủm tỉm cả ngày.

Những ngày mùa hạ rồi thu cứ chậm rãi trôi qua, cái nắng hanh hao dần nhường chỗ cho cái lạnh đầu đông.

"Anh đang làm gì thế?"

"Đang nghĩ về em."

"Nghĩ gì?"

Tôi nhanh chóng gõ mấy chữ rồi chờ đợi anh trả lời, trong lòng lúc này có nhiều nỗi thắc mắc, anh nói đang nghĩ về tôi, lần đầu tiên anh bày tỏ với tôi rõ ràng đến thế. Nhưng mà chờ mãi 1 phút, 2 phút rồi 10 phút vẫn không thấy anh trả lời, tôi bèn nhấn lại một tin:

"Anh còn đó không?"

Lần này thì rất nhanh anh đã đáp lời.

"Thảo Nguyên à, chúng ta gặp nhau đi!"

Câu trả lời này của anh làm đáy lòng tôi dâng lên một cảm giác khó nói thành lời, mấy chữ trên màn hình dần nhoè đi trước mắt. Anh ấy vừa nói gì? Chúng ta gặp nhau đi sao? Đây là điều mà tôi không muốn nghĩ đến nhất trong suốt hai năm qua. Nếu nói ra ắt hẳn nhiều người sẽ không tin nhưng tôi và Hoàng Dương không hề biết mặt nhau, cũng chưa hề gặp mặt đối diện nói chuyện lần nào cả. Bây giờ, ngay thời khắc này khi anh nói chúng ta gặp nhau đi trong lòng cơ hồ đáy lên một nỗi sợ hãi vô hình. Không phải tôi không muốn gặp anh mà là sợ gặp rồi sẽ khiến đôi bên đều thất vọng. Chúng tôi thân nhau đến như vậy nhưng mà có lúc tôi vẫn cảm nhận mình chưa chạm nổi vào thế giới của anh ấy. Tôi chỉ là một người bạn đằng sau thế giới ảo của anh, hằng ngày trò chuyện cũng chỉ có thể tưởng tượng ra gương mặt anh qua từng con chữ. Lúc anh cười, lúc anh giận hay lúc anh tập trung làm việc sẽ có biểu hiện như thế nào?

Cứ nghĩ sẽ ổn nhưng mà sau mỗi cuộc trò chuyện qua đi, khi một mình đối diện với màn đêm tĩnh lặng lại thấy cô đơn trống trải biết mấy. Chàng trai ấm áp sau bàn phím lạnh lẽo không đủ để sưởi ấm trái tim đã từng bị tổn thương. Vốn chưa từng gặp mặt, cũng chỉ là một trong ngàn người bạn ảo qua facebook mà thôi, còn thực tế chẳng có gì ràng buộc.

Tôi tắt máy, mấy ngày liền cũng không online. Tôi cũng không hiểu bản thân đang trốn tránh điều gì, có lẽ là sợ khi gặp nhau rồi anh sẽ mỉm cười và nói "Em không giống như những gì anh tưởng tượng" hay đơn giản chỉ là "Chúng ta vẫn là bạn nhé!" để dập tắt sạch sẽ thứ tình cảm mơ hồ mà tôi đã từng cảm nhận. Tôi sợ.

(Còn tiếp)

- Tường Vy -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Giờ Thì Em Tin Vào Hai Chữ Duyên Phận (Tiếp Theo)

Trời Hà Nội hôm nay lạnh tê tái cõi lòng, đã mặc thêm áo ấm mà vẫn chẳng thấm gì. Tôi buông mình xuống giường, cố vỗ về mình vào giấc ngủ vậy mà chẳng thể nào chợp mắt nổi, nổi nhớ Hoàng Dương cứ ngày một cuộn trào trong lòng. Đã một tuần không trò chuyện cùng anh bỗng thấy mỗi đêm trôi qua đều dài đến lạ. Ngay lúc này bất giác muốn nghe giọng của anh, muốn nói ra hết những bức bối ở chỗ làm, muốn được anh quan tâm và... muốn được gặp anh. Chưa bao giờ tôi thấy lòng mình mâu thuẫn đến thế. Trong màn đêm đen kịt chỉ có một vài vệt sáng của ánh trăng len lỏi vào, tôi đưa tay lần tìm chiếc điện thoại mà mình bỏ quên ở đâu đó, tay ấn một dãy số đã thuộc nằm lòng rồi ấn nút gọi. Từng tiếng chuông chậm rãi vang lên, dường như rất lâu sau khi mà tôi cứ nghĩ sẽ không ai nhắc máy thì một giọng nói thâm trầm truyền đến bên tai, trái tim tôi bất giác run nhẹ.

"Cuối cùng em cũng chịu gọi cho anh!"

"Ừ... em... nhớ... anh."

Tôi không biết mình bị làm sao mà nói ra câu ấy, từ trước đến giờ tôi vẫn luôn bị ám ảnh về hôn nhân của ba mẹ mình, tôi không tin vào đàn ông, không tin vào cái gọi là tình yêu một lòng một dạ nên

không dám mở lòng với ai. Tôi sợ chỉ cần tôi mở lòng thì một ngày nào đó sẽ bị tổn thương, mà tổn thương rồi niềm tin cũng mất.

"Anh cũng vậy. Một tuần rồi!"

Ngay lúc này tôi dường như cảm nhận Hoàng Dương đang ở bên cạnh thì thào vào tai vậy, anh nói anh cũng nhớ tôi còn tôi mặc dù không thấy rõ biểu hiện trên nét mặt của mình là gì nhưng tôi biết mình đang mỉm cười.

"Chúng ta gặp nhau đi anh!"

Cuối tuần Gardenista đông đến lạ, vừa đặt chân vào quán tôi dường như trở nên lạc lõng hẳn, tìm cho mình một chỗ ngồi gần cửa sổ thoải mái nhất tôi đưa mắt quan sát cảnh vật xung quanh. Từng cặp tình nhân yêu nhau đang say sưa biểu lộ tình cảm qua ánh mắt, từng nhóm bạn thân vẫn đang chìm đắm trong những câu chuyện của chính mình, còn tôi thì đợi anh. Hôm nay Hoàng Dương về nước, anh hẹn tôi ở đây, quán café mà tôi yêu thích. Một phút giây trôi qua tôi đều hồi hộp vô cùng, cứ nghĩ chỉ một chút nữa thôi chúng tôi sẽ gặp nhau, người thật, mối quan hệ thật không phải là "ảo" nữa thì không khỏi có một chút mong chờ.

Nhưng...

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng trôi qua anh ấy vẫn chưa đến.

Tôi vẫn dán chặt mắt vào cửa chính, từng người ra ra vào vào nhưng không có chàng trai nào giống như anh đã miêu tả trước đó cả. Anh nói khi nào đến trước cửa sẽ gọi điện cho tôi vậy mà điện thoại chưa hề reo lên một lần nào cả. Ngay khi tưởng chừng như

tuyệt vọng, tôi định bỏ về thì điện thoại cũng reo lên. Tôi nheo mắt nhìn dãy số quen thuộc trên màn hình chần chừ nhắc máy.

"Alo"

"Thảo Nguyên, em còn ở Gardenista không?"

"Không, em về rồi!"

Tôi bật ra một câu nói dối chỉ vì không muốn thừa nhận mình đã ở đây đợi anh đến ba tiếng, lòng tự trọng của tôi rất cao, làm sao tôi có thể chấp nhận việc lần đầu tiên bị đàn ông cho leo cây những ba tiếng. Giọng anh thờ dài phía đầu dây bên kia, nhưng mỗi câu chữ đều nhất mực quan tâm.

"May mà em đã về. Chuyến bay của anh bị hoãn lại vì thời tiết xấu, có thể ngày kia mới về được. Xin lỗi em!"

Vậy là cuộc gặp gỡ đầu tiên không như mong đợi, tôi mang tâm trạng buồn bã một mình trở về.

Cả ngày hôm sau tôi không online, anh nhắn tin, gọi điện tôi đều không trả lời, tôi biết đó không phải lỗi của anh nhưng nỗi ám ức bị anh cho leo cây ba tiếng vẫn chưa thể nguôi ngoai. Hoàng Dương luôn miệng xin lỗi tôi, sự chân thành của anh cuối cùng cũng khiến tôi mỉm lòng mà chấp nhận cho tôi và anh thêm một cơ hội nữa.

Hôm sau tôi lại đến Gardenista tuy nhiên so với lần trước quán có vẻ vắng khách hơn. Giai điệu bài hát Back to December đều đều vang lên khiến không khí bớt im ắng hơn. Tôi vẫn chọn ngồi ở chỗ cũ, thỉnh thoảng sẽ đưa mắt nhìn ra cửa nhưng trong lòng đã bớt hồi hộp hơn lần đầu. Thời gian chậm chậm trôi qua, mỗi một lần kim phút nhích thêm một chút cõi lòng tôi cơ hồ lại dâng lên một chút sợ

hãi. Tôi sợ anh không đến. Tôi sợ bản thân cũng như lần đầu tiên bị anh cho leo cây. Và tôi càng sợ thất vọng.

Khách trong quán lần lượt ra về, không gian rộng lớn cuối cùng chỉ còn lại mình tôi. Kim giờ chỉ số 10, tôi đã chờ anh đủ năm tiếng, lần này là năm tiếng, ly mojito trên bàn sớm đã tan từ bao giờ. Bàn tay tôi trở nên lạnh ngắt cứ nắm chặt chiếc điện thoại trên bàn không biết do nhiệt độ bên ngoài hay cơn lạnh giá ở trái tim.

"Chị ơi, quán em sắp đóng cửa rồi ạ, bạn của chị vẫn chưa tới sao?"

Người phục vụ lịch sự nhắc nhở, tôi lắc đầu đứng lên rời đi, môi mấp má mấp má câu không biết là trả lời cô phục vụ kia hay nói với chính mình:

"Anh ấy sẽ không đến!"

Bên ngoài trời vẫn cứ lạnh như vậy, tôi ấn nút tắt nguồn điện thoại rồi cho tay vào túi áo lạng lẽ trở về. Dọc đường đều ngẩng đầu lên nhìn khoảng trời đen kịt phía trước mặt, trời hôm nay không có nhiều sao, cả ánh trăng cũng lặn mất, để lại trước mặt tôi màn đêm u ám, u ám hết như cõi lòng tôi lúc này vậy. Cố ngăn không cho bản thân rơi một giọt nước mắt nào vậy mà cuối cùng tôi cũng gục xuống lề đường khóc nức nở. Tôi đã vượt qua nỗi sợ hãi, đã cho anh một cơ hội vậy mà anh vẫn không đến. Tôi đã chịu bước ra khỏi vỏ ốc kia của chính mình, đã vì anh mà thử mở lòng một lần vậy mà đổi lại chỉ có thất vọng. Sao anh lại tàn nhẫn với tôi như thế? Nếu không muốn gặp tôi sao còn để tôi chờ? Nếu đã không có một chút tình cảm gì với tôi sao lại để tôi hy vọng?

Tình đầu của tôi nhẹ nhàng chớm nở khi những đoá hoa Linh Lan đẹp đẽ khoe sắc dưới ánh nắng tháng 5. Và rồi vào một ngày tháng 12 nó cũng lặng lẽ ra đi như thế...

(Còn tiếp)

- Tường Vy -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Giờ Thì Em Tin Vào Hai Chữ Duyên Phận (Tiếp Theo)

Ba năm sau.

Hôm nay trời Hà Nội trong xanh đến lạ, ánh nắng dịu dàng của buổi sáng khiến tâm trạng tôi trở nên thư thái, tôi cố hít hà từng đợt không khí trong lành rồi rảo bước về phía ngân hàng phía trước. Một ngày mới đầy bận rộn lại bắt đầu.

"Café sáng cho em, buổi sáng tốt lành nhé Thảo Nguyên!"

Tôi đưa mắt nhìn ly café đang bốc khói nghi ngút trên bàn lại nhìn về tờ giấy nhỏ nhắn được dán bên cạnh. Cái tên Trọng Nhân vẫn nằm ngay ngắn dưới góc phải. Cái tên Trọng Nhân vẫn nằm ngay ngắn dưới góc phải, tôi bất giác thở dài, dù đã nhắc anh ấy rất nhiều lần cũng như từ chối rất nhiều lần nhưng anh ấy cứ ngang nhiên bày tỏ sự quan tâm với tôi ở chỗ làm việc như thế. Anh ấy kể từ hai năm trước trở thành đồng nghiệp của tôi, không biết anh ấy nhìn trúng điểm gì ở tôi mà cứ cố chấp theo đuổi.

"Chiều mai tan sở đi café với anh nhé, anh tới đón em!"

Thế đấy, tôi đau đầu nhìn dòng tin nhắn vừa gửi đến, trong lòng không khỏi cảm thấy khó xử. Tôi không yêu anh ấy. Anh ấy rất tốt, rất quan tâm tôi nhưng tôi vẫn không yêu anh ấy. Lý do đơn giản vì tôi không quên được Hoàng Dương cũng không quên được những

tổn thương mà anh ấy mang lại. Đã ba năm rồi kể từ lần đó tôi đã không còn nói chuyện với anh. Tôi đổi số điện thoại, khoá facebook cố vùi đầu vào đóng sổ sách chỉ để lấp lại những khoảng thời gian rảnh rỗi để không nhớ về anh, không nghĩ về anh. Cũng ba năm trôi qua có một số chuyện tôi đã không còn nhớ quá rõ nữa, chỉ là mỗi khi vô tình nhìn thấy những thứ quen thuộc có liên quan đến anh lại gây người rất lâu. Giống như mỗi lần khi nhận được sự quan tâm của Trọng Nhân tôi đều đem ra so sánh với Hoàng Dương. Tôi đúng là một đứa tòi tệ mà.

Ngẫm nghĩ lại hồi lâu tôi đồng ý, tôi muốn dùng cuộc hẹn này để nói rõ với Trọng Nhân, tôi không muốn anh vì tôi mà tổn thương.

Xe của anh đỗ trước cửa nhà, nhìn thấy tôi bước ra anh vui vẻ đưa chiếc mũ bảo hiểm cho tôi. Anh nói chở tôi đến một nơi, tôi cũng không nói gì.

Khi chiếc xe dừng lại, tôi mới sửng người nhìn cảnh vật phía trước.

Anh chở tôi đến Gardenista. Ba năm rồi tôi chưa hề trở lại lần nào. Bây giờ khi đứng trước cửa lại mơ hồ nhìn thấy chính mình của ba năm về trước. Bên ngực trái chột nhói lên từng hồi đau đớn, nỗi đau như mới ngày hôm qua.

Tôi che giấu tâm tình hỗn loạn trong lòng cùng anh vào trong. Anh gọi cho mình ly Americano quen thuộc lại thấy tôi không nói gì bèn hỏi, tôi vô thức nói "Cho em tách trà hoa nhài!". Phục vụ rời khỏi anh mới nhìn tôi bằng ánh mắt hiếu kỳ.

"Em thích trà hoa nhài sao?"

"Không hẳn!"

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ né tránh ánh mắt của Trọng Nhân, lát sau lại nghe anh nói tiếp:

"Thằng bạn thân của anh rất thích trà hoa nhài."

"Vậy sao? Thật trùng hợp."

Lát sau phục vụ bưng hai thứ thức uống ra, tôi nhìn tách trà thanh thuần đang tỏa hương trên bàn bất giác buồn đến lạ. Trọng Nhân nhấp một ngụm café lại ngẩng lên trò chuyện với tôi. Lần nào cũng thế đều là anh ngồi nói không ngừng còn tôi lại ở bên cạnh trầm mặc.

"Em biết không, ở Gardenista từng có một chuyện tình rất buồn, đến giờ vẫn khiến anh không khỏi tiếc nuối."

"Vậy à?"

Có sao? Trước giờ tôi chưa từng nghe đến. Buồn sao? Có buồn giống như chuyện tình của tôi không.

"Em có muốn nghe không?"

Tôi gật đầu, Trọng Nhân từ tốn.

"Chuyện tình buồn đó là của bạn thân anh. Ngày đó nó rất yêu thích ngành kiến trúc nên quyết định đi du học ở Pháp, bọn anh vẫn thường xuyên giữ liên lạc. Nó là đứa sống khá nội tâm, trước giờ đều không tiếp xúc nhiều với con gái đâm ra hai mươi mấy tuổi đầu vẫn chưa có mảnh tình vắt vai. Cho đến một ngày nó gọi điện cho anh bảo nó đã yêu rồi. Emcos tin nổi không? Nó yêu một cô gái mà

chưa hề gặp mặt lần nào. Nó kể cho anh nghe rằng cơ duyên khiến hai người quen biết là vì cô gái đó đã từng bình luận một bài blog trên mạng. Anh không thể hiểu nổi, chỉ nghĩ chắc nó đùa nhưng mà cho đến khi nhìn thấy nó đau khổ vì cô gái kia thì anh cũng tin."

Choang...

Tách trà chưa kịp đưa lên môi đã rơi xuống vỡ tan, từng giọt trà bắn lên chiếc váy trắng khiến nó trở nên loang lổ khó coi. Nhưng giờ tôi đã không còn tâm trạng đâu mà quan tâm đến chiếc váy, điều tôi quan tâm chính là câu chuyện kia của Trọng Nhân.

"Em có sao không? Sao lại bất cẩn như thế?"

Trọng Nhân giật mình lấy khăn giấy đến bên cạnh lau đi nước trà đang vấy bẩn trên người bị tôi làm đổ kia. Môi tôi mấp máy câu ngắt quãng:

"Người anh... người anh nói... có phải Hoàng Dương không?"

Anh nhìn tôi, trong mắt có vẻ sửng sốt, lát sau mới gật đầu. Nhìn thấy cái gật đầu khẳng định này của anh tôi hoàn toàn bị chấn động. Rất lâu sau mới lấy hết can đảm nói:

"Có thể kể tiếp không?"

"Em làm sao vậy Nguyễn?"

"Anh kể tiếp đi!"

Thấy tôi cương quyết anh cũng thu lại ánh mắt lo lắng, tiếp tục kể:

"Hoàng Dương từng hẹn cô gái kia ra gặp mặt hai lần. Lần thứ nhất nó trễ hẹn vì chuyến bay bị hoãn. Lần thứ hai nó cũng không đến được là vì anh. Hôm đó nó vừa về nước, anh bị tai nạn xe rất nghiêm trọng, không biết vì sao mọi người có mặt ở hiện trường lại gọi điện cho nó. Thế là nó đã bỏ hẹn để đến bệnh viện. Lúc anh tỉnh lại nó có đến Gardenista nhưng cô gái kia không có ở đó. Sau hôm đó hình như cô gái kia không còn liên lạc nữa, nó ngày nào cũng đến đây ngồi mấy tiếng đồng hồ để chờ nhưng cũng vô ích."

Tôi như chết lặng, cả người trở nên vô lực phải dựa vào thành ghế. Hoá ra lý do là như thế. Hoá ra lý do anh ấy không đến được không phải vì không yêu tôi mà là vì Trọng Nhân. Vậy mà ba năm qua tôi cứ luôn trách anh, thậm chí là hận anh.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó tôi cầm túi xách lao nhanh ra khỏi quán, tiếng kêu thất thanh của Trọng Nhân ở phía sau ngày một nhỏ dần.

Tôi trở về nhà vội vàng khởi động máy tính và đăng nhập vào facebook. Bàn tay tôi run run ấn vào thông báo tin nhắn. Hai chữ Hoàng Dương đứng đầu danh sách, 259 tin nhắn của anh. Tôi cố kiềm chế tâm trạng hỗn loạn lúc này, bấm vào kéo lên dòng tin nhắn đầu tiên.

"Thảo Nguyên em mở máy được không?"

"Anh xin lỗi, em nghe anh giải thích đi, anh thực sự không cố ý trễ hẹn đâu."

"Em à... anh nhớ em!"

"Mười ngày rồi, em đã hết giận hay chưa?"

"Em thực sự biến mất khỏi cuộc đời anh như vậy sao?"

"Tách trà hoa nhài buổi sáng dành cho em. Mùa hè ở Hà Nội cũng không dễ chịu em nhỉ? Chậu Linh Lan của anh nảy mầm rồi!"

Còn rất nhiều tin nhắn khác nữa, tất cả đều giống như những dòng trò chuyện thường ngày giữa hai chúng tôi. Nhưng anh không nói về Pháp mà về Hà Nội, chỉ là Hà Nội thiếu mất tôi. Gương mặt tôi sớm đã nhoè đi vì nước mắt, tôi đã khóc, nước mắt cứ không ngừng tuôn ra không cách nào kiềm chế. Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

"Thảo Nguyên có lẽ đây là lần cuối cùng anh nhắn tin cho em. Em còn nhớ duyên cớ để anh vào em quen biết không? Có lẽ chuyện tình của chúng ta cũng như câu nói ấy. Duyên đôi mình hãy dừng lại ở đây thôi. Đoạn tình cảm của chúng ta kể ra cũng đẹp như tranh vẽ nhưng anh quên mất rằng tranh vẽ dù đẹp đến đâu một giọt nước mắt vô tình cũng làm lem luốc cả bức tranh. Chắc em bây giờ rất hạnh phúc phải không? Còn anh cũng tìm được hạnh phúc cho riêng mình rồi."

Tôi đọc đi đọc lại dòng tin nhắn cuối cùng, tôi không khóc được nữa, chỉ ngược đôi mắt đỏ hoe về phía khung cửa sổ, nơi mà chậu Linh Lan đã nở bung cánh hoa cuối cùng.

"Đời người vốn có vài lần duyên phận để gặp nhau, chỉ là nếu một người bước quá ngắn còn một người bước quá dài cũng sẽ lạc mất nhau. Người đi ngược nắng, còn tôi đi ngược người. Chữ duyên bỏ lại phía sau lưng."

"Giờ thì em tin vào hai chữ duyên phận."

Cánh hoa Linh Lan trắng ngần đung đưa theo làn gió. Linh Lan nở nhưng hạnh phúc không trở về.

- Tường Vy -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Điều Hối Tiếc Nhất

Tôi chợt nhận ra cả tôi, lão xã, và đứa bé đều đã bỏ lại sau lưng điều hối tiếc nhất cuộc đời mình: Mùa hạ năm nay, dù nó còn chưa kịp tới.

"Điều hối tiếc nhất trong cuộc đời bạn là gì?"

Ông sếp người nước ngoài đột nhiên hỏi như vậy sau khi tôi xuất sắc trả lời hết các câu hỏi phỏng vấn thuộc chuyên ngành của mình. Đó vốn dĩ chỉ là một câu hỏi màu mè thêm vào mà thôi. Tôi có thể dĩ dõm mà trả lời rằng: Không được ông lựa chọn cho công việc này sẽ là điều hối tiếc nhất của tôi. Nhưng cuối cùng tôi mỉm cười nhợt nhạt và nói cho ông ấy một đáp án khác, đó là đáp án đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi. Ông sếp đã ngạc nhiên khi nghe tôi trả lời, và có thể đã nghĩ rằng tôi hiểu sai câu hỏi. Vì có ai lại đi hối tiếc một quãng thời gian còn chưa xảy ra? Chỉ có tôi biết, tôi đã nghe rõ ràng câu hỏi và cũng đã thành thực trả lời.

...

Mùa thu năm ngoái, trước khi sự nghi ngờ của tôi về độ nhạy và độ đặc hiệu của que thử thai lên tới đỉnh điểm, và trước khi tôi tin vào lời khẳng định của tay bạn thân là bác sĩ sản khoa rằng vợ chồng tôi rất khó có con thì cái que thử thai thứ n cũng nảy lên được hai vạch. Lão xã nhà tôi đã mừng như phát điên ngày hôm ấy, và dĩ

nhiên tôi cũng vậy. Gần mười năm yêu đương và một nửa trong đó là số năm kết hôn, phải đến bây giờ chúng tôi mới có cảm giác tình yêu của mình đã cán tới một cái đích mới.

Tôi còn nhớ, tối đó, lão xã rủ rỉ hỏi tôi: "Em bé lớn bằng nào rồi nhỉ?". Tôi cười to đáp lại: "Tám tuần thì bằng hạt ngô chứ mấy?". Có điều hôm sau đi khám, bác sĩ nói đứa bé khỏe nhưng nó nhỏ hơn một xíu so với những đứa bé cùng tuần tuổi. Lão xã tiu nghỉu bảo: "Gọi nó là Vừng nhé vì nó có lớn được hạt ngô như dự kiến đâu", nhưng tôi trừng mắt cảnh cáo lão. Nhanh thôi nó sẽ lớn bằng bạn bằng bè, thế nên chúng tôi gọi đứa bé là Ngô, dù sau này có ngày ngô hiền lành và quê quê như cái tên của nó cũng được, chúng tôi chỉ hy vọng nó có thể khỏe mạnh như những đứa trẻ khác mà thôi.

Khi Ngô lớn hơn một chút vượt qua kích thước hạt ngô và nhắm mục đích to bằng bắp ngô thẳng tiến thì bác sĩ nói Ngô rất yếu, muốn giữ Ngô tôi cần phải hạn chế mọi hoạt động.

Đêm đó lão xã đã xoa lưng và bụng tôi rất lâu mới nói:

"Em à, nghỉ làm đi, mình anh đi làm nhưng anh hứa sẽ chăm sóc tốt cho em và Ngô."

Tôi đã nghĩ thật nhiều, thật kĩ và cuối cùng gật đầu, quyết định ngày ngày ở nhà, nằm trên giường và đọc mấy cuốn sách về sự phát triển của thai nhi, cũng như cách chăm sóc trẻ nhỏ.

Khi Ngô mười ba tuần, chúng tôi đi siêu âm lần thứ tư. Tôi và lão xã đã không giấu được nụ cười khi bác sĩ nói tình trạng thai nhi rất tốt. Có điều đứa nhỏ hay xấu hổ như ba của nó, và ương bướng như mẹ của nó, vì thế mà nó cứ chia lưng về phía máy siêu âm khiến cho ông bác sĩ vốn là bạn thân của mẹ nó tổn đến ba mươi

phút vẫn chẳng soi ra được nó là trai hay gái. Nhưng chẳng hiểu sao tôi và lão xã lại có niềm tin mãnh liệt vào việc nó sẽ là một đứa bé gái. Sau hàng tuần tranh cãi, cuối cùng tên của đứa bé đã được chọn. Vì nó sinh vào mùa hạ, và vì tên đệm của ba nó có một chữ Xuân, mẹ nó có một chữ Thu, nên cái tên được chọn cho nó là Hạ Anh.

Mùa hè tới, khi nó ra đời sẽ là mùa hè đáng nhớ cho nó và gia đình nhỏ bé của nó.

Chỉ tiếc rằng, một ngày đầu xuân, khi lão xã đang cố gắng đi làm vì muốn một cuộc sống tốt hơn cho đứa bé và tôi, còn tôi đang học cách quán tã cho trẻ sơ sinh từ một đoạn băng video thì cơn đau ập đến.

Nó nhanh đến mức mặc dù tôi đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng cho tình huống này vẫn không thể cứu vãn được. Tôi đã ôm chặt lão xã mà oà khóc khi bác sĩ nói với chúng tôi bốn chữ:

"Xin lỗi anh chị."

Cơn đau thể xác hành hạ tôi hai ngày hai đêm nhưng nỗi đau trong tim không dừng lại ở đó. Lão xã ôm tôi, thì thào với tôi khi tôi khóc đến mức muốn ngắt trong tay lão:

"Em còn có anh mà!"

Ừ, tôi còn có lão, nhưng Hạ Anh của chúng tôi thì sao?

Từ bệnh viện trở về, tôi thẫn thờ đi loanh quanh trong căn hộ của mình. Chẳng còn đứa bé, tôi chẳng cần học cách chăm sóc trẻ sơ sinh, thôi cả việc may vá mấy món đồ cho trẻ nhỏ và dừng đọc

những cuốn sách về mẹ và bé. Tôi bỗng thấy mình chẳng có việc gì để làm, vô dụng một cách đáng thương.

Trái đất vẫn quay dù tôi và lão xã có đau khổ đến mấy, và Hạ Anh của chúng tôi có đáng thương đến mức nào thì thời gian vẫn lặng lẽ trôi. Tôi biết điều ấy nhưng bản thân lại không có động lực để bước tiếp. Trái tim tôi còn chìm đắm trong đau thương.

Em còn có anh mà. Lão xã nói đúng, thật may là tôi còn có lão. Lão đã ở bên tôi, chăm sóc tôi, an ủi tôi dù rằng nỗi đau lão cảm nhận được cũng chẳng hề ít hơn tôi. Nhìn tôi ngày một tiêu tụy và chán chường, lão xã lén lút gửi hồ sơ của tôi tới một vài nơi. Đó cũng là lý do tôi có mặt ở cuộc phỏng vấn này.

Tôi được chọn, lẽ dĩ nhiên, vì kiếm được ai có thể trả lời xuất sắc hơn tôi? Chỉ có điều cầm tờ giấy trúng tuyển trên tay, tôi ngẩn người nhìn bầu trời phía trước. Gió lồng lộng thổi tung mái tóc tôi khiến tôi giật mình, mùa hè đang đến rồi sao?

Mùa hè này tôi sẽ tới một nơi thật xa vì công việc mới nhận được, lão xã thì bắt đầu cho một dự án kinh doanh mới, chỉ có Hạ Anh bé bỏng của chúng tôi sẽ không có mùa hạ nào dành cho nó. Tôi chợt nhận ra cả tôi, lão xã, và đứa bé đều đã bỏ lại sau lưng điều hối tiếc nhất cuộc đời mình: Mùa hạ năm nay, dù nó có chưa kịp tới.

- Tuy Nguyễn -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Cái Giá Của Yêu Thương

Tôi đã một mình vượt qua mùa đông dài lạnh giá, ban đầu cứ ngỡ là không thể chịu đựng được vậy mà thời gian chẳng vì vết thương lòng của ai đó chưa lành mà ngừng trôi.

Kỳ nghỉ đầu tiên sau khi đi du học, tôi chán muốn chết. Bạn bè không về nhà cũng đi du lịch, cả ký túc xá chỉ còn mỗi mình tôi. Chồng gọi điện, dặn dò ra ngoài đi dạo nhiều vào, đừng có ru rú trong nhà. Nhưng đi dạo một mình có gì thú vị? Vì không có anh đi cùng em ru rú trong nhà đấy.

Tôi đã một mình vượt qua mùa đông dài lạnh giá, ban đầu cứ ngỡ là không thể chịu đựng được đó chưa lành mà ngừng trôi. Nhắm mắt lại và nằm dài trên giường, tôi nghĩ mình sẽ cứ nằm như thế tới khi anh đi làm về và gọi hỏi: "Em yêu đang làm gì thế?" Nhưng tiếng tin nhắn xuất hiện sớm hơn thường lệ khiến tôi phải ghé mắt nhìn vào màn hình máy tính.

"Chị còn nhớ em không?"

Đằng sau cái tên Reo là một chữ Work nên tôi biết đây có thể là một khách hàng từng nhận được dịch vụ tư vấn của mình. Tôi đã bỏ công việc này gồm hai năm nay nhưng thỉnh thoảng vẫn nhận được tin nhắn xin lịch hẹn của một vài khách quen. Liếc nhìn đồng hồ, mới bốn giờ chiều tức là khoảng mười giờ sáng ở Việt Nam. Bỏ tiếng

nữa chồng mới đi làm về, thật chẳng biết phải làm gì trong khoảng thời gian đó, vậy nên tôi ngồi dậy, gõ xuống bàn phím.

"Có chứ, chào Reo, dạo này em có khoẻ không?"

Với tư vấn viên, nhớ được khách hàng đã từng sử dụng dịch vụ là yêu cầu số một để họ quay lại hoặc giới thiệu khách hàng khác cho mình. Nhưng tôi đâu có bộ óc bác học mà nhớ được hết, thế nên vừa trả lời tôi vừa mở phần mềm lưu trữ, gõ vào đó cái tên Reo. Kết quả tìm kiếm là: Not found (không thấy). Tôi bặm môi, khẽ nhắm mắt, Reo nào nhỉ? Tôi liếc nhìn tin nhắn đến:

"Hi, lần trước em đặt lịch cho đứa em họ, lâu như thế không ngờ chị nhớ được, chị tài thật."

À, tôi chuyển tên Reo sang tìm kiếm ở mục Relatives (họ hàng) quả nhiên tìm thấy thông tin, hai năm trước cô bé này đã đặt lịch ba buổi giáo dục giới tính cho cô em họ mười sáu tuổi. Tôi gõ xuống:

"Có gì đâu mà tài hả em? Em tốt nghiệp chưa? Tìm chị có việc gì không em?"

Khung chat Skype ẩn hiện tên Reo cứ như em đang gõ cái gì đó dài lắm mà hồi lâu chẳng thấy tin nhắn nào gửi tới. Tôi kiên nhẫn chờ không phải vì tôi vốn là người giỏi lắng nghe, công việc tạo cho tôi sự kiên nhẫn đó. Mãi mới thấy Reo nhắn lại.

"Em... em muốn đặt lịch tư vấn."

Tôi đồng ý, đơn giản là vì muốn làm gì đó cho đỡ nhàm chán.

"Em muốn tư vấn khi nào, cho ai, email giúp chị thông tin cơ bản của người đó và nếu có thể thì sơ lược vấn đề khúc mắc nữa nhé."

"Em... là em muốn được tư vấn, và nếu có thể thì ngay bây giờ được không chị?"

Thường thì tôi cần thời gian để tìm hiểu hồ sơ và vấn đề mắc phải của khách hàng, nhưng tôi có cảm giác cô bé này đang gặp vấn đề khá nghiêm trọng và cần được chia sẻ ngay nên đồng ý. Có điều ngay sau đấy tôi thấy hối hận vì quyết định đó. Reo đã hai mươi một tuổi, khẩn cấp yêu cầu tư vấn tâm lý và giới tính thì lý do thường gặp nhất là có vấn đề về xu hướng tình dục hoặc mang thai. Quả nhiên:

"Chị, em chậm kinh hơn một tháng rồi."

Khi còn trẻ các cô gái tìm mọi cách tránh thai, tới khi có tuổi thì đi khắp nơi chữa trị để sinh được con, đây có thể coi là một xu thế mới của xã hội không? Tôi thở dài, hỏi Reo:

"Còn nhớ ngày kinh cuối cùng không em?"

Từ cách tính kỳ kinh, tôi biết em mang thai hơn hai tháng rồi. Bạn trai là người em quen được bốn tháng thông qua bạn của bạn. Tôi như nhìn thấy được vẻ thẫn thờ của Reo bên kia bàn phím khi cái tên của em một lần nữa ẩn hiện trên khung chat mà chẳng có lời nhắn nào được gửi tới. Tôi không giục mà liếc đồng hồ, hết giờ tư vấn là tôi hết trách nhiệm. Thực ra tôi không muốn tiếp tục ca tư vấn này. Khi chỉ còn mười phút nữa là hết giờ hẹn thì Reo nhắn:

"Chị ơi, em không giữ đứa bé lại được."

Dẫu biết sự ngập ngừng của Reo rất có thể dẫn tới lựa chọn này, thế mà tim tôi vẫn đau nhói. Vì những ca như thế này mà chồng đã khuyên tôi ngừng công việc tư vấn và giờ tôi hiểu anh ấy nói đúng.

Tôi day nhẹ lên ngực như thể muốn dần xuống chua chát và vỗ về những vết rạn đang âm ỉ đau trở lại trong con tim mình.

Tư vấn viên không phải là cha mẹ người ta, cũng không phải là quan toà phán xét đúng sai. Việc của tôi chỉ là lắng nghe khách hàng, xác định nguyện vọng của họ và đưa ra lời khuyên, tất cả chỉ có vậy. Trong tình huống này, việc tôi phải làm là giảng giải nguy cơ của việc phá thai để em cân nhắc lại và nếu em vẫn cương quyết với quyết định thì tôi sẽ cung cấp cho em địa chỉ và bảng giá của một số cơ sở y tế uy tín, dặn dò em cách chăm sóc bản thân sau khi phá thai. Nhưng, đứa bé đầu tiên tôi mất cũng mới chỉ là bào thai hơn hai tháng tuổi, tôi đã không thể cầm lòng mà làm trái quy tắc của một tư vấn viên khi gõ xuống:

"Em à, đứa bé đã có não bộ và trái tim, nếu đi khám, bác sĩ có thể cho em nghe tiếng tim đập. Em đành lòng sao?"

Reo không trả lời. Tôi vò đầu bứt tóc một hồi rồi gửi cho Reo mấy file thông tin về dịch vụ y tế và chăm sóc sức khoẻ rồi tắt máy tính, rồi gắng lắc mạnh đầu và lẩm bầm mãi một câu: "Chỉ là một khách hàng mà thôi, chỉ là một khách hàng mà thôi...".

Với một người mong con tới đở mắt như tôi thì những cuộc tư vấn kiểu này thật sự quá sức chịu đựng. Tôi đã hai lần mang thai nhưng không thể làm mẹ. Lần sảy thai đầu tiên tôi đã nhận ra sự khác thường bởi bản thân có hiểu biết nhất định với y học nên đã đi khám rất nhiều nơi. Cuối cùng vợ chồng tôi nhận được chẩn đoán: không thích hợp về mặt di truyền. Đơn giản có thể hiểu là chúng tôi đều bình thường về vẻ bề ngoài nhưng có những khiếm khuyết trong bộ gen, nếu kết hôn và sinh con với người khác thì không sao, nhưng hai kẻ cùng khiếm khuyết ấy lại yêu nhau nên những đứa con

sẽ mang những dị tật của bố mẹ và cơ thể tôi sẽ đào thải chúng ngay từ khi còn là bào thai.

"Không có con cái thì ngày sau sống thế nào hả? Mà lại thích trẻ con như thế... Thôi còn trẻ hay bỏ đi lấy đứa khác con ạ, hoặc tụi mà mỗi đứa kiếm lấy một đứa con riêng về mà nuôi." Mẹ tôi vừa lau nước mắt vừa khuyên tôi như thế.

Tôi không tin, không muốn tin vào điều đó nên ép chồng để mang thai thêm một lần nữa, và lần này tôi mất đứa bé ở tháng thứ năm. Tôi như rơi vào hố sâu tuyệt vọng và khốn khổ hơn là mẹ chồng biết chuyện. Bà gây áp lực để vợ chồng tôi bỏ nhau, và bà đã bước đầu thành công khi khiến tôi hoảng sợ mà chạy trốn tới tận đất nước xa xôi này.

(Còn tiếp)

- Tuy Nguyễn -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Cái Giá Của Yêu Thương (Tiếp Theo)

Tối chồng gọi điện tới, dịu dàng hỏi han:

"Em làm gì hôm nay?"

"Em có một ca tư vấn!"

"Em..."

Tiếng của anh vang lên thấy rõ được sự lo lắng, tức giận, và cả chút gì đó chua xót, tôi vội vàng lấp liếm:

"Thôi nào, anh làm như ai tìm đến em tư vấn cũng là để phá thai ấy. Chỉ là một ca tư vấn cũ xin vài lời khuyên thôi. Em cũng sẽ không tiếp tục công việc này nữa, hứa mà!"

Anh thở phào bảo: "Thế thì được". Mắt tôi hoe đỏ, người đàn ông thương yêu và quan tâm mình tôi mức này làm sao tôi có thể buông tay đây? Tôi day day cái mũi cay sè, trêu anh vài câu. Dù đã yêu nhau và làm vợ chồng nhiều năm nhưng chúng tôi vẫn có thể thủ thỉ nói chuyện hàng giờ như hồi mới yêu. Mức độ hoà hợp về tính cách của chúng tôi lớn đến vậy vì sao về di truyền lại đối nghịch nhau cơ chứ?

Nói chuyện với chồng xong tôi hơi bất ngờ khi nhận được email của Reo. Tôi phân vân một lúc mới mở ra xem.

"Chị, em mới nói chuyện với bạn trai. Anh ấy bảo cho anh ấy một tuần để về quê thuyết phục bố mẹ, anh ấy hứa sẽ cưới em và lo cho mẹ con em. Bạn trai em là dân ngoại tỉnh, công việc chưa ổn định, em đã nghĩ anh ấy sẽ kêu em đi phá thai. Em không đủ tự tin và khả năng để làm một bà mẹ đơn thân, em sẽ phải nghỉ học, tương lai của em và của cả đứa bé cũng sẽ bị huỷ hoại. Thế nên em mới có ý định phá thai. Nhưng câu nói cuối cùng của chị đã khiến em khóc oà. Cảm ơn chị rất nhiều, nhờ chị em có dũng cảm để nói chuyện với bạn trai, có dũng cảm để lựa chọn giữ lại đứa bé."

Tôi nở nụ cười, trái tim chợt thấy ấm áp lạ thường. Tôi gửi lời chúc phúc tới gia đình nhỏ của Reo. Dù biết Reo chỉ là một khách hàng, nhưng niềm vui của em vẫn len lỏi thật sâu trong trái tim tôi. Tôi hạnh phúc vì đứa trẻ được sinh ra, ngay cả khi người làm mẹ không phải là tôi.

Sau kỳ nghỉ dài thì không khí học tập của tuần đầu tiên có chút ulla, trừ kẻ đang chán muốn chết chờ ngày đi học như tôi thì mặt của sinh viên nào cũng có thể dùng cụm từ "dài như cái bươm" để miêu tả. Đám sinh viên trong ký túc xá muốn cải thiện tình hình nên mở party vào cuối tuần, tôi định tham gia nhưng cuối cùng đổi ý vì nhận được email chuyển tiền. Người gửi lấy tên Reo và đặt lịch hẹn trước bữa tiệc nửa tiếng. Vì bận rộn cả ngày trên trường nên tôi không kịp check mail, theo quy tắc nếu tôi không email xác nhận thì buổi tư vấn được đặt lịch sẽ huỷ nhưng tôi cảm nhận được có điều gì đó không ổn và tôi không nở để Reo phải đối diện với nó một mình.

Tên của Reo ẩn hiện mãi ở khung chat nhưng lần này tôi nhận được tin nhắn và nó rất dài. Gã bạn trai của Reo sau một tuần "về thuyết phục gia đình" đã mất hút, chỗ trọ cũng chuyển đi mất, tự block facebook và tắt máy điện thoại. Reo chưa từng về nhà anh ta nên chẳng biết đi đâu tìm, bạn bè anh ta thì không ai đủ thân thiết để cô thăm hỏi, mà dường như anh ta cũng đã nói gì đó với họ nên tất cả đều tránh mặt Reo. Cái thai trong bụng Reo đã sang tháng thứ ba, và em hoàn toàn tuyệt vọng.

"Ông trời rất thích trêu đùa em chị ạ. Cứ lôi em lên thiên đàng rồi ngay đó đày em xuống địa ngục."

Nick của Reo tắt ngóm đèn khi tôi còn chưa đưa ra được một lời tư vấn nào cả. Em ấy thực ra cần một người lắng nghe mình thôi còn quyết định làm gì thì ngay từ đầu em đã có. Tôi đưa tay sờ bụng, nơi này tôi đã từng có hai đứa con của riêng mình, chỉ tiếc rằng tôi chẳng thể giữ được chúng. Giá như Reo biết với tôi sinh mạng những đứa trẻ quan trọng tới mức nào? Tôi nhắn với chồng là đi dự party nên anh ấy cũng không gọi tới, vì thế tôi có thể ôm chần bật khóc một mình trong suốt buổi tối.

Nửa đêm tôi dậy vì tiếng tin nhắn Skype trên điện thoại, người gửi là Reo.

"Chị, em ở bệnh viện rồi."

"Em muốn nghe tiếng tim thai một lần."

"Bác sĩ nói nó là là thai đôi chị ạ."

"Chị ơi, em..."

Ngón tay tôi run bắn khi lướt qua các tin nhắn. Tôi chẳng có tư cách gì khuyên em giữ hay bỏ nhưng tôi không thể cầm lòng khi đứng trước sinh mạng của không chỉ một mà là hai đứa trẻ.

"Em nên về nhà cho tĩnh tâm lại đã. Đừng vội làm gì đại dột."

Tôi đã nhắn cho Reo như thế dù biết rằng chẳng dễ dàng gì em mới có quyết tâm tới bệnh viện, bây giờ ra về tới khi nào em mới đủ dũng cảm để quay lại? Nếu là một tư vấn viên chuyên nghiệp, tôi nên hỏi em: "Em muốn thế nào? Quyết định của em là gì?". Và trong tình huống này tôi đã biết câu trả lời, lời khuyên của tôi phải là nhắm mắt, thư giãn và chịu đau một lần rồi thôi. Càng kéo dài thì khi phá thai có thể em sẽ càng mất thời gian phục hồi, và ảnh hưởng tâm lý tới em càng nặng nề hơn. Nhưng những lời ấy, sao tôi có thể nói được? Chồng nói đúng, nghề này chẳng hợp với tôi.

Reo đã nghe lời khuyên và trở về nhà còn tôi ôm gối thức trắng một đêm. Sáng hôm sau tôi viết mail cho Reo.

"Reo à, chị nói lời này không phải với tư cách một tư vấn viên mà với tư cách một người phụ nữ. Đó là sinh mạng của hai đứa trẻ đấy, xin em hãy suy nghĩ cẩn trọng. Chị có quen biết một số trung tâm tình thương, nếu em quyết định sinh chúng ra, chị sẽ giúp em liên hệ để chúng có thể nhận được bố mẹ nuôi tốt nhất. Hãy cho chúng một cơ hội được nhìn thấy ánh sáng mặt trời được không em?"

Reo không trả lời email ấy của tôi. Tôi chuyển khoản lại số tiền Reo đã trả cho phí tư vấn cộng thêm một số tiền nữa vì tôi biết em khó khăn về tài chính và tôi không xứng đáng nhận tiền khi chưa làm tròn vai trò của tư vấn viên. Reo nhắn lại tức thì:

"Vì sao chị chuyển tiền cho em?"

Tôi đã bình tĩnh lại và hiểu dù có nói gì thì tôi cũng không thể sống hộ Reo được, cuộc đời Reo là của cô ấy, quyết định của Reo phải do chính cô ấy lựa chọn. Thế nên tôi đã nhắn:

"Nếu em muốn bỏ, thì dùng số tiền ấy tới một trung tâm y tế uy tín để giảm thiểu di chứng sau khi phá thai. Còn nếu em muốn giữ lại, thì giúp chị mua tặng tụi nhỏ bộ quần áo mới."

Tôi biết Reo đã đọc tin nhưng em ấy không nhắn lại. Dù biết nhiều khả năng Reo sẽ không thay đổi quyết định nhưng tôi vẫn mang một hy vọng mỏng manh và đợi chờ em ấy liên lạc lại. Vì nếu phá thai, vấn đề được giải quyết em sẽ chẳng cần tôi nữa, còn nếu lại tìm tới tôi nghĩa là Reo cần sự giúp đỡ từ tôi cho hai đứa trẻ. Nhưng mọi chuyện chẳng như tôi mong muốn, hai tuần sau khi đang nói chuyện với chồng, tôi nhận được email của Reo.

"Tuần trước em đã tới bệnh viện. Chị có thể máng em là con quý độc ác, không có nhân tính vì em cũng cảm thấy bản thân mình như vậy. Nhưng em làm vậy vì em cũng là một đứa con nuôi. Cuộc sống ở trại trẻ mồ côi khủng khiếp thế nào chị không tưởng tượng nổi đâu. Em đã sung sướng vô cùng khi được nhận nuôi, ai cũng nói đó là "bố mẹ nuôi tốt nhất" và quả thực những ngày tháng sau đó của em vô cùng tốt nhưng nó chấm dứt khi mẹ nuôi em mang thai. Họ bắt đầu ghẻ lạnh em. Khi em đậu đại học, họ nói lo học phí cho em bốn năm nhưng đổi lại đừng quay về nhà nữa.

Em cũng muốn những đứa trẻ này được nhìn thấy ánh mặt trời, nhưng em không muốn chúng sống khổ sở như em. Em hận người sinh ra và bỏ rơi mình lắm, vì thế em không muốn con sẽ hận em. Em đã không thể quyết định số phận mình rồi nên em muốn có thể đem tới những gì tốt đẹp nhất cho con và bây giờ chưa phải lúc ấy. Vì quyết định này nên em đau đớn và khổ sở lắm, nhưng em coi đó

là cái giá phải trả vì sai lầm của mình và vì để thực hiện điều em muốn. Nếu số phận trừng phạt khiến sau này em không thể có con thêm một lần nữa thì em cũng chấp nhận với sự trừng phạt ấy. Cảm ơn chị đã không hề phán xét và tôn trọng quyết định của em."

Tôi hiểu sự khó khăn trong quyết định của Reo nhưng vẫn không nén nổi tiếng khóc xót xa. Chồng lo lắng hỏi:

"Em sao vậy?"

"Có một cô bé mang thai đôi mà em tư vấn cách đây không lâu, em... đã nghĩ tới việc thuyết phục em ấy sinh chúng ra và mình sẽ nhận nuôi chúng. Nhưng em biết mẹ sẽ chẳng thể nào đồng ý đâu, việc em nhận hai đứa con nuôi có khi còn là lý do chính đáng để mẹ ép anh bỏ em... Em sợ mất anh... Em cũng chưa hoàn toàn mất đi hy vọng sẽ có đứa con riêng mình, em chưa sẵn sàng cho việc nhận nuôi con. Vì thế em đã im lặng và cô bé ấy đã phá thai. Giá như... giá như..."

Tôi nói ngắt quãng và cuối cùng khóc nghẹn. Giá như tôi đủ quyết tâm để thuyết phục Reo? Giá như hai đứa bé ấy nằm trong bụng tôi chứ không phải em ấy? Hay giá như mối quan hệ vợ chồng tôi không rơi vào tình huống này? Chính tôi cũng chẳng biết là mình muốn giá như điều gì, nhưng tôi biết tất cả chỉ là "giá như". Sự thật là chúng tôi không thể sinh con, sự thật là hai đứa bé đã mất, và sự thật là chúng tôi đang cách nhau tới tám nghìn cây số.

Chồng đợi cho cơn xúc động của tôi qua đi mới nhẹ nhàng hỏi tôi có đủ bình tĩnh không vì anh có điều muốn nói. Tôi cố gắng tắt webcam. Tôi sợ "cái điều muốn nói" này vô cùng, tôi sợ anh không đủ yêu thương tôi, sợ anh muốn có những đứa con của riêng mình, sợ anh không chịu được trước áp lực của mẹ mà bỏ rơi tôi nên tôi

đã bỏ trốn, trốn tới tận nơi cách biệt anh tới sáu giờ đồng hồ vào giữa mùa đông lạnh tới buốt tim.

Anh đương nhiên không nhìn thấy vẻ mặt khổ sở và cả sự tuyệt vọng trên khuôn mặt tôi, những tin nhắn cứ lần lượt được gửi tới.

"Vợ à, em luôn như vậy. Em không muốn cô gái kia phá thai nhưng không kiên quyết làm đến cùng, để rồi sự việc xảy ra em lại cảm thấy hối tiếc. Em không muốn chúng ta chia tay, nhưng em lại bỏ mặc anh để một mình chạy trốn. Em có nghĩ rằng nếu cứ trốn tránh như vậy một ngày mình sẽ mất nhau?"

"Em đi học được hai tháng, mẹ đem về một cô giúp việc rất trẻ. Em cũng biết chuyện trong nhà anh chưa từng quản đúng không? Nhưng lần này anh không thể ngồi yên được vì nửa đêm cô ta không mặc gì và mò vào phòng mình."

Tôi đờ đẫn những con chữ. Trái tim tôi lạnh ngắt và ngón tay cứng ngắt trước bàn phím.

"Khi anh đuổi cô ta ra ngoài thì mẹ xuất hiện. Mẹ bảo, để cô ta mang thai hộ, đến khi em trở về thì con đã sinh ra rồi, chỉ cần nói với em là đứa trẻ này được nhận nuôi. Nếu anh và mẹ không nói ra, mọi chuyện sẽ êm ả. Mẹ sẽ không bận tâm về chuyện con cái của chúng ta, em cũng có những tháng ngày thanh thản. Sau khi mất con và trước khi đi du học, nhìn em chẳng còn chút sức sống nào mà vẫn ngày đêm bị mẹ chì chiết, tim anh đau lắm. Không giấu vợ, anh cũng bị lung lay, cũng bị thuyết phục, nhưng rồi anh không làm được. Lừa dối em trên chính chiếc giường của vợ chồng mình, đánh liều với tình yêu của chúng ta... anh không làm được."

"Vợ à, anh không thể bỏ mặc mẹ, nhưng tin tưởng anh được không? Anh nhất định sẽ không bỏ rơi em, và xin em cũng đừng bỏ rơi anh! Anh đã nhiều lần tự nhủ coi việc không có con là cái giá cho việc mình được bên nhau, tuy cái giá đó quá đắt nhưng anh chấp nhận. Anh không muốn mất em. Em à, chẳng lẽ để bên anh em không thể trả cái giá đó sao?"

"Vợ à, đừng chạy trốn nữa, học xong về với anh nhé em?"

Nước mắt lăn dài trên má, tôi tháo kính lau hoài không hết, những giọt nước mắt này ấm nóng và như keo dính nhẹ nhàng hàn gắn trái tim đang nứt toác của tôi. Tôi đưa tay chạm vào những con chữ trên máy tính một cách tỉ mỉ như đang chạm vào má của chồng, người đàn ông duy nhất tôi yêu. Tôi khao khát có được đứa con của riêng mình và sợ hãi trước những lời cay nghiệt của mẹ... nhưng cái giá dù có đắt hơn tôi vẫn muốn trả, vì tôi yêu anh.

- Tuy Nguyễn -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Thanh Xuân Ấy Sẽ Là Của Chúng Ta

Không ai đủ kiên tâm để mãi bên một người mà không biết người ấy có tình cảm với mình hay không.

Anh đẩy nhẹ cửa phòng, tôi biết Thiện đến nhưng vẫn giả vờ ngủ. Hơi ẩm từ bàn tay nhẹ nhàng vén lên mấy sợi tóc loà xoà ở trán và khẽ đặt lên đó nụ hôn. Sợ quá, nước mắt sắp tràn ra khoé và lăn xuống rồi. Tôi sợ Thiện biết mình đau lòng. Nhưng mà làm sao không đau đớn khi vừa với tới những điều tuyệt vời nhất thì ông trời lại nhấn tâm cướp nó đi trắng trợn. Mùi bệnh viện xộc vào mũi cay sè, tôi khẽ xoay người úp mặt xuống gối, vị mặn lăn xuống và len lỏi làm môi rất bỏng.

Thiện xoay người tôi lại. Anh nói nhỏ:

"Dậy đi, anh biết em không ngủ đâu." Anh cốc vào đầu tôi. "Định lơ anh à?"

"Làm gì có?" Tôi mở mắt, chỉ sợ bị phát hiện mình vừa lén lút khóc nên không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Không sao đâu, phẫu thuật xong em sẽ lại khoẻ hơn trước thôi." Anh kéo tôi vào lòng vỗ về.

Có thật không? Chưa bao giờ tôi muốn sống và khao khát sống đến như thế. Tôi đã từng dùng đủ mọi cách để huỷ hoại mình. Vậy mà đến khi tôi tìm được lý do để thấy cuộc đời này đáng trân quý thì tôi lại phải buông bỏ.

"Nhà của tụi mình xong rồi, anh sơn phòng màu trắng giống màu áo em đấy, nhưng ga giường với rèm cửa phải màu xanh. Trắng toát thế anh không thích. Đợi em khoẻ lại mình đi chọn cái tủ đặt trong phòng nhé..." - Tôi vờ ngủ quên trên vai anh, vẫn nghe giọng anh thủ thỉ rất ngọt ngào.

Tôi yêu Thiện bằng tất cả dần vạt của một trái tim từng đi qua tan vỡ. Khi mọi cảm xúc bắt đầu nguội lạnh thì anh lặng lẽ bước vào và thấp lên ngọn nến soi sáng cõi lòng âm u của tôi. Thế nhưng lần đầu tiên khi anh hỏi tôi rằng: "Anh thương em có được không?" - Tôi chỉ cúi đầu: "Em không đáng đâu". Tôi đã đánh mất thanh xuân của mình bằng nhưng nghi ngại, rụt rè và sợ hãi như thế.

Tuổi trẻ của bạn như thế nào? Có rực rỡ, xinh đẹp và điên cuồng không? Tôi không may mắn có được quãng đời kì diệu đó. Mãi mãi đến giây phút tôi gặp anh thì điều tôi hối tiếc nhất chính là lòng mình đã chết quá sớm ngay khi mình vẫn còn đang sống.

Thuý đến bệnh viện thăm tôi. Nó đưa cho tôi cuốn sách và nhìn lơ đãng phía ngoài cửa sổ:

"Anh Thiện gửi cho mày đấy, tội nghiệp anh."

"Ừ, giá mà tao biết mình thế này, tao chẳng nhận lời yêu anh."

"Con điên, lo mà khoẻ lại rồi còn cho tao làm phù dâu nữa."

"Tao cũng mong thế, không biết trên đời có cỗ tích không mày?"

"Có chứ sao không mà." Thuý cười toe trấn an tôi.

"Nhưng chắc không dành cho tao nhỉ?"

Anh đẩy cửa bước vào. Khi ánh mắt triu mến của Thiện chạm về phía tôi, tôi ước rằng, ngàn vạn lần ước rằng mình được sống lại một lần thanh xuân ấy.

Năm tháng thanh xuân của tôi ủ rũ và nhạt nhẽo vô cùng. Tôi là kiểu con gái luôn lặng lẽ và lu mờ giữa đám bạn. Thật lòng tôi không muốn. Khi nhìn những đứa con gái trạc tuổi cười nói rạng rỡ, xúng xính áo quần tôi cũng ước mình được hồn nhiên như thế. Tuy bạn vẫn bảo tôi khó gần và xa cách, còn suy nghĩ của tôi thì đổ ai đoán được. Chính vì thế mà quanh đi quẩn lại mấy năm học cấp ba tôi chỉ có vài đứa bạn thân.

Tôi không bao giờ biết cách bày tỏ với một người rằng tôi mến họ. Nếu khuôn mặt u buồn và cách nói chuyện lạnh lùng có sức hấp dẫn đặc biệt với những người con trai thì đó cũng là điểm khiến họ không đủ nhẫn nại ở lại. Không ai đủ kiên tâm ở để ở mãi bên một người mà không biết người ấy có tình cảm với mình hay không. Thật đấy, nếu bạn là một cô gái thì đừng bao giờ tin rằng luôn có một người ở đó đợi bạn, để bạn sau những lần mệt mỏi tìm kiếm hạnh phúc sẽ quay trở về, người đó sẵn sàng bao dung và che chở bạn đến hết phần đời còn lại. Đừng bao giờ tin như thế nếu không muốn thanh xuân của bạn lỡ làng giống tôi.

Tâm là mối tình đẹp nhất và day dứt nhất mà tôi không thể nào quên được. Tôi dành cho Tâm hết thầy những ngây thơ, hy vọng và ước mơ nồng cháy của tuổi trẻ. Tâm học cùng tôi ở lớp chuyên Hoá. Sự điềm đạm nơi cậu ấy gây cho tôi ấn tượng mạnh mẽ - bởi vì nó mang nét gì đó hao hao giống người bố đã mất khi tôi còn nhỏ. Tôi

hay nhìn lên mỗi khi cậu lên bảng làm bài hay chăm chú ngồi đọc sách. Tình cảm của bất cứ ai khi mười tám tuổi cũng vô cùng trong trẻo. Lúc ấy đối với chúng ta yêu chỉ là yêu thôi, không cần quan tâm đến người đó gia cảnh thế nào, học hành ra sao, rồi những lo lắng cơm áo gạo tiền hay địa vị xã hội cũng là khái niệm rất lạ lẫm.

Tâm chính thức bước vào ký ức của tôi vào một chiều mùa hạ bất chợt đổ mưa. Khi cậu chìa tay ra với chiếc áo mưa được bọc cẩn thận cũng là lúc nắng tối lặng lẽ nhất trong tôi bắt đầu xôn xao. Những khoảnh khắc cậu xuất hiện bên cạnh ngày một nhiều thêm, khi thì mượn vở bài tập, lúc lại cố ý nhờ tôi chép bài hay đi nhờ xe. Hình ảnh của Tâm ngày một đông đầy hơn trong khoảng trời vốn rất ảm đạm và buồn tẻ. Nụ cười cậu ấy nhẹ nhàng như gió nhưng lại rạng rỡ như nắng mai. Mãi đến sau này khi đã yêu Thiện tôi vẫn không thể nào phủ nhận rằng đó là nụ cười đẹp nhất mà mình từng biết. Đôi lúc Thiện phát điên lên vì điều đó.

Khi Tâm nói rằng thích tôi, trái tim tôi đã vỡ oà trong hân hoan và ngỡ ngàng. Đó là lần đầu tiên - mãi đến rất lâu sau này - có người đủ yêu thương đến phá vỡ vỏ bọc bên ngoài và bước vào tâm hồn tôi. Tâm yêu và trân trọng không chỉ như cách của người con trai mà còn như người anh, người thân trong gia đình. Vì cậu ấy quá chân thành nên tôi đã tin rằng tình yêu sẽ mãi nguyên vẹn như thế. Tôi cho phép mình thỉnh thoảng được lạnh nhạt với Tâm, ví như không nghe điện thoại hay giả lơ dù cậu lặn mắt tắm vài hôm. Tôi luôn ngần ngại bộc lộ cảm xúc và nỗi nhớ nhung của mình. Có lẽ chính vì vậy mà Tâm không bao giờ biết được tôi đã khổ sở thế nào khi trải qua năm tháng sau chia tay. Tôi mặc định rằng dù có bao nhiêu thay đổi Tâm vẫn là người duy nhất cùng tôi đi hết con đường phía trước. Thật buồn vì chỉ mình tôi kỳ vọng như thế. Ngày tôi vào Sài Gòn học đại học thì khoảng cách giữa hai chúng tôi cũng theo đó mà dài rộng

hơn. Những tin nhắn thưa thớt dần, cuộc gọi cũng nhạt đi, lời yêu thương cũng trở nên xa lạ. Tôi nhận ra yêu xa là một thử thách chỉ dành cho những con người mạnh mẽ với một tình yêu cũng mạnh mẽ như thế.

Tôi không chủ động chia tay Tâm. Vì dù biết trái tim tan nát nhưng tôi vẫn yêu và tin ở cậu. Có một kiểu người khi đã yêu ai rồi thì sống chết với người ấy, biết sai nhưng vẫn lao đầu vào, biết đau nhưng chẳng thể nào buông bỏ. Tôi là loại con gái ngu ngốc ấy.

Tâm quen một cô bé dễ thương học dưới khoá. Ngày tôi hí hửng về quê thăm cậu cũng là ngày tôi biết điều đó. Khi chứng kiến cậu ấy quan tâm người khác như cái cách đã từng dành cho mình, tôi biết đã đến lúc dừng lại. Mọi cảm xúc ngọt ngào nhất được gói ghém và cất đi như chưa từng có. Câu duy nhất cậu ấy nói với tôi sau ba năm gấn bó rất đơn giản: "Tâm xin lỗi".

Suốt bốn năm sau ngày chia tay tôi cũng điềm nhiên khéo lại cõi lòng mình. Cuộc sống trôi đi nhàn nhạt, vô vị và mông lung. Tôi không biết mình thích gì, muốn gì, cần theo đuổi điều gì. Âm ảnh và dần vật của mối tình đầu đeo bám theo tôi mãi đến khi gặp Thiện.

Thiện có bờ vai vững chãi và nước da ngăm mạnh mẽ đầy cuốn hút. Dân làm công trình được mấy người chung thủy? Hôm nay bon chen ở đây, mai lại lặn lội chốn khác, tình yêu cũng như bước chân phiêu bạt, biết bao giờ mới dừng lại và thật sự cần một nơi về yên ấm. Thiện thay đổi hoàn toàn suy nghĩ ấy của tôi. Có lẽ vẻ ngoài với sự lãnh đạm cố hữu đã thu hút ánh nhìn của anh về phía tôi. Ở cạnh Thiện, tôi nhận ra bản năng bảo vệ của người đàn ông đối với người phụ nữ họ yêu vô cùng mãnh liệt. Chính sự mãnh liệt ấy đã lần nữa làm tim tôi thổn thức. Nhưng tôi sợ hãi giấu nhẹm đi thứ cảm giác đang lớn dần trong tim. Tôi sợ lại lần nữa tổn thương.

Có rất nhiều những buổi sáng tôi không thấy hào hứng khi đón bình minh. Học và làm dường như trở thành thói quen cứ lặp đi lặp lại mỗi ngày. Thật ra tôi không cô đơn đến mức cứ thui thủi một mình. Có vài mối quan hệ thân thiết trên giảng đường vẫn để lại những kỷ niệm đáng yêu. Vậy nhưng không hiểu sao lòng tôi cứ thấy chông chênh. Tôi hay thức khuya làm việc và nạp vào người nhiều cafein, các thức ăn độc hại. Mấy đứa bạn bảo tôi muốn chết hay sao mà lại phung phí sức khỏe ở cái tuổi xuân đẹp đẽ này. Khi nghe câu nói ấy tôi nhận ra hình như đã lâu rồi tôi chẳng mấy may chăm sóc bản thân mình.

Một ngày nắng đẹp đã mang Thiện đến bên tôi, và mang cả nỗi day dứt khi thanh xuân vụt mất qua kẽ tay.

"Em làm rơi này." Thiện cúi xuống nhặt thẻ nhân viên cho tôi khi hai đứa vô tình va vào nhau. Tôi nhận và quay đi.

"Này." Thiện kéo tay tôi lại, đôi mắt thô lỗ nhìn tui như nhìn một sinh vật đáng ghét. "Em không biết nói cảm ơn à?"

"Cảm ơn."

Chúng tôi gặp nhau như thế. Không quá nhiều ấn tượng nhưng đủ để kéo Thiện lại phía tôi và làm khổ anh đến bây giờ. Cái cách anh theo đuổi cũng hao hao giống Tâm ngày trước, nó ngờ nghệch, thật thà nhưng lại rất đàn ông. Anh không cho tôi cơ hội từ chối và cũng không buồn nghĩ rằng đang làm phiền tôi. Trong những lần gặp mặt tôi không bao giờ giữ được vẻ lạnh nhạt dừng dừng. Sau này tôi mới biết đó là cảm giác đối với người mình thương: thoải mái, vô tư và gần gũi.

Tôi yêu Thiện lúc nào không hay. Khoảng mấy tháng sau lần đầu gặp nhau thì anh không giở cái giọng tán gẫu mà tôi gọi là "rẻ tiền" ra nữa. Anh nghiêm túc, đàng hoàng và tinh tế. Thiện từ từ lột bỏ lớp mặt nạ mà tôi cố tình nguy trang trong suốt hai mươi lăm năm tuổi trẻ. Anh lo lắng quan tâm tôi từng tí. Dĩ nhiên tôi thấy mình rạo rức và sướng vui cực kỳ. Ở tuổi này tôi hoàn toàn biết được những gì đang diễn ra trong cõi lòng vốn xác xơ và héo úa. Anh chân thành hơn tôi tưởng. Thế nhưng khi Thiện ngỏ lời, tôi chỉ dám từ chối. Tôi sợ vết thương ngày xưa lại giầy xéo thêm lần nữa, sợ sẽ tin hết lòng, và yêu hết mình. Anh bảo tôi ích kỷ khi cứ ôm khư khư quá khứ mà không cho những người đến sau cơ hội bắt đầu. Mấy tháng sau đó anh không đến tìm tôi nữa.

Một ngày mưa dầm dề Thiện đợi tôi ở cửa phòng trọ. Khi tôi đẩy cửa vào thì anh ôm chầm lấy tôi từ phía sau và hôn ngấu nghiến. Tôi ngạt thở trong đôi môi cuồng quýt và vòng tay mạnh mẽ. Người anh nồng nặc hơi men. Tôi có cảm giác bất an khi đôi tay anh lần tìm nút áo và những cái hôn trượt dần xuống cổ. Thiện không dừng lại mặc cho tôi cào cấu vào tay anh đau điếng. Mãi khi nước mắt tôi rơi xuống anh mới đưa tay khẽ lau đi: "Thật em không thương anh sao?" - Không hiểu sao chỉ vì một câu nói ấy mà tôi không còn chút động lực nào kháng cự nữa. Tôi lịm dần và tan chảy trong anh.

Buổi sáng tôi thức dậy trong căn phòng trống trơn. Cảm giác nhức nhối âm ỉ khắp cơ thể lúc đó không thể nào so sánh với nỗi đau vỡ oà trong lòng. Sao tôi có thể tin người đàn ông như Thiện có thể yêu và ở lại bên tôi? Chỉ là cái chất nồng cuồng và đam mê chinh phục cái mới. Mà tôi với cái vỏ bọc hoàn hảo kia đã kích thích bản năng đàn ông nơi anh? Tôi gục đầu lên tấm chăn nhàu nhĩ mà tưởng có thể mình sẽ khóc đến hết nước mắt. Vậy mà mắt tôi ráo hoảnh.

Khi anh mở cửa phòng, ngòai xuống và vén nhẹ mái tóc của tôi, lúc đó nước mắt tôi chợt trào ra. Anh rói rít:

"Anh xin lỗi, xin lỗi..."

"Sao anh không biến luôn đi." Tôi đâm vào ngực Thiện thùn thụp.

Không phải vì có được thứ mình muốn mà Thiện bỏ rơi tôi. Suốt thời gian yêu anh tôi luôn chuẩn bị tâm lý rằng một ngày nào đấy chỉ còn mỗi tôi trơ trọi trong bốn bức tường lạnh lẽo. Chưa bao giờ tôi tin một người đàn ông điển trai, lịch lãm và tiền đồ rộng mở như anh lại cam tâm ở lại bên một cô gái quá vô vị và nhàm chán. Vậy nhưng càng lúc Thiện càng tiến sâu vào tâm hồn tôi, anh luôn hiểu và biết tôi cần gì, thích gì, muốn đi đâu. Cái bóng của Tâm ngày xưa dần được anh thay thế hoàn toàn. Thì ra khi thật lòng yêu mọi giới hạn sẽ bị phá bỏ, bởi vì người ta đủ kiên tâm và khao khát hoà quyện với người họ yêu. Thật sự tôi đã tắt hẳn nguyện vọng và không luyến tiếc gì cho đến khi kết quả xét nghiệm bảo rằng có một khối u đang lớn dần trong cơ thể. Đó là khoảnh khắc tôi nhận ra có thể mình sẽ sống, hoặc vĩnh viễn tan biến như chưa từng tồn tại trên đời.

Tôi nhắm mắt khi cửa phòng phẫu thuật khép lại, đằng sau cánh cửa là gương mặt điềm đạm nhưng rần rỏi của Thiện. Anh bảo mọi chuyện sẽ ổn sau khi đọc được tờ giấy xét nghiệm của tôi trong túi xách. Ngay khi anh ngỏ lời cầu hôn thì tôi lại xót xa biết rằng, có thể mình lại phải buông tay hạnh phúc một lần nữa.

Cuộc sống vốn rất khắc nghiệt. Khi tuyệt vọng, khổ đau và muốn từ bỏ thì tôi phải sống lay lắt, héo úa từng ngày. Tôi hủy hoại thanh xuân của mình trong hồi ức, trong vỏ bọc cô độc mà tôi tự dựng lên. Tuổi trẻ đẹp biết bao, vậy mà tôi chưa bao giờ điên cuồng hay kiêu hãnh theo đuổi thứ mình muốn. Mỗi khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng từ

Thiện, tôi lại ước giá như mình đừng sống vô nghĩa như những năm tháng đã trải qua. Giá tôi can đảm bước đến thì đã không lạc mất khoảng thời gian tươi đẹp lẽ ra được ở cạnh nhau. Cứ mở rộng lòng ra đón nhận bão giông, cứ yêu và yêu chân thành, cứ sẵn sàng nhận lại đau đớn thì chắc chắn sẽ tìm thấy yêu thương đích thực. Giá như tôi biết trân trọng thì dấu giây phút này vĩnh viễn qua đi cũng sẽ không có quá nhiều hối tiếc. Vậy nhưng chính vì nỗi sợ hãi và hoài nghi mà tôi đánh mất điều tuyệt vời mà người con gái nào cũng có, và xứng đáng được có.

Tôi cảm nhận được nước mắt của mình đang ứa ra từ hai bên khóe. Trời ngoài kia vẫn xanh quá, và Thiện đang đợi tôi, rất gần thôi. Chỉ một chút nữa tôi sẽ cùng anh trở về căn nhà của hai đứa, cùng đi mua cái tủ nhỏ đặt trong phòng, cùng chăm lại chậu cây cảnh ở lối vào. Và mỗi buổi sáng tôi sẽ kéo rèm cửa qua hai bên để ánh bình minh tràn vào... Tôi đã sống quá nhiều đêm tăm tối rồi.

Tôi tự hứa với mình nhất định sau khi khỏe lại sẽ sống một cuộc đời khác, đúng nghĩa và trọn vẹn hơn. Và tôi sẽ tự mình viết tiếp đoạn đường thanh xuân dở dang ấy cùng anh...

- Giao Yến -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

Hai Trái Tim Mang Nhiều Vết Xước

Họ - hai con người với trái tim đầy những vết sẹo - đứng giữa đất trời và trong mắt bây giờ chỉ nhìn thấy đối phương mà thôi.

Trí nhớ của Uyên dạo này không được tốt. Cô hay quên bém đi chuyện vừa mới được sắp yêu cầu làm, hoặc bỏ quên ngay một thứ gì đó vừa rời khỏi tầm tay mà không nhớ khi nào và ở đâu. Uyên mất ngủ hơn hai năm nay, cô thường xuyên phải dùng thuốc để vỗ yên giấc. Vì mỗi ngày chỉ ngủ được chừng ba, bốn giờ đồng hồ, có khi thức trắng nên cơ thể cô lâm vào tình trạng suy nhược nghiêm trọng. Giảm cân, trạng thái tinh thần trở nên u uất, mệt mỏi và vấn đề rõ ràng nhất mà Uyên cảm thấy lo sợ chính là trí nhớ dường như đang giảm dần. Bác sĩ đề nghị cô nghỉ phép và đi đâu đó tĩnh dưỡng trước khi quá muộn.

Vừa bấm xong nút gửi mail báo bộ phận nhân sự nghỉ mười ngày phép năm, Uyên ngã người ra ghế sofa và suy nghĩ xem mình nên đi đâu bây giờ.

Cô nhớ biển.

Đã lâu cô không dám đặt chân đến một vùng biển nào cả. Bởi màu biển xanh biêng biếc thoát ẩm áp, thoát lạnh lùng sẽ khiến những mảng ký ức yêu thương của cô với Minh Tuấn lại hiện về nguyên vẹn trong phút chốc rồi lại vỡ vụn ra khiến cô rúm ró trong

từng cơn đau. Uyên thầm ước phải chi tình yêu có thể như một lớp áo, khi người ta lớn lên hay phát tướng ra, lớp áo ấy trở nên không còn vừa vặn nữa, người ta có thể vứt bỏ nó, trở về lại thể xác trần trụi của mình và tìm khoác lên mình lớp áo mới. Nếu được như thế thì thật tốt. Thế gian này sẽ không có những đau khổ, không có thể điên hay tự tử vì tình.

Uyên gọi cho cậu bạn thân làm bên lữ hành, nhờ đặt tour du lịch tùy ý nào đó xa lánh những ồn ào để nghỉ ngơi trong mười ngày ấy. Cô không suy nghĩ về nơi chốn nữa mà giao hết cho cậu bạn. Thôi thì tùy duyên vậy.

Tới ngày đi, cô lướt qua email để biết giờ giấc bay và sửng người khi nhìn thấy điểm đến là Côn Đảo. Là biển ư? Ôi trời, chẳng lẽ duyên phận bó buộc vậy ư? Cô chặc lưỡi, "Thôi đành vậy, nếu là duyên phận thì không tránh được, còn là họa cũng không trốn thoát được, thoát khỏi thành phố đã".

Côn Đảo chào đón Uyên bằng một cơn mưa nhẹ cuối mùa. Khách lẻ đặt tour sẽ được ghép chung với nhau thành đoàn để đi cho vui. Thế nhưng mùa này không phải là mùa du lịch, nên rất ít người đi. "Đoàn" của Uyên chỉ vồn vẹn có ba người, cô và một cặp vợ chồng nhà giáo đã về hưu. Anh hướng dẫn viên nhận khách cũng giật mình, cười bảo Uyên giống con gái dẫn bố mẹ đi du lịch. Uyên thấy vậy mà hay, đi với người lớn và ít người như vậy, có cảm giác yên tĩnh và đúng chất nghỉ dưỡng vì mọi hoạt động đều sẽ trở nên khoan thai hơn.

Không khí và mảnh đất Côn Đảo mang đến cho Uyên một cảm giác thật khác lạ so với những vùng biển khác cô đã đi qua. Có lẽ một phần do đây là địa điểm du lịch tâm linh nên không hề có bất cứ

sự xô bồ hay hoạt động náo nhiệt quá mức nào. Cả đất trời lẫn con người đều có một nét thu hút từ sự từ tốn và chậm rãi.

Cô thấy hài lòng với mọi thứ trừ anh hướng dẫn viên. Vấn đề duy nhất đó chính là cái tên "Tuấn" của anh. "Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Đùa mình à?" Tim cô lúc ấy đập hẫng một nhịp và có cảm giác thế giới đang chống lại mình khi nghe anh giới thiệu. Sau một vài giây sốc nhẹ trước thái độ của Uyên khi anh trao cô cái bắt tay xã giao, Quốc Tuấn trai chìa khoá phòng cho các vị khách và hẹn gặp mọi người vào buổi chiều.

"Chị Uyên ơi, do đoàn mình ít người nên Tuấn muốn linh động hơn về lịch trình. Chiều nay đoàn mình sẽ đi tham quan các bãi tắm trước và mọi người sẽ có nhiều thời gian thư giãn tự do và ngắm hoàng hôn nhé."

"Tuỳ anh sắp xếp, Uyên không có nhiều ý kiến. Mà..."

"Mà sao chị?"

"Mà anh đừng có xưng tên nữa nhé. Em nhỏ hơn anh mà."

"OK Uyên."

Tuấn không hiểu Uyên đang gặp vấn đề gì mà có vẻ căng thẳng với anh. Tuy nhiên, bằng kinh nghiệm lâu nay, anh đưa cô vào danh sách "khách hàng khó tính". "Chắc sẽ khổ dài với cô này rồi đây".

Nắng buổi chiều rực vàng, oi ả hơn một chút. Xe dạo quanh một vòng để mọi người tham quan các bãi tắm đẹp rồi dừng chân ở Đầm Trầu - nơi được mệnh danh là bãi tắm đẹp nhất Côn Đảo. Uyên không xuống nước, cô đi loanh quanh chụp ảnh và sau đó ngồi bàn thán nhìn ra biển.

Cô nhớ lần đầu tiên gặp Minh Tuấn. Ba năm trước, khi cô cùng bạn bè đi Vũng Tàu chơi, không may bị đuối nước, anh đã lao ra cứu cô. Cô quen và yêu anh từ sau tai nạn "hữu duyên" đó. Những chuyến đi của cô từ Sài Gòn ra Vũng Tàu trở nên thường xuyên hơn. Những ngày nắng say người, những đêm mưa tầm tã đều lưu dấu những kỷ niệm của cô và Tuấn. Bãi Trước, bãi Sau, Hồ Mây, đường Thùy Vân dọc biển, hay những quán ăn trong hẻm đều có nụ cười hạnh phúc của Uyên và ánh mắt đầy yêu thương của Tuấn.

Uyên không ngủ được, cô đi dạo trên con đường dọc biển. Trăng sáng, từng đám mây nhõn nhơ trôi chậm chậm, gió mang hơi thở biển vồn vập và lạnh buốt, cuốn vào thân thể mảnh mai của cô. Chiếc váy trắng bị gió đẩy sát vào thân người, bóng cô nhỏ bé và liêu xiêu. Bỗng có bàn tay vỗ nhẹ lên vai khiến Uyên giật thót tim. Cô quay lại thì thấy vẻ mặt Tuấn thoáng lo lắng.

"Xin lỗi, anh chỉ định chào em thôi."

"Không sao."

"Lạ chỗ không ngủ được hả?"

"Dạ." Uyên vẫn tỏ ra nhát gừng và kiệm lời với Tuấn.

"Nếu không ngủ được, anh dẫn em đi lượm trái bàng nhé?"

"Lượm trái bàng?" Uyên tròn mắt

"Ừ, em cứ đi rồi anh giải thích cho."

Ở Côn Đảo, bàng là loại cây được nhìn thấy nhiều nhất, rất nhiều cây cao và thân to đến mấy vòng ôm, có những cây đã có hơn một trăm năm mươi năm tuổi. Tuấn bảo anh làm hướng dẫn viên ở đây

được độ gần một năm, chứng kiến rất nhiều khách với vẻ mặt ngạc nhiên như Uyên khi lần đầu thấy những cây bàng trăm tuổi. Cô còn ngạc nhiên hơn khi được giới thiệu hạt bàng là đặc sản của Côn Đảo chứ không phải là một loại hải sản thường thấy ở những vùng du lịch biển. Cứ rằm rộ 3 hoặc 4 giờ sáng, người dân ở đây sẽ đi lượm trái bàng rụng. Uyên nhìn thấy theo vệt sáng từ ánh đèn pin để nhặt những trái bàng màu vàng nhạt. Trái bàng ở đây to hơn hẳn những trái cô thường thấy ở quê nhà.

"Người ta đem trái bàng về phơi khô xong sẽ bỏ ra lấy hạt, đem hạt rang với muối hoặc đường, vậy là đã ăn được rồi. Cũng có thể bỏ thêm gừng để tăng hương vị. Còn vỏ sẽ được phơi tiếp để mùa mưa về làm củi đốt, cháy bén lắm đó."

Uyên cười nhẹ và gật đầu. Họ đi dọc hàng bàng bên bờ biển, nhặt cũng được gần một túi to. Trời dần sáng, mây cũng bay vội hơn. Biển bình yên thả từng đợt sóng trắng xóa vào bờ. Uyên ngược mắt lên nhìn những tán bàng rung rinh trong gió sớm, đón những tia nắng đầu ngày. Tuấn bỗng tiến lại gần cô, Uyên vội rụt người xuống khi anh đưa bàn tay lên sắp chạm vào tóc mình.

"Đứng yên nào. Hoa bàng rụng đầy tóc em này."

Tuấn đưa tay gỡ từng nụ hoa và thả vào lòng bàn tay của Uyên. Chúng như những ngôi sao trắng li ti, rơi chạm vài tóc người nhẹ nhàng và không gây chú ý. Uyên cười:

"Dễ thương quá!"

Tuấn hơi bất ngờ, suốt từ hôm qua, lần đầu thấy cô cười tươi và vui như vậy. Anh bất giác cũng cười theo khiến Uyên bỗng thấy

ngượng và vội quay đi. Tuấn thấy cô cũng không đến mức lạnh lùng, khó chịu như anh đã nghĩ.

Buổi chiều hôm sau, Uyên cáo bệnh ở lại khách sạn không đi cùng đoàn. Dù sao cô cũng còn cả sáu ngày lưu lại thêm sau tour.

Uyên lại ra chỗ những cây bàng dọc con đường ven biển. Chẳng hiểu vì sao Uyên lại có cảm giác thật bình yên khi nhìn thấy những đóa hoa dung dị ấy. Cô đứng thật lâu dưới tán cây, nhìn các ngôi sao lặng lẽ kết thành chùm, lặng lẽ ẩn mình trong những tán lá xanh, lặng lẽ theo gió rơi nhẹ vào không trung và buông mình xuống lòng đất mẹ. Uyên cảm nhận từ trong cơn gió một sự êm ả lướt qua từng đóa hoa nhỏ bé đang rơi, đến gió cũng không muốn làm chúng thương tổn. Sự hiền lành và mộc mạc ấy khiến lòng người chỉ muốn được yên lặng lại.

Uyên ngồi lại khá lâu. Gió ngoài biển đưa từng đợt sóng vỗ vào vách đá tạo ra những âm thanh thống thiết và có đôi chút âm ức lẫn trách hờn. Thì ra là vì ở phía xanh thẳm mênh mông kia, con thuyền nào đó vừa đậu đã vội vàng nhổ neo.

Ánh chiều phủ dần lên màn trời, sóng gió ghềnh đá, con đường. Hàng cây bàng chìm vào màu đen của bóng tối, sự tĩnh mịch của nơi này có thể khiến một cơn gió nhẹ cũng phát ra được âm thanh.

Uyên lưỡng lự đi bộ về khách sạn. Một ngày thật dài và thấm mệt nên giấc ngủ đón cô vào cũng dịu dàng như từng cánh hoa bàng buông mình trong gió.

Uyên ở lại Côn Đảo cho tròn mười ngày phép. Những ngày của cô trôi qua thật nhàn nhã và an bình, nhưng màn đêm với cô vẫn còn là một nỗi sợ hãi. Vẫn như một thói quen, cô thường thức đến

hơn 1 giờ sáng. Đã nhiều đêm cô ngồi bó gối, lặng nhìn về phía những ngón chân mình. Bàn chân chưa qua bao nhiêu nơi mà chùng như vôi mỗi và cô đơn. Hai năm trôi qua, từ khi kẻ thứ ba mang Minh Tuấn rời khỏi cô, đứa con chưa kịp thành hình đã không giữ được thì mọi hành trình với Uyên dường như đã khép lại. Cô chỉ quần quanh mỗi ngày hai lượt giữa nhà và công ty. Cuộc sống buồn tẻ đến mức gần như phát điên. Cô có thể chịu đựng và đè nén hết mọi đau đớn vào lòng, ngày nắng lên vẫn cố gắng trăn mình để làm việc rồi cố ép giấc ngủ về đêm. Đêm với cô đã không còn một khoảng thời gian như thái nửa mà gần như là một nỗi ám ảnh.

Dòng suy nghĩ và ký ức của Uyên bị cắt ngang bởi tin nhắn đến của Quốc Tuấn.

"Em ở lại đến mấy ngày nữa phải không? Thời gian này anh không có nhận khách nên nếu có gì cần giúp đỡ thì cứ báo cho anh nhé."

"Cảm ơn anh."

"Ôi, sao thức khuya thế? Anh định nhắn để sáng mai em đọc được, có cần gì thì gọi anh."

"Khó ngủ."

"Có chắc là ngủ được không? Hay đi lượm bàng tiếp nhé?"

"Ok, đợi em xíu."

Cô đứng dậy, khoác vội chiếc áo, bước ra cửa vài lần vào màn đêm. Có lẽ là một đêm trắng nhưng không cô đơn.

"Anh cũng thức khuya thế?"

"Không, anh mới vừa ngủ dậy ấy chứ. Ở đảo như ở nông thôn vậy, 3, 4 giờ sáng đã bắt đầu ngày rồi."

"Ngủ như gà ấy hả?"

"Haha, vậy mới nông dân được chứ!"

Uyên lắc đầu nhìn Tuấn cười, kể ra anh cũng thuộc tuýp người đi dỏm ấy chứ. Uyên có mơ cũng không thể hình dung được mình sẽ có trải nghiệm này và cô chợt thấy vui vì điều ấy. Những trái bàng nằm lăn lóc chờ người đến nhặt lẫn trên nền những đoá hoa hình ngôi sao trắng hiền lành. Uyên bỗng nghĩ ra trò nghịch ngợm, cô nhặt những đoá hoa thành một bùm to rồi len lén "đánh úp" thả hết lên đầu Tuấn. Họ cứ như đang trở về tuổi hoa niên, đùa giỡn như những đứa trẻ. Rồi Tuấn dẫn cô đi ra biển ngắm mặt trời lên, đi ăn sáng, đi lòng vòng những chỗ cô không đi cùng đoàn.

Đưa Uyên về khách sạn, Tuấn chìa gói trà tim sen anh mua từ lúc nào, bảo cô pha uống cho dễ ngủ. Uyên đưa tay nhận túi trà, bàn tay vô tình bọc lấy đôi tay Uyên bảo "Nhớ uống nhen". Hơi ấm từ bàn tay anh khiến cô luống cuống rút vội về, lí nhí cảm ơn và đóng vội cửa phòng. Tim cô đang đập loạn. Đã rất lâu cô chưa chạm vào tay một gã đàn ông nào. Sự lãnh đạm đã khoá chặt trái tim cô từ những ngày đau đớn ấy.

Tuấn mang theo một nụ cười trở về phòng. Lòng anh nhen nhóm một khao khát yêu thương và đi tìm hạnh phúc. Những lần thấy Uyên ngập chìm trong vô vàn những tâm sự, anh thật sự muốn chia sẻ cùng cô. Anh hy vọng bàn tay, trái tim này của anh sẽ có đủ sức mạnh và kiên nhẫn để sưởi ấm trái tim có lẽ đã chịu nhiều thương tổn của cô.

Ngày thứ sáu Uyên ở Côn Đảo, hội bạn đại học của Tuấn hẹn nhau nghỉ mát ở đây. Tuấn thuyết phục cô cùng giao lưu với mọi người trong một đêm tiệc nhỏ. Mọi người quây quần, đàn hát. Cô chỉ ngồi lặng lẽ và uống. Uyên say. Đầu óc cô trống rỗng, ngọn lửa trại bập bùng nhấp nháy trong lòng mát, vô hồn và cô đơn.

Tuấn đưa Uyên về. Uyên đòi ra phía bờ kè hóng gió. Cô lặng lẽ nhìn sóng bạc đầu va vào đá. Cô bắt đầu khóc. Ban đầu thật lặng lẽ, rồi tiếng khóc lớn dần, nức nhen. Tuấn không biết cô gặp vấn đề gì để an ủi, chỉ im lặng ở bên cạnh, khoác thêm áo cho cô. Uyên bắt đầu kể về chuyện của mình. Bao nhiêu ám ức, tổn thương bằng ngày che giấu bằng sự lãnh đạm đã vượt ngưỡng kiểm soát và bộc phát. Bỗng Uyên đột ngột vùng dậy chạy về phía biển, cô ngã nhào vào lòng biển tức tưởi gào khóc. Tuấn vội vã đuổi theo, trong lúc giằng co kéo cô lại bờ, sợi dây chuyền của Uyên bị đứt và rơi xuống nước. Uyên vội đẩy Tuấn ra, vẻ mặt cô hoảng hốt và lo lắng. Cô lập tức ngụp mặt xuống nước mò tìm. Trong lúc căng thẳng và nóng vội, Tuấn bất ngờ đưa tay tát vào mặt cô để cô bình tĩnh lại. Uyên ôm mặt khóc nức nở.

"Anh xin lỗi, nhưng em bình tâm lại được không? Hấn đã bỏ em rồi thì em còn luyến tiếc sợi dây chuyền vô nghĩa ấy làm gì nữa?"

Uyên im lặng không tranh luận được với Tuấn vì anh nói quá đúng rồi. Lúc này cô chỉ có thể tằm tức không mà thôi. Tuấn nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng, những giọt nước mắt nóng hổi thấm vào ngực anh. Nỗi đau của cô như nối thêm vào vết thương trong lòng anh nhiều năm trước. Họ dìu nhau ngồi dưới gốc bàng, lặng trong bao hoài niệm của riêng mình. Lại thêm một đêm trắng màu hoa bàng vương trên tóc. Trong lòng Uyên bắt giác le lói một quyết tâm. Có những nỗi chấp niệm đã đến lúc cần phải buông bỏ đến bất chấp

lại với cuộc sống còn nhiều điều đáng để quan tâm hơn. Cô nhìn bàn tay mình được nắm chặt trong tay Tuấn, cảm giác được an ủi, được chia sẻ quyến luyến khiến cô chẳng muốn đứng dậy về phòng nữa. Cô nhắm mắt lại, đầu vẫn tựa vào ngực anh, từng nhịp tim anh gõ đều đều như một khúc nhạc ru, yên bình và vững chãi, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đêm ấy, những cơn ác mộng đã không về.

Đêm cuối trước khi Uyên rời đảo về Sài Gòn, Tuấn hẹn gặp tạm biệt cô.

"Anh có món quà nhỏ gửi cho em."

"Cảm ơn anh, mấy ngày nay đã quan tâm em nhé."

"Anh..."

"Sao thế?"

"Anh... anh muốn có cơ hội và thêm nhiều thời gian hơn để chăm sóc cho em."

Những ngày vừa qua, vì có Tuấn, Uyên thấy tinh thần mình phấn chấn hơn. Những ngày ở đây, cô thấy lòng mình dần tháo bỏ được khúc mắc. Những cây pha trò chọc cười của anh, những buổi sớm mai cùng nhau nhật trái bòn, những buổi hoàng hôn ngắm mây lồng bóng trước. Cô mến Tuấn. Từ tận trong đáy lòng, cô biết mình đã mến Tuấn. Cô vẫn vương, quyến luyến hơi ấm từ bàn tay, từ lồng ngực anh. Thế nhưng những mặc cảm lờ lờ trong quá khứ đã khiến cô lạnh lùng từ chối Tuấn. Có lẽ cô vẫn chưa sẵn sàng đón nhận yêu thương mới.

"Xin lỗi, am là người từng ly hôn."

Nói đoạn, Uyên quay người bước đi, cố gắng giữ lại dòng nước mắt chực lăn khỏi khoé mắt. Những đoá hoa bàng xoay xoay theo gió rơi xuống mặt đường. Bổng Tuấn cất tiếng đột ngột và vang vọng:

"Anh cũng đã qua một lần đò, như thế đã công bằng chưa?"

Bước chân của Uyên như bị giữ chặt lại, cô đứng yên và thoáng ngỡ ngàng khá lâu trước khi xoay người lại. Họ - hai người với trái tim đầy những vết sẹo - đứng giữa đất trời và trong mắt bây giờ chỉ nhìn thấy đối phương mà thôi.

Hàng cây bàng khẽ rung người theo cơn gió đêm muộn, những đoá tinh tú màu trắng dịu dàng rơi vào cõi yêu thương.

- Lạc Nhiên -

ĐÔI KHI TÔI CHỈ MUỐN LÀ AI ĐÓ CỦA AI

Blog Radio
www.dtv-ebook.com

ĐỂ ANH CÙNG EM VIẾT TIẾP NHỮNG HOÀI NIỆM

Họ thật lạ lùng, một người cứ bám riết những hoài niệm bên bức tường cũ mốc meo, một người lại cầm nín lắng nghe người kia đắm chìm trong quá khứ. Khi anh đủ can đảm để phá vỡ ranh giới, cô lại tiếp tục đi tìm một bức tường khác.

Nhi thoáng nhìn bức tường phía bên ngoài ô cửa kính. Những con kiến đang dàn hàng xây tổ và những đám rêu xanh rờn rạc thành từng mảng bám chặt trên bức tường ẩm mốc meo. Bức tường cổ vững chãi giữa cơn nắng vàng khô của ngày hạ vắng. Bao sinh vật lấy bức tường cũ kĩ ấy làm nguồn sống của chúng. Mà kể cũng phải, điều gì càng cũ kĩ, thì lại càng có sức sống dai dẳng mãnh liệt.

Mèo Đen sà vào lòng cô, cái đầu nó bắt đầu dúm dúm xuống khuỷu tay cô đòi vuốt ve. Lông nó đen tuyền và đôi mắt tròn xoe màu xanh biếc. Mèo Đen của cô hay kêu vô cớ và hay giận dữ vô cớ. Bác hàng xóm nhiều lần căn nhắc về tiếng kêu của nó rất ghê rợn, rằng mèo đen thường hoá cáo và khuyên cô nên đưa nó vào trạm cứu trợ chó mèo. Cô mới đầu nghe thấy cũng khó chịu, nhưng hiểu bác muốn tốt cho mình nên chỉ cười mà đáp "Cháu quen hơi của nó rồi". Phải, Mèo Đen chẳng hề ngoan hiền và luôn ưa nịnh nọt, nhưng cô yêu điều ấy.

"Em lại để Mèo Đen cào?"

Khánh chau mày nhìn phía cánh tay phải của Nhi. Đã có thêm vài vết cào mới trên cổ tay đầy sẹo. Khánh là bác sĩ thú y. Anh mở phòng khám cách tập thể cũ hai ngã tư.

Nhi đáp lời Khánh bằng giọng buồn thiu:

"Đêm qua, Mèo Đen không ngủ anh ạ. Nó grừ grừ cả đêm. Em sợ nó bỏ đi mất. Người ta bảo Mèo Đen thường bỏ đi khi nó bắt đầu có dấu hiệu giận dữ."

"Nghe anh nói này, dù em có thương hay rất thương nó đi chăng nữa, nhưng đừng để nó khiến em bị thương. Tiêm phòng đầy đủ cũng không chắc chắn rằng nó sẽ không truyền bệnh cho con người."

Nhi không đếm được đây là vết thương thứ bao nhiêu Mèo Đen dành cho cô kể từ ngày Lâm đi. Những vết cào cắn hằn lên da thịt cô hằng đêm, khi Mèo Đen giật mình thức giấc. Mỗi lần nhìn thấy Mèo Đen hoảng sợ, cô lại ôm nó chặt vào lòng, để mặc nó dùng sức cắn chặt lấy cổ tay nhỏ bé của cô.

Mèo Đen hiền từ nằm yên trên chiếc cân phẳng. Sáu kilôgram. Khánh chạm vào mấy tảng mỡ dày cộp dưới bụng của Mèo Đen, lắc đầu:

"Em phải giảm cân cho Mèo Đen thôi, cái bụng bánh mì của nó mỗi lúc thêm phệ xuống, không tốt cho sức khoẻ chút nào. Thay đổi thức ăn và dắt Mèo Đen đi dạo bộ ra ngoài thường xuyên, em nghe không?"

"Mèo Đen chỉ thích thịt bò và em không dám để nó ra ngoài. Em sợ Mèo Đen sẽ đi lạc khỏi em."

"Dù em dắt Mèo Đen ra ngoài thì em cũng luôn ở sát cạnh mà, chú ý cẩn thận chút là được, nếu em lo quá thì hôm nào gọi anh đi cùng, anh sẽ để mắt tới Mèo Đen cùng với em."

"Vâng, à hôm nay em để Mèo Đen ở đây nhé, em có chút việc bận nên không dắt theo được. Thịt em để trong tủ lạnh rồi, anh nhớ cho vô lò vi sóng quay lại rồi cho Mèo Đen ăn giúp em."

"Em dặn anh đến mức anh thuộc lòng luôn đó Nhi."

Khánh vuốt ve bộ lông đen mượt óng của Mèo Đen khi Nhi vừa đi khỏi. Đôi mắt nó lim dim hiền lành hơn hẳn lúc nó mở to tròn nhìn xung quanh. Mèo Đen không kêu nữa, lẳng lặng cuộn tròn người rồi ngủ im trên chiếc đệm nhỏ xinh.

...

Nhi kéo rèm cửa sổ. Mùa đông đã về trên bức tường xám xịt bởi đám rêu chết rũ và những mảng đất khô khốc vón cục lổ chỗ của đám kiến hoang. Bác hàng xóm bảo rằng bên phường sắp sửa phá bức tường này đi rồi làm những thanh rào sắt và giàn hoa để tạo không gian xanh cho khu. Nghe đâu, bức tường còn được xây dựng trước cả toà nhà này, người ta sợ nó không còn trụ được trước những cơn giông bão của mùa hè năm sau.

Trận bão hồi tháng Tám đã xô đổ mất một phần của bức tường dài. Cô đưa mắt nhìn về phía đống đất nung nôi trát trít qua loa, sự vá vúi khiến cho bức tường như một bức tranh thảm họa và đầy bi kịch, giữa những cái cũ mốc meo của quá khứ, màu đỏ loè loẹt được người ta tô lên nom thật kệch cỡm và khô hài.

Ngày đông lạnh, Mèo Đen có vẻ thích điệu đàn hơn thì phải. Nhi đã sắm cho nó một chiếc mũ đỏ chói để nó có thể đội vào đêm Giáng sinh, mấy đôi bít tất đủ tông màu sành điệu, thêm với đó là những cánh áo mới và một chiếc lắc chân nhỏ.

"Uầy, sao nhìn nó như vẹt nhiều màu thế này..." Khánh thốt lên khi thấy Mèo Đen từ từ chui ra khỏi chiếc giỏ.

Nhi nheo đôi mắt híp, khuôn mặt cô vẽ rõ những hình hài của hạnh phúc, tùm tùm đáp:

"Em thích vậy, mỗi chiếc chân là mỗi chiếc tất khác màu nhau, dĩ nhiên áo không thể trùng màu với mũ và mũ cũng không được trùng màu với tất."

Khánh nhận rõ sự trẻ con trong câu trả lời của cô, anh cũng không có ý bắt bẻ thêm:

"Ừ ừ, thôi em thấy đẹp là được. Mà dạo này anh không còn thấy em đi làm qua đây."

"Em xin nghỉ rồi. Công việc áp lực quá. Em nghĩ đã đến lúc em dừng công việc lại một thời gian."

"Em có muốn làm thư ký cho anh không?"

Khánh buông lỏng một câu nói khá vu vơ, rồi tự anh đang chờ đợi một điều gì đó kỳ quặc lắm.

"Anh lại đùa em rồi, phòng khám của anh có mỗi em là hay lui tới, khu này có mấy ai nuôi động vật đâu. À, mà nghe nói người ta sắp cấm nuôi động vật luôn anh ạ, người dân dốt thú cưng cho chúng phóng uế bừa bãi nên họ sẽ cấm thì phải."

"Mèo Đen em định sẽ gửi cho trạm cứu trợ chó mèo sao?"

"Không, em sẽ chuyển đi."

"Chuyển đi? Em định đi đâu?"

Khánh hơi lên giọng khi hỏi Nhi, điều đó làm cô khá ngạc nhiên mà bất giác ngược nhìn anh. Khuôn mặt anh lốm đốm những vết tàn nhang, đôi mắt anh nhìn cô tỏ rõ vẻ khó hiểu. Mà cũng lạ, dù cô với anh làm bạn với nhau được một thời gian nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn trực diện anh, và còn nhìn kĩ khuôn mặt góc cạnh to lớn ấy. Cô mỉm cười:

"Em sẽ về ngoại ô và sống với nội. Ở đó cũng có bức tường cao mốc meo và ô cửa kính vỡ được bịt chặt bằng những mảnh áo cũ của nội. Mèo Đen sẽ không thấy bờ ngõ, ngày ngày vẫn có thể ngắm mọi thứ cùng với em. Em sẽ viết những mẩu chuyện nhỏ về Mèo Đen bên ô cửa kính vỡ toác, cứ như vậy qua ngày cho đến khi em tiêu hết tiền tiết kiệm. À, mà anh chắc phải dẹp tiệm này đi mất, anh định kinh doanh gì tiếp đây?"

"Cũng chưa biết được, anh không quan tâm lắm, biết đâu anh cũng bỏ đến nơi nào đó như em."

"Em cũng đã từng muốn đi rất xa, nhưng rồi, nơi này nhiều kỷ niệm quá, nên chẳng nỡ rời bỏ. Anh có nhìn thấy đám rêu xanh trên bức tường bọc quanh khu tập thể em sống không? Chúng xanh mơn vào những ngày hạ chói nhất và chết rũ giữa những cơn gió lạnh ào về, nhưng chưa một lần chúng rời khỏi bức tường ấy. Bác hàng xóm bảo em rằng qua Tết họ sẽ phá bức tường ấy đi, xây lên hàng rào mới, em nghĩ lúc ấy em sẽ chuyển đi."

Khánh lặng yên. Những câu nói của Nhi khiến anh thấy hẫng. Nhi vẫn vuốt ve Mèo Đen, vẫn để đầu của nó gối lên cằm cô mà xoa xoa cái bụng mỡ tròn lẳn.

Khánh nhìn bức tường cũ kĩ qua lớp kính phủ bụi. Mùa đông, bức tường trông khô rạc và gầy hơn hẳn, đám rêu mốc đen khiến bức tường thêk cũ kĩ. Anh đã từng rất muốn người ta dỡ bức tường ấy đi để Nhi có thể đi ra khỏi đám cảm xúc của quá khứ, nhưng thật chẳng ngờ, cô sẽ rời đi, sẽ tìm một bức tường khác, ở một nơi khác hoàn toàn không có anh tồn tại. Tình cảm của anh luôn cứng đờ và câm nín trước hoài ức của cô.

Anh luôn nghe tiếng Nhi khóc nấc lên khi bị Mèo Đen ngoạm chặt lấy cổ tay. Anh luôn nghe cuộc sống của cô ấy từ phía bức tường không có khả năng cách âm. Nhi không biết anh ở gần cô đến thế. Những điều cô biết về anh là một chàng trai tốt bụng, giúp cô chăm sóc Mèo Đen khi cô bận, một người chịu lắng nghe cô nói từng mẩu chuyện vụn vặt. Họ thật lạ lùng, một người cứ bám riết những hoài niệm bên bức tường cũ mốc meo, một người lại yên lặng lắng nghe người kia đắm chìm trong quá khứ. Khi anh đủ can đảm để phá vỡ ranh giới, cô lại tiếp tục đi tìm một bức tường khác. Anh cứ ngỡ, Mèo Đen là sợi dây gắn kết duy nhất giữa cô và anh, nhưng không phải vậy. Mèo Đen chỉ là cái cớ để anh được gặp cô mỗi ngày.

Khánh ra ngoài. Chiếc cửa sắt han gỉ phát ra âm thanh không mấy êm tai chút nào.

"Chào cậu, lâu lâu mới thấy cậu xuất hiện."

Khánh quay người, đưa mắt nhìn bó hoa nhỏ trong tay người đàn bà goá phụ.

"Vâng, cháu chào bác, bác vừa mới đi chợ về ạ."

"Ừ tôi đi thể dục, thấy gánh hàng rong bán xúc hoai mi đẹp quá nên tôi mua về ấy mà. Tôi cũng vừa gặp cô Nhi xong. Cổ cũng mua một bó to lắm. Cậu chắc chưa gặp con bé bao giờ nhỉ. Cổ sống cạnh phòng cậu đây này."

"Vâng, cháu cũng có gặp vài ba lần bác ạ."

"Con bé xinh đáo để, lại ngoan, tôi quá nó lắm. Kể cũng tội. Ngày trước cổ với cậu Lâm cùng sống ở đây, hai bên gia đình dạm ngõ, chụp ảnh cưới xong xuôi hết cả, chỉ còn chờ ngày kết hôn. Nhưng rồi cậu ấy bị tai nạn và ra đi mãi. Cổ sống như vậy cho tới giờ, không gặp gỡ thêm ai, tối ngày đều lủi thủi một mình với con mèo. Hôm nay là ngày giỗ của cậu ấy, có lẽ cổ sẽ buồn lắm đây."

Khánh lặng im, anh nghe đâu đó tiếng khóc của Nhi vọng lại xen giữa những tiếng cốc chén không ngừng. Thanh âm ấy làm tim anh nhói. Anh lái xe đi lòng vòng chỉ vì muốn nhìn thấy Nhi. Anh tấp xe vào phía lề đường. Nhi đang cúi húi gỡ lấy từng khóm hoa nhỏ bị mắc kẹt trong chiếc giỏ mây đan thưa. Mèo Đen ngúng nguẩy cái đuôi, cứ dúi đầu xuống chân cô đòi nựng. Cô ôm Mèo Đen vào lòng, vỗ về tấm lưng cong và cái bụng xệ xuống của nó, mắt cô buồn trũng trong làn nước. Đợi tới khi cô vào trong, anh cũng lái xe bỏ đi.

...

Nhi thức dậy trên mặt bàn lạnh toát, đầu cô ong ong. Trời đã tối và những đợt gió mùa cuối ô cửa vỡ. Nhi cố mở mắt gọi tìm Mèo Đen trong căn phòng yên ắng với đôi ba thứ ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn cao áp ngoài đường hắt vào. Cô tìm khắp nơi trong căn phòng chật hẹp, nhưng Mèo Đen không có ở đây.

Phía ô cửa kính vỡ, mảnh giẻ đã bị cuốn đi mất, mưa hát vào mỗi lúc một nhiều thêm. Cô như nhận ra, vệt vàng chạy miết đi tìm kiếm. Cô leo rất nhiều bậc cầu thang, những dãy hàng lang lẳng lẳng trong đêm khuya, những dãy phố chạy meo meo cứ nhỏ dần rồi tắt hẳn để nhường chỗ cho thanh âm của mưa.

"Meo... meo... meo..."

Mèo Đen đi loanh quanh chỗ cô nằm. Cái lưới phớt hồng của nó liếm liếm lấy một bên gò má của Nhi đầy thô ráp để gọi cô tỉnh dậy.

Nhi trở dậy, loay hoay mở mắt. Hơi thuốc vẫn còn sót lại nhiều làm cô choáng váng. Nhưng, cô vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra Mèo Đen đang ngơ ngác nhìn cô đòi được ngủ, bộ mặt buồn thiu và đôi mắt nhắm hờ hững của nó trông thật tội nghiệp. Cô ôm choàng nó vào lòng, ghì nó thật chặt.

"Mèo Đen hư, em có biết chị sợ thế nào không hả?"

Nhi khóc. Khuôn mặt cô vừa giận dữ, vừa tủi hờn, xen lẫn một chút vui khó tả.

"Em tỉnh rồi à?"

Giọng ồm ồm của Khánh cắt ngang tiếng nấc cụt của cô. Đôi mắt cô đầm nước mắt, nhìn anh một ánh nhìn biết ơn.

"Mèo Đen vẫn ở bên em anh ạ, em cứ ngỡ nó bỏ em đi mãi rồi."

Khánh vuốt mấy lọn tóc vàng rối của Nhi. Tay anh chạm lên khuôn mặt đang đỏ ửng lên vì khóc mà lau đi những giọt nước lăn dài. Anh vỗ về cô:

"Mèo Đen đã bao giờ bỏ em đi đâu. Mấy hôm trước em ốm sợ lây cho Mèo Đen nên đem nó sang nhờ anh chăm hộ. Mà lần sau, có chuyện gì cũng phải gọi điện cho anh trước tiên, đêm hôm mưa gió, em ngất ở giữa đường nhớ có chuyện gì thì sao?"

Nhi chợt nhớ lại mọi chuyện. Thì ra, khi Lâm vẫy tay tạm biệt cô trong giấc mơ lúc cô mê man vì sốt đã làm cô hoảng sợ. Cô sợ cả Mèo Đen cũng bỏ cô ở lại một mình.

"Em đang trí quá."

"Anh đi lấy thuốc về tới ngã tư thấy em đã ngất trên vỉa hè. Người em lạnh toát, hơi thở yếu ớt. Lúc đó em có biết anh sợ thế nào không hả? Anh đã rất sợ mất em, em có hiểu không?"

Nhi lúng túng trước câu nói cẩu kính của Khánh. Mãi lần sau, cô mới đáp lại lời anh:

"Em không sao rồi mà."

"Anh đã nghe chuyện của em rồi Nhi. Nếu Lâm còn sống, cậu ấy có lẽ sẽ không muốn nhìn thấy em như vậy."

Nhi không ngẩng mặt lên nhìn anh, cô tỏ rõ vẻ lảng tránh:

"Anh vừa nói gì vậy..."

Khánh nhìn cô một ánh nhìn dịu dàng. Anh nâng khuôn mặt cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt đỏ mọng của cô:

"Em và Lâm đã gặp nhau để được hạnh phúc. Lâm có lẽ cũng chỉ muốn em được hạnh phúc dù chuyện gì xảy ra."

"Anh đừng nói nữa mà..."

"Quên chuyện quá khứ đi, anh luôn ở bên em mà."

Nhi lắc đầu, cô gạt tay anh ra, đôi vai cô run lên bần bật.

"Em không làm được. Em sợ anh ấy sẽ cô đơn. Lâm luôn xuất hiện như thể anh ấy chưa từng rời xa em vậy. Em biết em cứng đầu, em biết Mèo Đen không phải là Lâm. Đêm ấy, em hiểu rất rõ thứ mà em đi tìm không phải là Mèo Đen mà chính là Lâm, em chỉ biết đi theo anh ấy."

"Em không chỉ cứng đầu mà còn ngốc nghếch nữa. Em thương Lâm và thương quá khứ của chính mình, em không muốn bỏ rơi tất cả những điều cũ kĩ ấy. Nhưng em đã quên mất rằng mình đang ở hiện tại, còn Lâm không thuộc về thế giới này, em vẫn phải sống cuộc đời của mình. Em nghĩ mình cứ sống thế này thêm bao lâu?"

Nhi không trả lời anh, cô im lặng. Căn phòng trở lên yên ắng hẳn sau khi Khánh rời đi. Mèo Đen cũng chẳng buồn quấy cô, nó kiếm một góc nhỏ trên chiếc giường bé xíu và ngủ say giấc. Ngoài ổ cửa bệnh viện, trời chên chao mưa, không vội vàng, không thúc giục, cứ lất phất từng hạt li ti bám theo gót chân người.

...

Cuối cùng thì người ta cũng phá đi bức tường mốc meo ấy. Phía ngoài khu tập thể ngổn ngang sắt thép, xi măng... và tiếng ồn.

Khánh sửa sang lại quán để mở tiệm hoa. Anh vẫn lui về căn tập thể cũ, và vẫn nhìn về phía bức tường ngăn cách giữa phòng của anh và phòng của Nhi. Anh nghĩ mình sẽ đợi cô, chỉ cần cô ấy chịu chạy về phía anh và bỏ lại những mảng ký ức đó.

Nhi cũng đã chuyển đi. Mỗi ngày cô đều ngồi thu mình bên ô cửa sổ vỡ, học thuê thùa, đan vá, Mèo Đen luôn nằm yên trong lòng cô, ngủ phì phò. Từ ngày về nhà nội, Mèo Đen giảm cân và ngoan hơn hẳn, không còn tiếng grừ grừ của nó trong đêm khuya, tay cô vì thế cũng không còn thêm vết thương nào nữa. Cô không còn mơ về Lâm hàng đêm trong nước mắt. Cuộc sống có lẽ cũng nhẹ nhàng hơn, những gì của quá khứ cứ lảng lạng được cất đi, khi cô chịu thừa nhận và chịu chấp nhận.

Nội gỡ cửa phòng cô, dúm vào lòng cô khóm cúc hoạ mi đã được sấy khô. Nội bảo ai đó gửi cho cô nhưng nó bị kẹt lại ở bưu điện nên giờ họ mới đưa tới. Nhi gỡ tờ giấy được cuộn nếp cẩn thận. Cô gỡ nó ra, chăm chú đọc. Rồi cô cười mỉm. Một cảm xúc rất lạ khẽ len vào tim cô từng đợt, những nhịp đập nhẹ nhàng.

Mảnh giấy nhỏ ấy là những dòng chữ viết tay của Khánh:

"Nếu em đồng ý, anh muốn là người viết tốt những hoài niệm cuối cùng cho cuộc đời em."

- Trang Anh -